

Harry Potter – 1.
J. K. ROWLING
Harry Potter és a bölcsek köve
Első fejezet

A kis túlélő

A Privet Drive 4. szám alatt lakó Dursley úr és neje büszkén állíthatták, hogy köszönik szépen, ők tökéletesen normálisak. Senki sem feltételezte róluk, hogy közülük lehet bármilyen rejtélyes vagy szokatlan dologhoz, ugyanis a leghatározottabban elzárkóztak minden sületlenségtől.

Dursley úr, aki igazgatói posztot töltött be egy Grunnings nevű fűrőgyártó cégnél, jókora, tagbaszakadt ember volt, aránytalanul kurta nyakkal és hatalmas bajusszal. Dursleyné ezzel szemben sovány volt és szőke, s nyak dolgában a szokásos méret kétszeresével büszkélkedhetett. Ez kapóra is jött neki, mivel naphosszat a kerítésnél ágaskodott, és a szomszédokat leste. Dursleyéknak volt egy csemetéjük is, Dudley, aki szüleinek egybehangzó véleménye szerint a legpompásabb fiúcska volt a világon.

A Dursley család semmiben nem szenvedett hiányt. Volt azonban egy féltve őrzött titkuk – egyenesen rettegtek tőle, hogy kitudódhat. Úgy érezték, nem is élnék túl, ha valaki tudomást szerezne Potterékről. Potterné és Dursleyné nővérek voltak, de évek óta nem is látták egymást. Mi több, Dursleyné úgy tett, mintha sose lett volna nővére – Potterné és „az a semmirekellő férje” ugyanis a lehető legdursleyszerűtlenebb emberek voltak. Dursleyék bele se mertek gondolni, hogy mit szólnának a szomszédok, ha a Potter-pereputty feltűnne az utcájukban. Tudták, hogy Potteréknak is van egy fiuk, de sosem látták a gyereket. Úgy vélték, egy okkal több, hogy távol tartsák maguktól a Potter családot: a kölykük csak rossz hatással lenne az ő Dudleyjukra.

Az a borongós, szürke kedd, melyen történetünk kezdetét veszi, Dursley úr és neje számára épp úgy kezdődött, mint az összes többi nap. A borult égen sem látszott semmi, ami arra utalt volna, hogy hamarosan szokatlan, rejtélyes dolgok történnek majd országszerte. A munkába készülő Dursley úr dudorászva előkereste legunalmasabb mintájú nyakkendőjét, Dursleyné pedig kaján jókedvvel elmesélte a legfrissebb pletykákat, miközben beletuszkolta bömbölő fiát az etetőszékbe.

Egyikük sem vette észre az ablak előtt elszálló nagy, sárgásbarna baglyot.

Fél kilenckor Dursley úr felkapta aktatáskáját, és csókot nyomott neje orcájára. A kis Dudleynek is megpróbált egy búcsúpuszit adni, de elvétette, mert fia épp hisztirohamot kapott, és a falat terítette be tejbepapival.

– Te kis csibész, te! – kuncogott Dursley úr, és kilépett a házból. Beült a kocsijába, s a felhajtóról a Privet Drive-ra hátrált.

A sarokra érve történt vele az első szokatlan dolog: megpillantott egy térképet böngésző macskát. Egy másodpercig fel sem fogta, mit látott, elhajtott a jelenség mellett, ám azután kerekre nyílt szemekkel visszafordult. A Privet Drive sarkán valóban ott ült egy nőstény macska, de a térképnek már nyoma sem volt. Hát persze...! Biztosan káprázott a szeme. Pislogva meredt a macskára, s az visszanezett rá. Miközben kifordult a főútra, a visszapillantó tükörben figyelte az állatot. A macska most az utcátáblát olvasta – nem, nem olvasta, csak nézte; a macskák nem olvasnak se térképet, se táblákat! Dursley úr megrázta magát, és száműzte fejéből a macskát. Úton a város felé már nem is járt más az eszébe, csak az a sok-sok fűró, amit aznap eladni remélt.

Mikor azonban a város határába ért, átmenetileg ismét kénytelen volt megfélemlkezni szeretett fűróiról. A szokásos reggeli dugóban araszolva nem kerülhették el a figyelmét az utcákon lézengő, különös ruhába öltözött – egészen pontosan taláros – emberek. Dursley úr ki nem állhatta a feltűnősködést – hogy a fiatalok is micsoda maskarákban képesek járni –, biztosan ez a legújabb örült divat, gondolta, s ujjjaival türelmetlenül dobolt a kormánykeréken.

Tekintete a talárosok egy csoportjára tévedt. A társaság a járdán ácsorgott, nem messze tőle, s izgatott sugdolózásba mélyedt. Dursley úr megütközve látta, hogy egyik-másik taláros még csak nem is fiatal... Hisz az a férfi ott még nála is öregebb, mégis smaragdzöld palástban virít! Hogy nem sül le bőr a képéről!

Egy darabig így fortyogott magában, aztán felötlött benne, hogy a maskarás emberek talán szántszándékkal keresik a feltűnést. Biztosan adományokat gyűjtenek valamire... Igen, ez lehet a dolog nyitja. Ekkor meglódult a kocsioszlop, és Dursley úrnak néhány perccel később, mikor megérkezett a Grunnings parkolójába, már ismét csak a fűrókon járt az esze.

A kilencedik emeleti igazgatói irodában Dursley úr széke az ablaknak háttal állt – szerencsére, mert másképpen nemigen tudott volna aznap délelőtt a fűrókra összpontosítani. Így ugyanis nem látta a fényes nappal ide-oda

repdeső baglyokat – ellentétben az utcai járókelőkkel, akik tátott szájjal, mutogatva bámulták a fejük fölött elsuhanó madarakat. Többségük éjszaka se látott még baglyot, nemhogy nappal.

Dursley úrnak tehát tökéletesen normális, bagolymentes délelőttije volt. Öt emberrel ordibált, elintézett néhány fontos telefont, azután még egy kicsit zsémbelt. Egyszóval remek hangulatban töltötte az időt délig, amikor is elhatározta, hogy kinyújtóztatja tagjait, és átsétál a szemközti pékségbe egy fánkért.

A talárosokról időközben teljesen megfeledkezett. Most azonban ismét felfigyelt rájuk, mert a pékség előtt e különcök egy egész csoportjába botlott. Ahogy elhaladt mellettük, gyanakodva végigmérte őket. Nem értette, miért, de nyugtalanság fogta el, ha rájuk nézett. Ez a társaság is izgatottan sustorgott, és úgy tűnt, egyiküknél sincs adománygyűjtő persely.

A feltűnő palástokba burkolódzó figurák akkor is ott voltak még, amikor kijött a pékségből, kezében a fánkot rejtő zacskóval. Ismét elsétált mellettük, s ekkor akaratlanul is elcsípett néhány szót a beszélgetésükből.

– Potterék, igen, én is azt hallottam... úgy van, a fiuk, Harry...

Dursley úr megtorpant. Egy pillanatra jeges borzalom markolt a szívébe. Visszafordult a sustorgó társaság felé, mintha mondani akarna nekik valamit – azután nyelt egyet, és továbbment.

Átcsörtetett az utca túloldalára, felrohant az irodába, és ráförmedt a titkárnőjére, hogy senki ne zavarja. Azután felkapta a telefonkagylót, és már tárcsázni akarta az otthoni számot, amikor egyszerre meggondolta magát. Letette a kagylót, és töprengve végigsimított a bajuszán. Csak nyugalom, nyugalom... butaság az egész. A Potter név korántsem olyan ritka, és valószínűleg rengeteg Potternek van Harry nevű fia. Apropos, az sem biztos, hogy az unokaöccsét Harrynek hívják. Hiszen nem is látta még azt a gyereket. Lehet, hogy Harvey a neve. Vagy Harold. Felesleges felizgatnia a feleségét... hisz mindig olyan ideges lesz szegény, ha a nővére szóba kerül. Persze nem is csoda – ha neki lenne egy ilyen testvére... No, de mégis, azok a taláros alakok...

Dursley úr aznap délután sehogy sem tudott a fűrókra koncentrálni. Még öt órakor is olyan szétszórt volt, hogy az épületből kilépve rögtön összeütközött egy járókelővel. Az illető, egy töpörödött öregember, megtántorodott, és majdnem elesett.

– Bocsánat – morogta Dursley úr.

A kis ember ibolyaszínű köpönyeget viselt (ezt Dursley úr némi késéssel fogta csak fel), és látszólag cseppet sem bosszantotta, hogy kis híján

fellökték. Épp ellenkezőleg, arca széles mosolyra húzódott.

– Kedves uram, nem kell bocsánatot kérnie – szólalt meg olyan éles, nyekergő hangon, hogy még az arra járók is felfigyeltek rá. – Ma semmi nem szegheti kedvemet! Hisz végre megszabadultunk Tudjakitól! Örömnép ez a nap még maguknak, mugliknak is!

Azzal a kis ember boldogan átölelte Dursley úr derekát, majd odébbállt.

Az igazgatónak a földbe gyökerezett a lába. Megölelte egy vadidegen ember! Mi több, az illető még valamiféle „mugli”-nak is nevezte őt. Ez már több volt a soknál. Dursley úr a kocsijához sietett, beült, és pánikszerűen elindult hazafelé. Őszintén remélte, hogy csak képzelődött, miközben ez a vágya is meglepte, mivel a képzelődés minden formáját határozottan elítélte.

Mikor rákanyarodott a négyes szám előtti felhajtóra, az első dolog, ami szemet szúrt neki – s ettől cseppet sem lett vidámabb –, a reggel látott nőstény macska volt. Az állat most a kertet szegélyező falon üldögélt. Kétségkívül azonos volt a sarki macskával: könnyen fel lehetett ismerni a szemei körül sötétlő kerek foltról.

– Sicc! – ripakodott rá Dursley úr.

A macska nem szaladt el, sőt szigorú pillantást vetett a ház urára. Dursleyban felötlött a kérdés, hogy vajon normális viselkedése ez egy macskától, de némi töprengés után elvetette a problémát, és belépett a házba. Még mindig eltökélt szándéka volt, hogy feleségének egy szót sem szól a történetekről.

Dursleynének kellemes, átlagos napja volt. Vacsora közben mesélt urának a szomszédasszony haszontalan gyerekéről, és elújságolta, hogy a kis Dudley megint tanult egy új szót („mostakarom!”). Dursley úr engedelmesen végighallgatta, igyekezett tökéletesen nyugodtnak látszani. Miután lefektették Dudleyt, átment a nappaliba, és bekapcsolta a tévét. Még éppen elcsípte a híradó utolsó perceit.

– Végezetül egy belföldi hír. A madárfigyelők jelentései szerint a hazai baglyok ma igen szokatlanul viselkedtek. A bagoly köztudomásúlag éjszakai madár, nappal csak ritkán mutatkozik. Ennek ellenére ma hajnal óta több száz nyugtalanul repkedő példányt figyeltek meg országszerte. A szakértők egyelőre nem találtak magyarázatot a baglyok alvási szokásának e hirtelen megváltozására. – A hírolvasó elvigyorodott. – Ez ám a rejtély, igaz-e? És most lássuk, milyen időt ígér nekünk Jim McGuffin. Éjszaka is számíthatunk bagolyátvonulásra, Jim?

– Nos, Ted – mosolygott a meteorológus –, ezt sajnos nem tudom megjósolni, de annyi bizonyos, hogy nem csak a baglyok viselkedtek ma

furcsán. Az ország legkülönbözőbb részeiből, így Kentből, Yorkshire-ból és Dundee-ből is kaptam telefonhívásokat, melyekben a nézők arról számoltak be, hogy az előre jelzett eső helyett hullócsillagok záporoztak az égből. Lehet, hogy némelyek máris tűzijáték-petárdákat lődöznek? Nos, kedves nézőink, türelem! Még egy egész hetünk van az ünnepig. Annyit azonban megígérhetek, hogy nem lesz száraz éjszakánk...

Dursley úr a döbbenettől kővé dermedve ült karosszékében. Hullócsillagok Nagy-Britannia felett? Nappal röpködő baglyok? Titokzatos, taláros emberek az utcákon? És ráadásul az a susmus Potterékről...?

Felesége belépett a nappaliba, kezében két csésze teával. Dursley úr most már belátta, hogy nem hallgathat tovább. Feszengve megköszönte a torkát.

– Öhm, Petunia drágám... mondd csak, nem hallottál valamit mostanában a nővéred felől?

– Nem – vontá össze a szemöldökét Dursleyné. – Miért kérdezed?

– Különös dolgokat mondtak be a híradóban. Baglyokról... meg hullócsillagokról. A város is tele volt ma fura figurákkal...

– Na és? – sziszegte Dursleyné.

– Csak arra gondoltam, hogy... talán köze lehet a dolognak... ahhoz a népséghez.

Dursleyné ajkát csücsörítve szürcsölte a teáját. Férje nem tudta, meg merje-e említeni, hogy Potterék nevét is hallotta az utcán. Aztán úgy döntött, hogy jobb ha nem teszi. Helyette tovább puhatolózott.

– A nővéredék fia... körülbelül egykorú lehet Dudleyval, nem?

– Úgy tudom, igen – felelte Dursleyné kurtán.

– Tényleg, mi is a neve? Howard?

– Harry. Megjegyzem, undok, pórias név.

– Az biztos – helyeselt Dursley úr, de közben összeszorult a torka. – Teljesen igazad van.

Nem firtatta tovább a témát. Kisvártatva felmentek lefeküdni, s míg neje a fürdőszobában volt, Dursley úr a hálósoba ablakához osont. A macska még mindig ott volt a kertben, s úgy fürkészte a Privet Drive-ot, mintha várna valamire.

Csak képzelődne? Vagy a különös eseményeknek tényleg közük van Potterékhez? Mert ha igen... ha kiderülne, hogy rokoni kapcsolat fűzi őket két... Nem, az lehetetlen...

A házaspár lefeküdt. Dursleyné egykettőre elaludt, de férje szemére jó ideig nem jött álom. Egyre csak a történteken töprengett. Végül azonban őt is

álomba ringatta egy megnyugtató gondolat: ha Potteréknek közük is van a különös eseményekhez, akkor nincs rá okuk, hogy megkörnyékezzék őt és a feleségét. Hisz nagyon jól tudják, mi a véleménye neki és Petuniának az olyan emberekről. Hogyan is keveredhetnének ők ilyen sötét ügyekbe? Dursley úr ásított, és az oldalára fordult. Őket nem lehet ilyesmibe belerángatni...

Nem is tudta, mekkorát téved.

Míg a ház ura nyugtalan álomba merült, a kertben tanyázó macska jelét sem mutatta a fáradtságnak. Mozdulatlanul ült, mint egy szobor, s tekintetét a Privet Drive távoli sarkára függesztette. Meg se rezzent, mikor a szomszéd utcában kocsiajtó csapódott; akkor sem, mikor két bagoly húzott el a magasban. Már majdnem éjfél volt, mikor végre megmoccan.

Egy férfi bukkant fel a sarkon. Olyan hirtelen és csendesen jelent meg, mintha a földből bújt volna ki. A macska farka megrezzent, szeme kissé összeszűkült.

Egy biztos: ehhez a férfihöz fogható jövevény nem járt még a Privet Drive-ban. Magas volt, ösztövére és igen öreg. Ez utóbbira ősz haja és szakállá engedett következtetni – mindkettő olyan hosszú volt, hogy be tudta tűrni őket a derékszíjába. Hosszú talárt viselt, a földet söprő bíborpalástot és magas sarkú, csatos csizmát. Kék szeme szinte szikrázott félhold alakú szemüvege mögött; orra hosszú volt és olyan görbe, mintha legalább két helyen eltört volna. Ezt az embert Albus Dumbledore-nak hívták.

Dumbledore derűs nyugalommal kotorászni kezdett a köpenyében, mintha észre se venné, hogy olyan utcába érkezett, ahol nem látják szívesen se a nevét, se a csizmáját, se bármely egyéb porcikáját. Azt viszont nyilván észrevette, hogy figyelik, ugyanis ránézett az utca túlsó végéből felé meredő macskára. Az állat látványa mintha valami okból szórakoztatta volna. Kuncogott, és azt motyogta:

– Tudhattam volna.

Az egyik belső zsebében végül megtalálta, amit keresett: egy ezüst öngyújtónak tűnő tárgyat. Kinyitotta a szerkezetet, majd a magasba emelte, és kattintott vele. Erre halk pukkanással kialudt a legközelebbi utcai lámpa. Dumbledore újra kattintott, mire a következő lámpa is kialudt. Az önló tizenkettedik kattanása után az utcában nem maradt más fényforrás, csak két távoli, apró pontocska – a macska szeme. Most már hiába néztek volna ki a lakók az ablakon: senki, még a sasszemű Dursleyné sem láthatta volna, mi zajlik odalent a járdán. Dumbledore köpönyegébe rejtette az önlót, és

elindult a négyes számú ház felé. Ott megállt, és leült a macska mellé a falra. Nem nézett rá az állatra, de kisvártatva megszólalt:

– Örülök, hogy itt találom, McGalagony professzor. – Mosolyogva a cica felé fordult, de az addigra eltűnt. Helyén egy meglehetősen szigorú küllemű nő jelent meg, orrán szögletes szemüveggel, amely pontosan olyan alakú volt, mint a folt a macska szeme körül. A nő szoros kontyba csavart fekete haja most kissé kócos volt. Ő is köpönyeget viselt, de smaragdzöldet.

– Miből jött rá, hogy én vagyok az? – kérdezte.

– Ugyan már, kedves professzor, nincs macska, aki ilyen merev tagokkal ülne.

– Az ön tagjai is elmacskásodnának, ha naphosszat egy téglafal tetején gubbasztana – vágott vissza McGalagony.

– Egész nap itt ült? Mikor ünnepelhetett volna? Idefelé jövet legalább húsz lakomát és mulatságot láttam.

A professzorasszony mérgesen szipogott.

– Hát persze, mindenki ünnepel – sopánkodott. – Azt hinné az ember, hogy van bennük némi óvatosság, de nem – még a mugliknak is feltűnt a nagy felhajítás! Bemondták a híradójukban. – Fejével Dursleyék nappalijának sötét ablaka felé bökött. – Hallottam. Bagolycsapatok... hullócsillagok... Ennyire azért a muglik sem ostobák. Ezt már lehetetlen nem észrevenni. Hullócsillagok Kent-ben – lefogadom, hogy ez Dedalus Diggle műve. Neki van ennyi esze.

– Ne hibáztassa őket – csóválta a fejét szelíden Dumbledore. – Az elmúlt tizenegy évben nemigen volt alkalmunk ünnepelni.

– Tisztában vagyok vele – csattant fel McGalagony professzor: – De ez még nem ok arra, hogy elveszítsük a józan eszünket. Egyenesen felelőtlenség fényes nappal az utcán gyülekezni, és pletykálgodni! Ha legalább mugli-ruhát húztak volna!

A professzorasszony Dumbledore-ra sandított, de mivel az nem válaszolt, folytatta:

– Épp ma leplezzük le magunkat a muglik előtt, amikor Tudjaki végre-
valahára eltűnt!? Mert, ugye, tényleg eltűnt, Dumbledore?

– Minden jel arra mutat – bólintott Dumbledore. – Bizony, van miért hálálkodnunk. Parancsol egy kis citromos italport?

– Micsodát?

– Citromos italport. Mugli édesség, de jómagam nagyon kedvelem.

– Köszönöm, nem kérek – húzta fel az orrát McGalagony, mintegy jelezve, hogy a pillanat nem alkalmas holmi citromos italporok fogyasztására.

– Amint mondtam, még ha valóban megszabadultunk is Tudjakitól...

– Kedves professzorasszony, egy olyan ragyogó elme, mint kegyed, igazán a nevéen nevezhetné őt. Mire jó ez a tudjakizés? Idestova tizenegy éve győzködök mindenkit, hogy nevezze őt úgy, ahogy hívják: Voldemortnak.

McGalagony szempillája megrebbent, de Dumbledore, aki közben két fiola italpor felbontásán fáradozott, zavartalanul folytatta:

– Tudjaki így, Tudjaki úgy... Kérdelem én, mi okunk volna rá, hogy féljünk kimondani Voldemort nevét?

– Önnek semmi – felelte McGalagony félig bosszús, félig elismerő hangon. – De ön kivétel. Mindenki tudja, hogy ön az egyetlen, akivel Tudja...

– nos, rendben, Voldemort – nem mer ujjat húzni.

– Kegyed hízeleg – csóválta a fejét Dumbledore. – Nincsenek olyan képességeim, mint Voldemortnak.

– De vannak, csak ön túl... nos, túl nemes ahhoz, hogy éljen velük.

– Még szerencse, hogy sötét van. Utoljára akkor pirultam el így, amikor Madam Pomfrey megdicsérte az új fülmelegítőmet.

McGalagony professzor szúrós pillantást vetett Dumbledore-ra.

– Nemcsak baglyok, de kósza hírek is felröppentek ma. Tudja, mit pletykálnak arról, hogy miért tűnt el Voldemort? Hogy ki állt végre az útjába?

Látszott, hogy ez az, ami igazán érdekli a professzort. Erre a pillanatra várva gubbasztott egész nap a hideg kőfalon. Se macska-, se emberalakban nem nézett még olyan sóvár pillantással Dumbledore-ra, mint most. Látszott, hogy bármit hallott is rebesgetni, csak azt hajlandó elhinni, amit Dumbledore is megerősít. A férfi azonban válasz helyett hozzálátott egy újabb citromitalpor elfogyasztásához.

– Állítólag – próbálkozott tovább McGalagony –, hangsúlyozom, állítólag Voldemort tegnap este felbukkant Godric's Hollowban. Potterékat kereste. És az a hír járja, hogy Lily és James Potter... hogy mindketten... meghaltak.

Dumbledore lehorgasztotta a fejét. McGalagony professzor döbbenet hőkölt hátra.

– Lily és James... Ez borzalmas... Nem akartam elhinni... Oh, Albus...!

Dumbledore a professzorasszony vállára helyezte a kezét. – Tudom... tudom... – sóhajtott.

McGalagony remegő hangon folytatta:

– És ez még nem minden. Azt is mesélik, hogy Potterék fiát, Harryt is el akarta pusztítani, de... nem sikerült neki. Nem bírt elbánni azzal a kisgyerekekkel. Azt mondják, amikor kudarcot vallott Harry Potterrel, nem

tudni, miért és hogyan, de egyszerre elhagyta az ereje – ezért nincs köztünk többé.

Dumbledore komoran bólintott.

– Szóval... szóval igaz? – hebegte McGalagony. – Annyi gaztettet vitt véghez... annyi embert ölt meg... és nem bírt egy kisgyermekkel? Ez bámulatos... Ő, akit semmi nem tartóztathatott fel... De hát hogyan élhetett túl a kis Harry egy ilyen támadást?

– Csak találgathatunk – felelte Dumbledore. -- Nem tudunk semmi biztosat.

McGalagony professzor csipkés zsebkendőt húzott elő, és megtörölgette könnyes szemét. Dumbledore is nagyot szipogott, és elővette zsebéből aranyóráját. Nagyon különös óra volt: egyetlen szám se látszott rajta, viszont tizenkét mutatója volt, és a számlap szélén apró bolygók keringtek. Dumbledore ennek ellenére kiismerte magát rajta, mivel megnézte, majd visszadugta a zsebébe, és így szólt:

– Hagrid késik. Apropó, ő árulta el kegyednek, hogy ide készülök?

– Igen – bólintott McGalagony professzor –, de öntől meg se merem kérdezni, hogy mi szél hozta éppen ide.

– Azért jöttem, hogy elhelyezzem Harryt a nagybátyjánál és a nagynénjénél. Immár ők az egyedüli rokonai.

– Ezt nem mondhatja komolyan... Azokról az emberekről beszél, akik itt laknak? – McGalagony felpattant, és a négyes számú házra mutatott. – Dumbledore, ezt nem teheti meg! Egész nap figyeltem őket. Nincs még két olyan ember a világon, akik kevésbé hasonlítanak ránk. No és a fiuk... Séta közben egész úton az anyja lábát rugdosta, és bömbölve követelte az édességet. Ezek közé akarja bedugni Harry Pottert!?

– Itt van a legjobb helyen – jelentette ki Dumbledore ellentmondást nem tűrő hangon. – Ha nagyobb lesz, a nagybátyja és a nagynénje majd felvilágosítják. Írtam nekik egy levelet; abban mindenről részletesen beszámolok.

– Levelet írt? – McGalagony lerogyott a kőfalra. – Komolyan úgy véli, hogy ezt egy levélben el lehet magyarázni? Ezek az emberek nem fogják megérteni Harryt! Ő híres lesz, sőt: élő legenda! Azon sem csodálkoznék, ha ezt a napot a jövőben Harry Potter Napjának hívnák. Könyveket írnak majd róla, és a mi világunkban minden gyerek ismerni fogja a nevét!

– Ahogy mondja. – Dumbledore szigorú pillantást vetett a professzorra félhold alakú szemüvege mögül. – Nincs az a gyerek, aki ezt ép ésszel kibírná. Még járni sem tud, de máris híres ember! Ünneplik őt egy hőstettért,

amire nem is fog emlékezni! Értse meg, jobb lesz neki, ha csak akkor szerez tudomást erről, amikor már meg tudja emésztetni.

McGalagony professzor válaszra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát. Nyelt egyet, és így szólt:

– Igen... hogyne, teljesen igaza van. De hát hogyan jut el ide a gyerek? – Úgy meredt Dumbledore köpönyegére, mintha gyanítaná, hogy abban van eldugva a kis Harry.

– Hagrid hozza őt ide.

– Gondolja, hogy...bölcs dolog volt Hagridra bízni egy ilyen fontos feladatot?

– Az életemet is rábíznám Hagridra – felelte Dumbledore.

– A helyén van a szíve, ehhez kétség sem férhet – csóválta a fejét McGalagony. – De el kell ismernie, hogy Hagrid minden, csak nem óvatos és körültekintő. Hajlamos rá, hogy... Mi volt ez?

Halk, de egyre erősödő zúgás verte fel az utca csendjét. Dumbledore és McGalagony tekintetükkel egy közeledő jármű fényszóróit keresték a távolban. A hang már dübörgéssé erősödött, mikor végre felnéztek az égre – és megpillantottak egy hatalmas motorkerékpárt. A jármű épp az orruk előtt ereszkedett le a földre.

Nos, ha a motorkerékpár hatalmas volt, akkor a vezetője egyenesen óriási: magasságban egy átlagos ember kétszeresét tette ki, szélében pedig legalább ötven elfértek volna a bőrében. Egy szó mint száz, a jövevény túrheterlenül nagy volt. És a külseje... A hosszú csimbókokban lógó fekete haj és szakáll mögül szinte ki se látszott az arca; a tenyere akkora volt, mint egy kukafedél, bőrcsizmás lába pedig egy pár növendékdelfinre emlékeztetett. Vastag, izmos karjai közt pokróccsomót szorongatott.

– Na végre, Hagrid – sóhajtott Dumbledore megkönnyebbülten. – Honnan szerezted ezt a motort?

– Kölcsönkértem, uram – felelte az óriás, miközben óvatosan lekászálódott a járműről. – A kis Sirius Blacktól kaptam. Meghoztam a gyereket.

– Simán ment minden?

– Igen, habár a házból csak romok maradtak. Kislisszoltam a kispajtással, még mielőtt a muglik odadugták a képüket. Bristol fölött röptünk, amikor elszunyókált.

Dumbledore és McGalagony professzor a csomag fölé hajoltak. A pokrócok közül éppen csak kilátszott egy pöttöm fiúcska alvó arca. Egy

ébenfekete hajtincs félig eltakarta a gyerek homlokán éktelenkedő különös, villám alakú sebet.

– Ez az, ahol... – suttogta McGalagony professzor.

– Igen – bólintott Dumbledore. – Élete végéig viselni fogja a nyomát.

– Nem tudja eltüntetni, Dumbledore?

– Ha tudnám, akkor se tenném. Egy ilyen sebhely kifejezetten hasznos lehet. Nekem például a bal térdem fölött van egy heg, ami a londoni metróhálózat térképét formázza. No de essünk túl a dolgon. Kérem a gyereket, Hagrid.

Dumbledore a karjába vette Harryt, és a Dursley család otthona felé fordult.

– Uram... elköszönhetek tőle? – kérdezte Hagrid.

Bozontos fejével a kicsi fölé hajolt, és adott neki egy szakállas-szúrós puszit. Aztán váratlanul kutyamód elvonyította magát.

– Csss! – ráncolta a homlokát McGalagony professzor. – Felébresztet a muglikat!

– Bo-bocsánat – szipogott az óriás. Elővett egy lepedőnyi pöttyös zsebkendőt, és beletemette arcát. – De hát olyan szörnyű! Lily és James meghaltak... És most szegény kis Harry muglik közé kerül...

– Hát persze... Persze, hogy szomorú, de szedd össze magad, különben lefűlelnék minket.

McGalagony professzor csitítóan megpaskolta Hagrid karját. Időközben Dumbledore átlépett a kertet szegélyező alacsony falon, és a ház bejáratához osont. Óvatosan lefektette Harryt az ajtó elé, azután előhúzott egy levelet a köpönyegéből. Azt is bedugta a takarók közé, majd megfordult, és visszatért társaihoz. Egy teljes percig némán álltak, és nézték a kis csomagot. Hagridnak kissé remegett a válla, McGalagony professzor vadul pislogott, Dumbledore szemében pedig mintha kialudt volna a szikrázó fény.

– Nos – szólalt meg végül Dumbledore –, többet egyelőre nem tehetünk. Akár csatlakozhatunk is az ünneplő sokasághoz.

– Ühüm – motyogta Hagrid fátyolos hangon. – Én pedig visszaviszem Siriusnak a motorját. Jó éjt, McGalagony professzor, és önnek is, uram.

Az óriás nagykabátja ujjával megtörölte könnybe lábadt szemét, és felkászálódott a motorra. A jármű hangosan berregve felröppent, és egykettőre eltűnt az éjszakai égen.

– A közeli viszontlátásra, McGalagony professzor – biccentett Dumbledore. McGalagony válaszul kifújta az orrát. Dumbledore a sarok felé indult. Ott megállt, elővette ezüst öngyújtóját, és kattintott vele egyet. Abban a

minutumban tucatnyi fénygolyó suhant vissza a helyére, s a Privet Drive ismét narancsszín fénybe öltözött. Jól kivehető volt az utca túlsó végén a sarok felé suhanó nőstény macska, és Dumbledore látni vélte a négyes számú ház ajtaja előtt heverő pokróccsomót is.

– Sok szerencsét, Harry – morogta, azzal megfordult, és egy köpönysuhintással köddé vált.

Röpke fuvallat rezegtette meg a gondosan ápolt sövények leveleit a tintafekete ég alatt megbúvó, néma Privet Drive-on, amelyet máskor messze elkerültek a meglepő dolgok. A pokróccsomó mélyén Harry Potter a másik oldalára fordult. Apró kezével megmarkolta a róla eligazítást adó levelet, és békésen aludt tovább. Nem is sejtette, hogy ő különleges, híres ember, hogy más, mint a többiek. Arra sem számított, hogy néhány óra múlva Dursleyné sikoltására riad majd fel, mikor az asszony a tejesüveggel a kezében kinyitja az ajtót; fogalma sem volt róla, hogy unokabátyja, Dudley hosszú hetekig folyton szurkálni és csipkedni fogja... és persze azt sem tudhatta, hogy azokban a percekben titkos összejövetelek résztvevői szerte az országban magasra emelik poharukat, és fojtott hangon így szólnak: „Harry Potterre – a kisfiúra, aki túlélte!”

Második fejezet **A volt-nincs üveg**

Közel tíz év telt el azóta, hogy Dursleyék megtalálták unokaöccsüket az ajtó előtt, de a Privet Drive fölött nyomtalanul suhant el az idő. A felkelő nap ugyanazokra a csinos kis kertekre ragyogott le, mint régen; sugaraik még mindig megcsillantak a Dursley-ház ajtaját díszítő négyes szám rezén, s ma is bekúsztak a nappaliba, amely szinte hajszálra ugyanolyan volt, mint aznap este, mikor Dursley úr meghallgatta a baglyokról szóló végzetes híradást. Csak a kandallópárkányon álló fényképek árulkodtak az eltelt hosszú időről. Tíz éve még a rengeteg fotó mindegyike egy jókora, rózsaszínű strandlabdaszerűséget ábrázolt, amit különböző pomponos sapkák díszítettek. Dudley Dursley időközben nagy gyerek lett, s az új képek egy testes, szőke fiút ábrázoltak, amint felül az első biciklijére, körhintázik a vásárban, komputeres játékot játszik apjával, vagy épp túri, hogy anyja ölelgesse és csókolgassa. A szobában semmilyen tárgy nem utalt arra, hogy egy másik fiúcska is lakik a házban.

Pedig Harry Potter ott lakott. Pillanatnyilag épp aludt, de már nem sokáig volt nyugta, mert nénikéje, Petunia akkortájt kelt fel. Harry számára

nagynénje rikácsolásával kezdődött minden nap.

– Egykettő! Ébresztő! Kelj fel!

Harry felriadt. A néni újból kopogott az ajtón. – Kelj fel! – rikácsolta, és elindult a konyhába.

Harry hallotta nénikéje távolodó lépteit, majd kisvártatva a tűzhelyre rakott serpenyő zaja ütötte meg a fülét. Hátára fordult, és megpróbálta felidézni az álmot, amiből a néni kiabálása kirángatta. Szép álmom volt. Egy repülő motorbicikli is szerepelt benne. Harrynek az a furcsa érzése támadt, hogy máskor is álmodta már ugyanezt.

Petunia néni nemsokára ismét ott állt az ajtó előtt. – Felkeltél már?

– Majdnem – felelte Harry.

– Hát akkor csak igyekezz, mert neked kell megsütnöd a szalonnát. És nehogy el merd égetni nekem! Dudley születésnapján mindennek tökéletesen kell sikerülnie.

Harry kellenetlenül felnyögött.

– Mit mondtál? – csattant fel nagynénje az ajtó túloldalán.

– Semmit...

Ma van Dudley születésnapja – hogyan is felejtette el? Harry kikászálódott az ágyból, és nekilátott a zoknikeresésnek. Talált is egy párat az ágy alatt; lepöckölt róla egy pókot, és felhúzta. Már megszokta a pókok társaságát, hiszen azok csak úgy nyüzsögtek a lépcső alatti gardróbban, amit hálószoba gyanánt kiutaltak neki.

Mikor elkészült az öltözködéssel, átment a konyhába. A konyhaasztal szinte ki se látszott a születésnapi ajándékok alól. Dudley megkapta az áhított új számítógépet, és persze a második tévét és a versenybiciklit is. Harry el sem tudta képzelni, miért van szüksége unokatestvérének versenybiciklire. Dudley ugyanis rettentően kövér volt, és irtózott mindenfajta testmozgástól – kivéve a verekedést, amit imádott. Legjobban Harryt szerette elpáholni, de csak ritkán sikerült elkapnia, mert Harry – bár ez nem látszott rajta – roppant fürge volt.

Talán a sötét gardróbban eltöltött hosszú idő tehetett róla, talán más, mindenesetre Harry korához képest kicsi és alulfejlett volt. Öltözéke csak még inkább kiemelte soványságát, mivel Dudley levetett holmijait hordta, pedig unokatestvére jócskán nagyobb volt, mint ő. Neki sovány arca, pipaszár lába, fekete haja és csillogó, zöld szeme volt. Kerek szemüvegét szigetelőszalag tartotta egyben, mivel az a Dudleytől kapott orrbaverések következtében több helyen is eltört.

Harry egyetlen dolgot szeretett saját külsején: a homlokát átszelő vékony, villám alakú sebhelyet. Megvolt neki, amióta csak az eszét tudta. A legeslegelső dolog, amit kiskorában Petunia nénitől kérdezett, az volt, hogy honnan származik a heg.

– Az autóbalesetben szerezted – felelte nagynénje –, amikor a szüleid meghaltak. Egyébként pedig ne kérdezősködj! Ne kérdezősködj! – ez volt az első szabály, amit Harrynek a Dursley-házban meg kellett tanulnia.

Épp megfordította a serpenyőben az angolszalonnát, mikor belépett a konyhába a bácsikája, Vernon.

– Fésülködj meg! – mordult rá Harryre reggeli üdvözlés gyanánt.

Vernon bácsi átlag hetente egyszer kinézett az újságja mögül, és ráförmedt Harryre, hogy menjen el haját nyíratni. Harrynek több hajvágásban volt része, mint összes osztálytársának együttvéve, de hiába – a haja csak nőtt és nőtt, megállíthatatlanul.

Már a tükörtojást sütötte, mikor Dudley és Petunia néni a konyhába léptek. Ami Dudleyt illeti, az alma nem esett messze a fájától: ahogy apjának, neki is széles, vörös arca, kurta nyaka és apró, vizeskék szeme volt. Kövér fejét göndör, szőke tincsek borították. Petunia néni gyakran mondogatta, hogy Dudley úgy fest, mint egy fürtös kis angyalka. Harry nem mondogatott semmit, de őt Dudley egy parókás malacra emlékeztette.

Nehezen helyet szorított az asztalon a tányéroknek, és tálalta a tükörtojást meg a szalonnát. Dudley időközben megszámolta az ajándékait, és elkecseregetett arcot vágott.

– Harminchat – nézett szemrehányóan szüleire. – Kettővel kevesebb, mint tavaly!

– Kis drágám, elfelejtetted beleszámolni Marge néni ajándékát. Nézd csak, itt van ez alatt a nagy ajándék alatt, amit apától és anyától kaptál.

– Akkor is csak harminchét! – csattant fel Dudley paprikapiros arccal. Harry nyomban látta, hogy súlyos Dudley-hiszti következik. Sietett az evéssel, hogy végezzen, mielőtt unokatestvére felborítja az asztalt.

Valószínűleg Petunia néni is megérezte a veszélyt, mert gyorsan kijelentette:

– Ma veszünk neked még két ajándékot. Mit szólsz hozzá, csillagom? Kapsz még két ajándékot. Örülsz neki?

Dudley elgondolkodott. Látszott, hogy nehezeire esik. Végül lassan kinyögte:

– Akkor az összesen harminc... harminc...

– Harminckilenc, édesem – segített neki Petunia néni.

– Oh. – Dudley lezútt a székre, és megragadta a legközelebbi csomagot. – Akkor jó.

Vernon bácsi felkacagott.

– A kis csibész megköveteli, ami jár neki. Akárcsak az apja! Jól van, fiam! – Azzal megborította csemetéje haját. Odakint megszólalt a telefon. Petunia néni kiment, hogy felvegye, Harry és Vernon bácsi pedig végignézték, ahogy Dudley kicsomagolta a biciklit – valamint a kamerát, a távirányítós repülőt, a tizenhat új kompjuteres játékot és a videomagnót. Épp egy arany karóráról tépte le a papírt, amikor Petunia néni visszatért a konyhába. Dühös és tanácstalan volt.

– Baj van, Vernon – szólt sötéten. – Mrs Figg eltörte a lábát. Nem tud ma vigyázni rá. – Fejével Harry felé bökött. Dudley szája tátva maradt a rémülettől, Harrynak viszont majd kiugrott a szíve örömeiben. Születésnap ajándék gyanánt a Dursley szülők minden évben elvitték Dudleyt és egy barátját vidámparkba, hamburger-étterembe vagy moziba. Harryt ilyenkor mindig otthagyták megőrzésre Mrs Figgnél, az egy két utcával odébb lakó bolond öregasszonynál. Harry nagyon utált Mrs Figgnél vendégeskedni, mert az egész ház káposztaszagú volt, és minden alkalommal végig kellett néznie a fotókat az öregasszony megboldogult macskáiról.

– Most mit csinálunk? – Petunia néni dühös pillantást vetett Harryre, mintha a fiú tervelte volna ki az egészet. Harry tudta, hogy sajnálnia kellene szegény lábatörött Mrs Figget, de ha arra gondolt, hogy csak egy év múlva látja viszont Kormit, Cirmost, Nyávit és Tappancsot, egyszerűen képtelen volt szomorúságot színlelni.

– Felhívhatnánk Marge-ot – vetette fel Vernon bácsi.

– Ugyan már, Vernon, tudod, hogy ki nem állhatja a kölyköt.

Dursleyék gyakran tették ezt Harry jelenlétében: úgy beszéltek róla, mintha ott se lenne. Vagy még inkább, mintha valami undok parazita volna, aki úgysem érti, mit mondanak.

– Na és a barátnőd? Hogyishívják... Yvonne?

– Ő Mallorcán van – legyintett Petunia néni. – Nyaral.

– Szívesen itthon maradok – ajánlotta fel Harry reménykedve. (A változatosság kedvéért azt nézhetne a tévében, amit akar, és talán még Dudley számítógépét is kipróbálhatná.)

Petunia néni olyan arcot vágott, mintha citromot nyelt volna.

– Hogy aztán füstölgő romokat találjunk a házunk helyén? – acsargott.

– Ígérem, hogy nem robbantom fel a házat – fogadkozott Harry, de senki nem figyelt rá.

– Esetleg elvihetjük magunkkal az állatkertbe – kockáztatta meg a néni –, aztán legfeljebb megvár minket az autóban.

– Nem hagyom egyedül az új kocsiban...

Dudley hangos sírásra fakadt. Pontosabban nem is sírt évek óta nem ejtett őszinte könnyeket, hanem eltorzította az arcát és bömbölt, mert tudta, hogy így bármit kicsikarhat az anyjától.

– Jaj, ne sírj, kicsi Dudlimudli – gügyögte Petunia, és karjába zárta fiát.

– Ne félj, anya nem engedi, hogy elrontsák a születésnapodat!

– Nem akarom... nem akarom, hogy velünk jöjjön! – harsogta Dudley harsány műbömbölés közepette. – Mindig mindent elront! – Anyja karjai közül kilesve gonosz vigyort eresztett meg Harry felé.

Ekkor megszólalt az ajtócsengő.

– Jesszusom, megjöttek! – hebegte rémülten Petunia.

Néhány pillanattal később belépett a házba Dudley legjobb barátja, Piers Polkiss és az édesanyja. Piers vézna, patkányképű fiú volt – általában ő fogta le az áldozatokat, amíg Dudley verte őket. Barátja láttán Dudley egy szempillantás alatt abbahagyta a bömbölést.

Félórával később Harry már ott gubbasztott Piers és Dudley mellett a családi autó hátsó ülésén, és élete első állatkerti látogatására készült. Kész csodának tűnt, hogy ezt is megérte. Nagybátyja és nagynénje, jobb ötletük nem lévén, úgy döntöttek, hogy magukkal viszik, de indulás előtt Vernon bácsi eligazítást tartott neki.

– Figyelmeztetlek... – A bácsi palacsintányi lila képével szinte belebújít Harry arcába. – Figyelmeztetlek, fiacskám: egy rossz mozdulat, egyetlen apró stikli, és a gardróbban fogsz kuksolni karácsonyig.

– Nem csinálok semmi rosszat – rázta a fejét Harry. – Ígérem.

Vernon bácsi azonban nem hitt neki. Soha senki nem hitt neki.

Harryvel ugyanis volt egy kis baj: feltűnően gyakran történtek körülötte furcsa dolgok. Ő ugyan váltig állította, hogy nem szándékosan okozza ezeket, de Dursleyékat nem tudta meggyőzni.

Egy alkalommal például a következő történt: Petunia néninek elege lett abból, hogy Harry úgy jön vissza a fodrásztól, mintha el se ment volna – fogott hát egy ollót, és jószerével megkopasztotta a fiút. Csak a frufrunak kegyelmezett, mert az eltakarta „az ocsmány forradást”. Dudley betegre kacagta magát Harryn, aki viszont hajnalig nem tudott elaludni, mert rettegett, hogy az iskolatársai kicsúfolják, ha meglátják. Amúgy is mindig nevettek rajta túlméretezett ruhái és szigetelőszalaggal javított szemüvege miatt.

Mikor azonban másnap reggel felébredt, a haja ugyanolyan hosszú volt, mint Petunia néni akciója előtt. Ezért a mutatványért egy hét gardróbfogságot kapott, pedig nem győzte bizonygatni, hogy fogalma sincs, mitől nőtt vissza a haja.

Egy másik alkalommal Petunia néni rá akarta erőszakolni Dudley egyik régi pulóverét, egy különösen visszataszító darabot (barna volt narancssárga bojtokkal). Hanem minél jobban igyekezett belebújtatni Harryt a pulóverbe, az annál szűkebbnek tűnt, s végül olyan kicsi lett, hogy legfeljebb egy babára ment volna rá. Szerencsére Petunia néni arra a következtetésre jutott, hogy a ruha a mosásban ment össze, így Harry ezt a kalandot megúsza büntetés nélkül.

Annál nagyobb botrány kerekedett, amikor az iskolai konyhaépület tetejéről kellett leszedni őt. Dudley bandája szokás szerint épp kergette, amikor egyszer csak a kéményen találta magát – s ettől ő maga is legalább annyira meglepődött, mint a többiek. Az igazgatónő felháborodott hangú levélben számolt be a Dursley szülőknek arról, hogy nevelt fiuk iskolai épületek megmászására vetemedett. Pedig Harry nem akart mást (ahogy azt a gardrób zárt ajtaja mögül bizonygatta Vernon bácsinak), mint beugrani a konyha közelében elhelyezett nagy kukák mögé. Csak úgy történhetett, vélte, hogy ugrás közben felkapta őt a szél.

Ezen a napon azonban nem történhetett semmi baj. Még Dudley és Piers társaságát is megérte elviselni cserében azért, hogy nem kellett se az iskolában, se a gardróbban, se Mrs Figg káposztaszagú nappalijában gubbasztania.

Útközben Vernon bácsi sopánkodott egy sort Petunia néninek. A bácsi szeretett különböző dolgokat és embereket szidni: a munkatársait, Harryt, a városi tanácsot, Harryt, a bankot és Harryt – hogy csak a legkedvesebb témáit említsük. Ezen a délelőttön a motorkerékpárosok kapták meg a magukét.

– Huligánok! Úgy száguldoznak, mint az eszelősök – dühöngött a bácsi, mikor egy motoros megelőzte őket.

– Az éjjel egy motorról álmodtam – jegyezte meg Harry. – Repült.

Vernon bácsi felhördült, és kis híján karambolozott az előttük haladó autóval. Mikor hátrafordult, arca hatalmas, bajuszos céklára hasonlított.

– A MOTORKERÉKPÁR NEM TUD REPÜLNI! – üvöltött rá Harryre.

Dudley és Piers kuncogtak.

– Tudom, hogy nem tud – felelte Harry. – Csak álom volt. – Azt kívánta, bár meg se szólalt volna. Volt ugyanis valami, amit Dursleyék még a kérdéseinél is jobban gyűlöltek: ha arról beszélt, hogy egy dolog furcsán,

rendellenesen viselkedik. Elég volt, ha csak álmában vagy épp egy rajzfilmben látott ilyesmit – nevelői akkor is megrettentek, mintha attól féltek volna, hogy Harrynek veszélyes ötletei támadhatnak.

Szép, napfényes szombat volt; rengeteg család látogatott el aznap az állatkertbe. A Dursley szülők vettek Dudleynek és Piersnek egy-egy jókora csokis jégkrémet. Kénytelenek voltak Harrynek is kiutalni egy olcsó citromízűt, mert nem rángatták el elég gyorsan unokaöccsüket, és a mosolygós fagyis néni tőle is megkérdezte, hogy mit kér. Nem is olyan rossz, állapította meg Harry, miközben a fagyit nyalogatta, és a vakaródzó gorillát nézte. Ha ez a majom szőke volna, a megszólalásig hasonlítana Dudleyra, állapította meg magában.

Harrynek rég nem volt ilyen kellemes délelőttje. Ügyelt rá, hogy mindig tisztas távolságban maradjon Dursleyéktől, nehogy Dudleynek és Piersnek – akik dél felé már kezdték megenni az állatokat – alkalmuk legyen kedvenc hobbijukat űzni, vagyis elagyabugyálni őt. Az állatkert éttermében ebédeltek. Ott Dudley hisztizni kezdett, mert nem volt elég nagy a fagylaltkelyhe. Vernon bácsi egy másikat rendelt neki. Így Harry megörökölte az elsőt.

Utólag azonban belátta: túl szép volt mindez ahhoz, hogy sokáig tartson.

Ebéd után a hüllőházba mentek. A hűvös és sötét terem falain köröskörül kivilágított ablakok sorakoztak. Az üveglapok mögött mindenféle gyíkok és kígyók csúsztak-másztak. Dudleyt és Pierset csak az óriáskígyók érdekelték. Dudley egykettőre kiszemelte magának a hüllőház legnagyobb kígyóját. A hatalmas állat kétszer is körülérte volna Vernon bácsi kocsiját, és ha akarja, szemétkukává tudta volna gyűrti. Úgy tűnt azonban, hogy pillanatnyilag esze ágában sincs autókat ropogtatni, ugyanis mélyen aludt.

Dudley az üvegnek nyomta az orrát, és a kígyó fényes, barna testét bámulta.

– Ébreszd fel! – nyafogott az apjának. Vernon bácsi megkocogtatta az üveget, de a kígyó nem mozdult.

– Még egyszer! – parancsolta Dudley, mire Vernon bácsi hangosabban kopogtatott. Az állat erre sem ébredt fel.

– Ez így unalmas – fintorgott Dudley, és odébb dőcögött. Harry odaállt a terrárium elé, és figyelmesen szemlélni kezdte az állatot. Nem csodálkozott volna, ha azt látja, hogy a kígyó belepusztult az unalomba – hisz nincs más társasága, csak a sok ostoba ember, akik naphosszat verik az üveget, hogy zaklassák őt. Ennél még az is jobb, ha az ember egy gardróbban alszik, ahova csak Petunia néni látogat el reggelente dörömbölni – onnan legalább kirándulásokat lehet tenni a ház többi részébe.

A kígyó egyszerre kinyitotta apró, csillogó szemét. Lassan, szinte észrevehetetlenül felemelte a fejét, s szeme végül egy magasságba került Harryével.

Kacsintott. Harry rámeredt az állatra. Aztán gyorsan körülmélt, hogy nem figyel-e valaki. Senki nem törődött vele. Újra a kígyóra nézett, és visszakacsintott rá.

A kígyó fejével Vernon bácsi és Dudley felé bökött, majd az égre emelte tekintetét, melyből Harry ezt olvasta ki:

– Folyton ez van...

– Gondolom... – motyogta Harry az üveg felé, bár cseppet sem volt biztos benne, hogy a kígyó hallja, amit mond. Szörnyen idegesítő lehet...

A kígyó szaporán bólogatott.

– Különbön honnan származol? – kérdezte Harry.

A kígyó farkával a terrárium mellett elhelyezett táblácska felé bökött. Harry elolvasta a feliratot: Boa constrictor, Brazília.

– Az szép hely?

Az óriáskígyó farkával megint a tábla felé intett, mire Harry tovább olvasta a szöveget: Ez a példány fogságban született.

– Áh, értem már... Szóval te nem is voltál még Brazíliában?

A kígyó megrázta a fejét, s a következő pillanatban mindketten összerementek. Harry háta mögött dobhártyaszaggató rikoltás hangzott fel:

– Dudley! Vernon bácsi! Tessék megnézni ezt a kígyót! Nem tetszik elhinni, hogy mit csinál!

Dudley olyan gyorsan szedte hurkás lábait, ahogy csak bírta.

– Tűnj el innen! – mordult rá Harryre, és unokaöccse bordái közé boksztolt. Harryt váratlanul érte a támadás – a betonpadlóra zuhant.

Ekkor vette kezdetét a tragikus események sora. Dudley és Piers a terrárium üvegfala felé hajoltak, de egy szempillantással később már rémült ordítással ugrottak hátra.

Harry felült a padlón – és tátva maradt a szája a csodálkozástól. A Boa constrictor terráriumának üvegfala eltűnt. Az óriáskígyó fürgén kibontotta tekervényeit, és kikúszott börtönéből. A hüllőházban kitört a pánik, az emberek fejvesztve menekültek a kijáratok felé.

Harry utóbb esküdni mert volna rá, hogy amikor elkúszott mellette az óriáskígyó, halk, sziszegő hangot hallott: – Megyek, Brazília... Kössssssz, amigo...

A hüllőház vezetője nem volt se élő, se holt.

– De hát az üveg... – ismételte egyre. – Hova tűnt az üveg?

Az állatkert igazgatója főzött Petunia néninek egy jó erős teát, és újra meg újra elnézést kért a történetek miatt. Piers és Dudley összevissza halandzsáztak. Harry úgy látta, hogy a kígyó csak játékosan a gyerekek bokája felé legyintett a farkával – ennek ellenére, mikor már újra Vernon bácsi kocsijában ültek, Dudley azt mesélte, hogy a bestia kis híján leharapta a lábát, Piers pedig esküdözött, hogy alig tudott kiszabadulni az állat gyilkos szorításából. Mindez még nem is lett volna baj, de Piers végül lehiggadt kissé, és megjegyezte:

– Harry beszélgetett is vele. Igaz, Harry?

Vernon bácsi megvárta, amíg Piers elkészönt tőlük, s csak akkor vette elő Harryt. Annyira dühös volt, hogy alig jött ki hang a torkán. Épphogy annyit tudott kinyögni:

– Takarodj... a gardróbba... Ott maradsz... nem kapsz enni.

Azzal lerogyott egy székre, Petunia néni pedig már szaladt is egy nagy pohár brandyért.

Harry – mivel órája természetesen nem volt – csak találgatni tudta, hogy mennyi ideje gubbaszt már a gardróbban, s Dursleyék lefeküdtek-e már. Amíg ugyanis a család fent volt, nem osonhatott ki a konyhába ennivalóért.

Lassan tíz éve lakott Dursleyéknál. Tíz nyomorúságos éve, vagyis mióta csak az esztét tudta; azóta, hogy a szülei meghaltak abban az autóbalesetben. Magát a kocsit vagy a karambolt nem tudta felidézni, de néha, ha nagyon-nagyon megerőltette az emlékezetét, különös víziója támadt: vakító zöld villanást látott, és égő fájdalom hasított a homlokába. Arra következtetett, hogy ez lehetett az ütközés, bár el se tudta képzelni, hogy mi lehetett a zöld fény forrása. A szüleiről semmiféle emléke nem volt. Nagybátyja és nagynénje maguktól sosem meséltek róluk, kérdezősködni pedig tilos volt. A házban egyetlen fénykép sem akadt a szüleiről.

Kisebb korában Harry sokat álmodozott arról, hogy eljön majd egy ismeretlen rokona, és elviszi őt Dursleyéktől. Most már tudta, hogy erre hiába vár, hisz Dursleyékon kívül nincs más hozzátartozója. Bár néha úgy tűnt, hogy a járókelők egyike-másika felismeri őt. Ezek a járókelők azonban igen különös alakok voltak. Egyszer például, amikor vásárolni mentek Petunia nénivel és Dudleyval, egy ibolyaszín cilinderes, apró emberke meghajolt előtte. Petunia néni mérgesen faggatni kezdte, hogy ismeri-e a törpét. Azután kivonszolta őt az üzletből, pedig még nem is vásároltak semmit. Egy másik alkalommal egy zilált külsejű, csupa zöldbe öltözött öregasszony vidáman integetni kezdett neki a buszon, néhány napja pedig egy hosszú, bíborszín kabátos, kopasz férfi se szó, se beszéd kezét rázott vele, majd továbbállt.

Ezekben az emberekben az volt a legfurcsább, hogy nyomban köddé váltak, amint Harry megpróbálta alaposabban szemügyre venni őket.

Az iskolában senki nem barátkozott vele. Mindenki tudta, hogy Dudley bandája ki nem állhatja a lógó ruhájú, törött szemüveges Harry Pottert – Dudleyval és bandájával pedig nem szívesen húzott ujjat senki.

Harmadik fejezet **A senkitől jött levelek**

Az óriáskígyó szökéséért Vernon bácsi minden gardróbfogságok leghosszabbikával sújtotta Harryt. Mikor letelt a büntetés, már javában tartott a nyári vakáció; Dudley addigra elrontotta az új kameráját, összetörte a távirányítós repülőt, és a versenybicikli próbaútján elütötte a Privet Drive-on mankózó Mrs Figget.

Harry örült, hogy nem kell már iskolába járnia, Dudley cimboráitól azonban továbbra sem szabadult: azok minden áldott nap megjelentek a Dursley-házban. Piers, Dennis, Malcolm és Gordon mind kövérek és buták voltak, ám mivel Dudley kövérebb és butább volt mindannyiuknál, őt nevezték ki vezérnek.

A banda tagjai szíves örömet üzték Dudleyval kedvenc sportját, a Harry-hajtást. Harry, már csak ezért is, igyekezett minél több időt házon kívül tölteni. Sétált a környéken, és arra a halvány reménysugárra gondolt, amit a vakáció vége jelentett számára. Szeptembertől ugyanis középiskolába kellett járnia, s úgy tűnt, végre elkezdődik életének Dudley-mentes szakasza. Dudleyt felvették Vernon bácsi régi iskolájába, a Smeltingsbe. Piers Polkiss is ott tanult tovább. Harryt viszont a helyi gimnáziumba, a Stonewall High-ba írárták be. Dudley ezt roppant viccesnek találta.

– A Stonewallban az első napon mindenkinek belenyomják a fejét a klotyóba – mondta Harrynek. – Nem akarsz feljönni gyakorolni?

– Kösz, inkább nem – felelte Harry. – Szegény vécészsze biztos rosszul lenne, ha olyan iszonyú dolog kerülne bele, mint a te fejed. – Nem várta meg, amíg Dudley kibogozza a mondat értelmét, hanem gyorsan odébbállt.

Egy júliusi napon Petunia néni és Dudley felutaztak Londonba, hogy megvegyék Dudley új iskolai egyenruháját. Harryt addig Mrs Figg gondjaira bízták, s az öregasszony ezúttal a szokásosnál elviselhetőbbnek bizonyult. Kiderült, hogy azért tört el a lába, mert keresztülesett az egyik macskáján, úgyhogy már nem is szereti annyira a cicákat. Megengedte, hogy Harry tévét

nézzen, sőt megkínálta csokis sütivel (ami – az ízéből ítélve – többéves múltra tekinthetett vissza).

Aznap este Dudley felöltötte vadonatúj uniformisát, és divatbemutatót rendezett a nappaliban. A Smeltings egyenruhája gesztenyebarna frakkból, narancssárga térdnadrágból és zsirardikalapból állt. Tartozott még hozzá egy gombos végű bot, ami arra szolgált, hogy a nebulók egymást csépeljék vele, amikor a tanárok hátat fordítanak. A Smeltingsben ezt a szokást jó felkészítésnek tartották a nagybetűs Életre.

Vernon bácsi végignézett térdnadrágos csemetéjén, és kijelentette, hogy életében soha semmire nem volt még ilyen büszke. Petunia néni könnyekbe tört ki, és azt mondta, el se tudja hinni, hogy ez a fess fiatalember az ő kis Dudlimudlija. Harry nem mert megszólalni, mert úgy érezte, egy-két bordája máris megrepedt az elfojtott nevetéstől.

Másnap reggel szörnyű bűz fogadta őt a konyhában. A szag forrásának a mosogatóba helyezett jókora fémdézsza tűnt. Harry közelebbről is szemügyre vette a dézsát, és megállapította, hogy tele van szürke lében úszkáló koszos rongyokkal. – Mi ez? – kérdezte.

Petunia néni összeszorította ajkait, mint mindig, ha Harry kérdezni merészelt tőle valamit.

– Az új iskolai egyenruhád – felelte végül. Harry még egyszer belenézett a dézsába.

– Aha – bólintott. – Nem is tudtam, hogy vizes egyenruhában kell járnom.

– Ne beszélj badarságokat! – förmedt rá a néni. – Szürkére festem neked Dudley néhány régi holmiját. Ha kész lesz, ugyanúgy fog kinézni, mint mindenki másé.

Harry ebben ugyan erősen kételkedett, de jobbnak látta nem vitatkozni. Leült a reggeliző asztalhoz, és igyekezett nem gondolni arra, hogy miként fog festeni a Stonewall High évnnyitóján – valószínűleg úgy, mintha elefántbőr-cafátokat aggattak volna rá.

Ekkor Dudley és Vernon bácsi léptek be a konyhába, s mindketten elfintorodtak Harry új egyenruhájának szagától. Vernon bácsi szokása szerint beletemetkezett az újságjába, Dudley pedig lecsapta az asztalra elmaradhatatlan Smelting-pálcáját.

Ekkor megütötte a fülüket a levélrész fedelének csattanása. A küldemények halkan puffantak a lábtörlőn.

– Menj, hozd ide a postát, Dudley – szólt ki Vernon bácsi az újság mögül.

- Majd Harry idehozza.
- Menj ki a postáért, Harry!
- Majd Dudley kimegy érte.
- Bökd meg a Smelting-pálcáddal, Dudley.

Harry kitért a Smelting-pálca elől, és elindult a postáért. Három küldemény hevert a lábtörlőn: egy képeslap Vernon bácsi nővérétől, Margetől, aki Wight szigetén nyaralt, egy számlának tűnő barna boríték és – egy Harry Potternek címzett levél.

Harry a kezébe vette, és rámeredt. A szíve mintha trambulinon ugrált volna. Még soha senkitől nem kapott levelet. Ki is írt volna neki? Nem voltak se barátai, se rokonai – a könyvtárba se iratkozott be, így még barátságtalan könyv-visszakövetelő lapokat se kapott. Most mégis ott volt a kezében ez a levél, s rajta a félreérthetetlenül pontos címzés:

H. Potter úr részére
Surrey grófság
Little Whinging
Privet Drive 4., lépcső alatti gardrób.

A levél vastag volt és nehéz. Tartalmát sárgás pergamenboríték rejtette, melyre smaragdzöld tintával írták rá a címzést. Bélyeg nem volt rajta.

Harry remegő kézzel megfordította a küldeményt. A borítékot lezáró piros viaszpecsétet címer díszítette: oroszlán, sas, borz és kígyó vettek körül egy nagy R betűt.

– Mit pizsmogsz annyit? – kiáltott ki Vernon bácsi a konyhából. – Megnézed, nincs-e köztük levélbomba? – Jót nevetett a saját viccén.

Harry visszament a konyhába, de egyre csak a levelét bámulta. Átadta Vernon bácsinak a számlát és a képeslapot, majd leült, és lassú mozdulatokkal elkezdte kibontani a sárgás borítékot.

Vernon bácsi feltépte a számlát, megnézte, majd undorodva horkantott, és megfordította a képeslapot.

- Marge beteg – számolt be feleségének. – Evett valami csigát...
- Apu! – vágott a szavába Dudley. – Harry kapott valamit!

A levelet ugyanarra a sárgás pergamenre írták, amiből a boríték is készült. Harry már épp készült széthajtogatni, amikor Vernon bácsi kitépte a kezéből.

- Ez az én levelem! – kapott utána Harry.
- Ugyan, kitől kapnál te levelet?

A bácsi fél kézzel megrázta az összehajtott pergamenlapot, hogy szétnyíljon, majd rápillantott. Arca egy közlekedési lámpát is megszégyenítő sebességgel váltott át pirosból békazöldre, majd másodperceken belül felöltötte az állott zabkása jellegzetes, szürkésfehér színét.

– Pe-pe-petunia! – hebegte a bácsi.

Dudley is meg akarta szerezni a levelet, de apja jó magasra felemelte, hogy ne érhesse el. Petunia néni átvette az írást, és kíváncsian olvasni kezdte. Mire az első sor végére ért, úgy tűnt, mindjárt elájul. Torkához kapott, és olyan hangokat adott ki, mintha fojtogatná valaki.

– Vernon! Jesszusom, Vernon!

A bácsi és a néni dermedten meredtek egymásra; teljesen megfélemedtek róla, hogy Harry és Dudley is jelen vannak. Dudley azonban nem volt hozzászokva, hogy csak úgy keresztülnézzenek rajta, és Smelting-pálcájával keményen rákoppintott apja fejére.

– El akarom olvasni azt a levelet! – követelte.

– Én akarom elolvasni – csattant fel Harry –, mivel az enyém!

– Kifelé, mind a ketten! – parancsolta rekedten Vernon bácsi, és visszatömködté a levelet a borítékba.

Harry nem mozdult.

– A LEVELEMET AKAROM! – kiabálta.

– Nekem add ide! – vágta rá Dudley.

– KIFELÉ! – csapott az asztalra Vernon bácsi. A grabancuknál fogva kipenderítette a két gyereket az előszobába, és becsapta mögöttük a konyhaajtót. Harry és Dudley között nyomban lezajlott egy néma, de ádáz bokszmérkőzés a kulcslyuknál való hallgatózás jogáért. Dudley győzött – „padlóra küldte” ellenfelét, vagyis Harry a fél füléről lelógó szemüveggel hasra vetette magát, s az ajtó és a padló közötti résnél hallgatózott.

– Vernon – szólt Petunia néni remegő hangon –, nézd meg a címzést. Honnan tudják ezek, hogy hol alszik? Figyelik a házunkat?

– Figyelik... Kémkednek utánunk... követnek minket – motyogta Vernon bácsi zaklatottan.

– De hát mit csináljunk? Válaszoljunk nekik? Írjuk meg, hogy nem akarjuk...

Harry megpillantotta nagybátyja fényes fekete cipőjét. A bácsi fel-alá járkált a konyhában.

– Nem – mondta végül. – Tudomást sem veszünk róluk. Nem válaszolunk, akkor talán... Igen, az lesz a legjobb, ha semmit sem csinálunk.

– De hát...

– Az én házámban nem fog egy afféle lakni! Nem emlékszel? Amikor hozzánk került, szentül megfogadtuk, hogy gyökerestől kiírtjuk ezt a dolgot, mert nemcsak badarság, de veszélyes is!

Aznap este, mikor hazaért a munkából, Vernon bácsi olyat tett, amit még soha: meglátogatta unokaöccsét a gardróbban. – Hol van a levelem? – szegezte neki a kérdést Harry, amint bácsikája beprézelte magát az ajtón. – Ki írt nekem?

– Senki – válaszolt a bácsi kurtán. – Tévedésből címezték neked. Elégettem.

– Szó sincs tévedésről! – felelt Harry. – Még a gardróbomat is ráírták.

– Hallgass!

Néhány pók ijedtében lepottyant a mennyezetről. A bácsi mélyet sóhajtott, hogy lecsillapodjon. Mosolyt erőltetett az arcára, de inkább úgy tűnt, mintha vicsorogna.

– Öhm... nos, Harry... Lassan kinövöd ezt a gardróbot. A nagynénéd meg én úgy döntöttünk, hogy... átköltözhetsz Dudley kisebbik szobájába.

– Miért? – kérdezte Harry.

– Ne kérdezősködj! – csattant fel Vernon bácsi. – Fogd a holmidat, és indulj!

A Dursley-házban négy hálószoba volt. Egyet Vernon bácsi és Petunia néni használtak, egyet fenntartottak vendégszobának (a vendég rendszerint Vernon bácsi nővére, Marge volt), a harmadik Dudley egyes számú gyerekszobája volt, a negyedikbe pedig azok a játékok és holmik kerültek, amelyek nem fértek be az egyes számú gyerekszobába.

Harrynek nem kellett kétszer fordulnia, hogy felvigye összes ingóságát új lakóhelyére. Mikor felért, leült az ágy szélére, és körülnézett. A szobában csak elvétve lehetett ép és használható tárgyat találni. Az egyhónapos kamera annak a játéktanknak a tetején hevert, amivel Dudley egyszer áthajtott a szomszédék kutyáján. A sarokban ott állt Dudley legelső televíziója, amit szétrugdosott, amikor véget ért a kedvenc sorozata. Volt a szobában egy jókora madárkalitka is; valaha az a papagáj lakott benne, amit Dudley később az iskolában elcserélt egy igazi légpuskáért. A puska most elgörbült csővel hevert a szekrény tetején, ugyanis Dudley egyszer ráült. Több szekrény is tele volt könyvekkel, s a játékokkal ellentétben ezeken jól látszott, hogy tulajdonosuk soha egy ujjal sem nyúlt hozzájuk.

Lentről felhallatszott Dudley bömbölése:

– Nem akarom, hogy ott aludjon... Nekem kell az a szoba!... Küldjétek ki onnan!

Harry sóhajtott, és elnyúlt az ágyon. Tegnap még bármit megadott volna érte, hogy idefent lehessen. Ma már szívesebben kuksolt volna a gardróbban a levelével, mint itt a gyerekszobában a levél nélkül.

Másnap a reggelinél mindenki feltűnően hallgató volt. Dudley úgy érezte, összedőlt körülötte a világ. Hiába ordított, csépelte az apját a Smelting-pálcával, produkált rosszulállatot, rúgott bele az anyjába és dobta ki a teknősbékát a télikert tetején át – nem kapta vissza a szobáját. Harrynak az előző nap reggele járt a fejében, és azt kívánta, bár már az előszobában elolvasta volna a levelet. Vernon bácsi és Petunia néni komor pillantásokat váltottak.

Mikor meghozták a postát, Vernon bácsi, aki igyekezett barátságosan viselkedni Harryval, Dudleyt küldte ki a levelekért. A gyerek kidöcögött – útját a Smelting-pálca koppanása jelezte az előszobában található különféle tárgyakon –, majd egyszer csak felhangzott izgatott kiáltása:

– Megint jött egy! H. Potter úr részére, Privet Drive 4., a legkisebb hálószoba...

Vernon bácsi egy sebzett vadkan ordításával felpattant, és kirohant az előszobába – nyomában Harryval. A bácsinak le kellett tepernie Dudleyt a földre, csak úgy tudta megszerezni a levelet – így sem volt azonban könnyű dolga, mert Harry hátulról a nyakába csimpaszkodott. A pankráció körülbelül egy percre tarthatott, s ez idő alatt a Smelting-pálca serényen püfölte mindhármat. A csatából végül Vernon bácsi került ki győztesként. Zihálva felegyenesedett, markában az összegyűrt levéllel.

– Indulj a gardróbba... mármint a szobádba. Gyerünk! – utasította Harryt, majd Dudleyhoz fordult: – Menj, Dudley... menj innen.

Harry töprengve járkált fel-alá új szobájában. A feladó tudja, hogy kiköltözött a gardróbba, s azt is, hogy nem kapta kézhez az első levelet. Ezek szerint újra megpróbálkozik majd. Ó, Harry pedig tesz róla, hogy ezúttal meg is kapja a küldeményt. Már készen is volt a terve.

Másnap reggel hatkor megcsördült a sebtében megjavított ébresztőóra. Harry gyorsan kikapcsolta, és csendben felöltözött – nem akarta, hogy Dursleyék felébredjenek. Villanyt sem gyújtott, sötétben osont le az alsó szintre.

Azt tervezte, hogy a Privet Drive sarkán várja majd a postást, és személyesen veszi át tőle a levelet. Szíve a torkában dobogott. Már az ajtó felé lopódzott a koromsötét előszobán át, amikor...

– Ááááááh!

Harry majd kiugrott a bőréből ijedtében. A lábtörlőre lépve valami nagy és puha került a talpa alá – és az a valami élt! Odafent felgyulladt a villany, és Harry döbbenetén látta, hogy a nagy és puha valami a nagybátyja arca volt. Vernon bácsi a bejárati ajtó tövében feküdt egy hálósákban – nyilván azzal a céllal, hogy Harry csak a testén keresztül juthasson hozzá a leveléhez. Körülbelül fél óráig kiabált Harryvel, azután ráparancsolt, hogy főzze meg a teát. Harry megsemmisülten kullogott be a konyhába, s mire visszaért az ajtóhoz, a levelek már belepotyogtak Vernon bácsi ölébe. Harry három darab, zöld tintával megcímezett borítékot is látott közöttük.

– Kérem a... – kezdett bele a mondókájába, de Vernon bácsi a szeme láttára széttépte a leveleket.

A bácsi aznap nem ment dolgozni. Otthon maradt, és azzal töltötte idejét, hogy bedeszkházta a levélnyílást.

– Ha nem tudják kézbesíteni a levelet – magyarázta szögekkel a szájában Petunia néninek –, előbb-utóbb feladják a próbálkozást.

– Biztos vagy benne, Vernon?

– Különös észjárású emberek ezek, Petunia. Nem olyanok, mint te vagy én – csóválta a fejét a bácsi, és megpróbált beverni egy szöveget a gyümölcstortával, amit Petunia néni, hogy férjét kissé jobb kedvre derítse – a kezébe nyomott...

Pénteken nem kevesebb, mint tizenkét levél érkezett Harry nevére. A levélnyílás helyett az ajtó alatt és mellett tuszkolták be őket, néhányat pedig a földszinti vécé kis ablakán dobta be.

Vernon bácsi ismét szabadnapot vett ki. Miután elégette a leveleket, ismét szöveget és kalapácsot vett elő. Bedeszkházta a bejárati és a hátsó ajtó körüli réseket, úgyhogy ezentúl ki se lehetett jutni a házból. Munka közben cserkészdalokat dúdolt, és a legapróbb neszre is összerezszent.

Szombaton a dolog kezdett elfajulni. Huszonnégy levél jutott be a házba. Gondosan összetekerve lapultak abban a két tucat tojásban, amit a döbbsent tejesember adott be Petunia néninek a nappali ablakán át. Amíg Vernon bácsi böszön telefonálgatott a postára és a tejüzembe, keresve valakit, akinek panaszt tehet, addig Petunia néni megsemmisítette a leveleket a turmixgépben.

– Ki a csudának lehet ilyen fontos, hogy üzenjen neked? – kérdezte Harrytől Dudley, őszinte csodálkozással.

Vasárnap reggel Vernon bácsi fáradtan, megtépázott idegekkel, de jókedvűen ült le a reggelizőasztal mellé.

– Vasárnap nincs posta – jelentette ki vidáman, és megkente lekvárral az újságot. – Ma nem lesz levélhullás... – Miközben beszélt, valami kiröppent a kéményből, és épp tarkón találta őt. A következő pillanatban a tűzhely elkezdte ontani a leveleket. Úgy süvítettek be a konyhába, mint a géppuskagolyók. Dursleyék behúzták a nyakukat, de Harry felugrott, hogy legalább egyet elkapjon a borítékok közül.

– Kifelé! KIFELÉ!

Vernon bácsi derékon ragadta Harryt, és kidobta az előszobába. Miután Petunia néni és Dudley is épségben kimenekültek a katasztrófa sújtotta helyiségből, a bácsi becsapta a konyhaajtót. Az előszobából hallani lehetett, hogy odabent még mindig tart a levélzárpor.

– Ebből elég volt! – jelentette ki Vernon bácsi. Igyekezett nyugalmat erőltetni magára, de közben csomókban tépkedte ki a bajuszát. – Öt perc múlva itt legyetek, indulásra készen! Elutazunk. Csak a legszükségesebbeket csomagoljátok. Egy szót sem akarok hallani!

Hiányzó fél bajszával olyan rémisztően festett, hogy senki nem mert ellentmondani neki. Tíz perccel később – miután kiverelkedték magukat a bedeszkázott ajtón, és bekászálódtak a családi kocsiba – elindultak az autópálya felé. Dudley a hátsó ülésen szipogott; az apja pofon vágta, amiért rá kellett a legtovább várni. Pedig ő csak a tévéjét, a videóját és a számítógépét próbálta belepréselni egy sporttáskába...

Csak mentek és mentek az autóval. Még Petunia néni sem merte megkérdezni, hogy hová tartanak. Vernon bácsi időről időre csinált egy éles kanyart, és megtévesztésül egy darabig az ellenkező irányba hajtott.

– Lerázzuk őket – motyogta ilyenkor. – Lerázzuk őket... Egész nap étlen-szomjan rótták a kilométereket. Alkonyattájt Dudley már üvöltött, mint a fába szorult féreg. Soha életében nem volt még ilyen borzalmas napja. Éhes volt, lemaradt öt tévéműsorról, és már időtlen idők óta nem robbantott fel egyetlen marslakót sem a számítógépén.

Végül, egy nagyváros határába érve, Vernon bácsi lefékezett egy szürke hotel mellett. Dudley és Harry közös szobát kaptak, franciaágygal és dohos ágyneművel. Dudley hamar horkolni kezdett, de Harrynek nem jött álom a szemére. Kiült az ablakba, és töprengve bámulta az elhaladó autók lámpájának fénycsóváit...

Másnap áporodott kukoricapelyhet, pirítóst és hideg konzervparadicsomot kaptak reggelire. Alighogy végeztek, odalépett hozzájuk egy hölgy, akiről kiderült, hogy ő a szálloda tulajdonosnője.

– Elnézést, van önök között egy H. Potter nevű úr? Vagy száz ilyen érkezett a számára.

Egy levelet mutatott fel, amin jól kivehető volt a zöld tintával írott címzés:

H. Potter úr részére

Porf-Esek

Shintlats Hotel, 17. szoba

Harry a levél után kapott, de Vernon bácsi rácsapott a kezére. A tulajdonosnő csodálkozva meredt rájuk.

– Majd én átveszem – bólintott Vernon bácsi, azzal felpattant, és a tulajdonosnő nyomában kisetett az étteremből.

– Nem kellene inkább hazamennünk, drágám? – tette fel az óvatos kérdést Petunia néni néhány órával később, de férje mintha meg se hallotta volna. Senki sem tudta, pontosan mit is keres a bácsi. Bevitte őket egy erdő közepébe, ott kiszállt, körülnézett, majd megrázta a fejét, visszaült a kocsiba, és már indultak is tovább. Ugyanez a jelenet lejátszódott egy szántóföld közepén, egy függőhídon és egy sokemeletes parkolóház tetején is.

– Apu megbolondult, igaz? – kérdezte Dudley aznap kora este, miután Vernon bácsi leparkolt a tengerparton, bezárta őket a kocsiba és eltűnt.

Eleredt az eső. Kövér cseppek kopogtak a kocsi tetején. – Hétfő van – folytatta nyafogva Dudley. – Ma van Nagy Humberto műsora. Olyan helyen akarok aludni, ahol van tévé!

Hétfő. Erről eszébe jutott valami Harrynek. Ha aznap hétfő van – márpedig a tévéimádó Dudley az ilyesmiben soha nem tévedett –, akkor másnap kedd lesz. Mégpedig nem is akármilyen kedd: az ő tizenegyedik születésnapja. A születésnap nem volt különösebben örömteli ünnep a számára – előző évben is egy vállfát és Vernon bácsi egy pár régi zokniját kapta ajándékba –, de ajándék ide vagy oda, nem mindennap tizenegy éves az ember.

Vernon bácsi hamarosan visszatért a kocsinhoz – és mosolygott. Hosszú, vékony csomagot szorongatott a kezében, de mikor Petunia néni megkérdezte tőle, hogy mit vett, nem válaszolt.

– Megtaláltam a nekünk való helyet! – jelentette ki. – Szálljatok ki! Kifelé a kocsiból, mindenki!

A tengerparton metsző hideg szél fújt. Vernon bácsi egy nagyobbfajta sziklára mutogatott, messze kint a nyílt vízen. A szikla tetején az elképzelhető legnyomorúságosabb viskó állt. Egy dolog egészen biztosan nem volt benne: televízió.

– Ma éjjelre vihart jósolnak! – újságolta Vernon bácsi, és tapsolt egyet örömeiben. – Ez az úriember pedig volt olyan kedves, és beleegyezett, hogy kölcsönvegyük a csónakját.

Az illető „úriember”, egy fogatlan aggastyán, odabicegett hozzájuk, és gonosz vigyorral rámutatott egy ütött-kopott evezős csónakra, ami ott ringott nem messze tőlük az acélszürke vízen.

– Már beszereztem a szükséges készleteket – jelentette ki Vernon bácsi. – Beszállás!

A csónakban szörnyen hideg volt. Fagyos szél csapott az arcukba, tarkójukon jeges tenger-és esővíz csorgott le. Hosszú óráknak tűnő csónakázás után végre elérték a sziklát, és Vernon bácsi csúszkálva-botladozva felterelte őket a kidőlt-bedőlt kalyibához.

A viskó belülről sem volt szebb, mint kívülről. Csupán két helyiségből állt, s mindkettőben erős moszatszag érződött. A deszkafalak repedésein átsüvített a szél, a kandalló pedig nedves volt és üres.

Kiderült, hogy Vernon bácsi „készletei” fejenként egy csomag burgonyasziromból és négy banánból állnak. A bácsi megpróbált tüzet rakni, az üres krumpliszacskók azonban csak füstöltek és zsugorodtak, de nem kaptak lángra.

– Most jól jönnének azok a levelek, mi? – nevetgélt a bácsi. Remek hangulatban volt. Nyilván úgy gondolta, hogy nincs az az elszánt levélkézbesítő, aki a viharban utánuk tudna jönni ide, a nyílt tengerre. Ezt Harry is kénytelen volt elismerni, de neki nem támadt jókedve a gondolattól.

Ahogy leszállt az éj, megérkezett a beígért vihar. A toronymagas hullámok sós vízzel locsolták a viskó falát, s a zúgó szél vadul rázta a piszkos ablaktáblákat. Petunia néni a másik helyiségben talált néhány penészes pokrócot, s azokkal megágyazott Dudleynek a molyrágta kanapén. Ő és Vernon bácsi a másik szobában álló hepehupás ágyra feküdtek le. Harrynek nagy kegyesen odadobták a legvékonyabb és legrongyosabb pokrócot, s ráförmedtek, hogy keressen magának egy sima részt a padlón.

Ahogy telt-múlt az idő, a vihar egyre vadabbul tombolt. Harry nem tudott elaludni, csak vacogott és forgolódott. Próbált kényelmesen elhelyezkedni, de nem csak a padló volt hepehupás, hanem a gyomra is korgott. Nem sokkal éjfél előtt aztán dörögni kezdett az ég, s a zaj elnyomta Dudley horkolását. A fiú kövér karja lelógott a kanapéről, így Harry láthatta órájának világító számlapját. Megtudta, hogy tíz perc múlva lesz tizenegy éves. Azon tűnődött, vajon Dursleyék megfeledeznek-e a születésnapjáról – no meg azon, hogy merre járhat a levél írója. Csak feküdt, és nézte, hogyan fogynak a percek.

Még öt perc. Harry nyikorgást hallott odakintről. Fohászkodott, nehogy rájuk szakadjon a tető; bár, gondolta, akkor talán kevésbé fázna. Még négy perc... Lehet, hogy mire hazaérnek, a Privet Drive-i ház dugig tele lesz levelekkel. Akkor végre talán sikerül ellopnia egyet.

Még három perc... A hullámok csapkodják ilyen hangosan a sziklát? És (még két perc) mi volt az a furcsa, csikorgó zaj? Lehet, hogy a szikla lassan beledől a tengerbe...?!

Még egy perc, és tizenegy éves lesz. Harminc másodperc... húsz... tíz... kilenc... fel kellene ébresztenie Dudleyt, csak úgy, hadd bosszankodjon... három... kettő... egy... BUMM...!

A viskó falai megremegtek. Harry felült, és az ajtóra meredt. Valaki állt odakint, és bebocsátást kért.

Negyedik fejezet **A háztáj őrző**

BUMM. Újabb dörömbölés.

– Hol van az ágyú? – motyogta félálomban Dudley. Reccsenés hallatszott a hátuk mögül. Vernon bácsi érkezett a szobába. A falhoz lapult, mint valami kommandós, a kezében karabélyt tartott. Ez volt hát a hosszú, vékony csomag tartalma.

– Ki az!? – kiabálta. – Figyelmeztetem, fegyverem van! Egy pillanatig csönd volt. Azután...

DURR! Olyan erejű ütés érte az ajtót, hogy az kiszakadt a sarkaiból, és fülsiketítő dörrenéssel a padlóra zuhant.

Az ajtóban egy óriási termetű férfi állt. Arca alig látszott ki hosszú, csimbókos hajfürtjei és bozontos szakála alól, de szeme jól kivehető volt: úgy csillogott a sok szőr alatt, mint két fekete bogár.

Az óriás beprézelte magát a viskóba; felegyenesedve feje a mennyezetet súrolta. Lehajolt, felkapta az ajtót, és könnyedén visszaillesztette a tokba, kissé tompítva a vihar beszűrődő zaját. Azután a Dursley családhoz fordult:

– Ha kapnék egy teát, nem mondanám, hogy igma fene. Fránya egy utazás volt...

Odacsörtetett a kanapéhoz, és a rémülettől megdermedt Dudley elé állt.

– Csusszanj odébb, pocakpacni.

Dudley felvisított, és rohant, hogy elbújjon az anyja háta mögött, aki viszont már rég bebújt Vernon bácsi mögé.

– Lám, itt van a mi Harrynk! – szólt az óriás.

Harry felnézett a torzonborz fizimiskára. A bogárszemek mosolyra szűkültek.

– Ilyen pici voltál, amikor utoljára láttalak – mutatta az óriás. – Apádra ütsz, de a szemed az anyádé.

– Uram, követelem, hogy azonnal hagyja el a házat! – harsogta Vernon bácsi. – Ez erőszakos behatolás!

– Csukd be a szilvafejedet, Dursley – vetette oda válaszul az óriás, azzal hátranyúlt a kanapé fölé, és kivette Vernon bácsi kezéből a puskát. Egy mozdulattal csomót kötött a csövére, olyan könnyedén, mintha gumiból volna, majd a sarokba hajította a használhatatlanná vált fegyvert.

Vernon bácsi olyan hangot adott ki, mint az egér, ha rálépnek.

– Jut eszembe, Harry – folytatta az óriás, hátat fordítva Dursleyéknak –, Isten éltesen sokáig. Hoztam neked valamit. Lehet, hogy útközben egyszer-kétszer ráültem, de az íze azért még jó.

Fekete nagykabátjának egyik belső zsebéből kissé összenyomódott dobozt húzott elő. Harry remegő kézzel kinyitotta; jókora, ragacsos csokitorta volt benne, azon zöld cukormázzal a felirat: Boldog születésnapot, Harry!

Harry felnézett az óriásra. Meg akarta köszönni a tortát, de a szavak elvesztek valahol félúton a torkában. Helyettük egy rövid kérdés bukkott ki a száján.

– Ki vagy?

Az óriás felnevetett.

– Igaz is, még be sem mutatkoztam. Rubeus Hagrid vagyok, Roxfort kulcs-és háztájőrőze.

Kinyújtotta sütőlapát-kezeit, és megrázta Harry egész karját.

– No de mi lesz azzal a teával? – dörzsölte össze a tenyerét. – Persze, ha akad a háznál valami erősebb itóka, azzal is koccinthatunk.

Tekintete a hideg kandallóra és az összepöndörödött burgonyaszirmos zacskókra tévedt. Rosszallóan horkantott, és a tűzhely fölé hajolt. Nem lehetett látni, mit csinál, de egy másodperccel később, mikor felegyenesedett, már vidáman lobogott a tűz, és lángok villódzó fénye töltötte be a dohos viskót. Harryt úgy csapta meg a meleg, mintha egy kád forró vízbe ereszkedett volna.

Az óriás visszaült a kanapéra – az kis híján összeroskadott alatta –, és hozzálátott, hogy kiürítse kabátzsebeit. Elővett egy réz vízforraló edényt, egy csomag kolbászt, egy nyársat, egy teáskannát, néhány csorba bögrét és egy borostyánsárga itallal teli palackot. Ez utóbbit először is jól meghúzta, aztán látott csak hozzá a teafőzéshez. A viskót egykettőre betöltötte a sülő kolbász sercegése és ínycsiklandozó illata. Amíg az óriás tevékenykedett, senki nem szólalt meg, de mikor lehúzta a nyársról az első hat zsíros, szaftos, kissé megpörkölt kolbászt, Dudley mocorogni kezdett.

– Dudley, bármivel kínál, ne fogadd el! – szólt rá Vernon bácsi szigorúan.

Az óriás gúnyosan felkacagott.

– Ne félj, Dursley, senki nem akarja tovább hízlalni azt a pudingoshordó fiadat.

Azzal Harry elé tolta az ételt. A kiéhezett fiú úgy érezte, élete legpompásabb lakomáját fogyasztja, de evés közben se vette le a szemét az óriásról. Mivel úgy tűnt, hogy az nem készül további magyarázattal szolgálni, végül megszólalt:

– Bocsáss meg, de még mindig nem tudom, hogy ki vagy.

Az óriás nagyot kortyolt a teájából, majd kezével megtörölte a száját.

– Szólíts csak Hagridnak – szólt –, ahogy mindenki. Amint mondtam, én vagyok a kulcsok őre Roxfortban. Roxfortról már eleget hallottál, nem?

– Hát... nem – felelte Harry. Hagrid döbbent arcot vágott.

– Sajnálom – tette hozzá gyorsan Harry.

– Te sajnálsz? – csattant fel Hagrid. Dursleyékre meredt, akik legszívesebben apró ponttá zsugorodtak volna a sötétben. – Nekik kellene sajnálniuk! Az még hagyján, hogy nem adják át a leveleidet. De hogy fogalmad sincs róla, hogy mi Roxfort, az már több a soknál! Hát mit gondolsz, hol tanultak meg mindent a szüleid?

– Mi mindent? – kérdezett vissza Harry.

– MI MINDENT!? – mennydörögte Hagrid. – Na álljon csak meg a menet!

Felpattant a kanapéról; szikrázó dühétől szinte remegtek a falak. Dursleyék rémülten hátráltak.

– Értsem úgy – vicsorgott az óriás –, hogy ez a fiú... ez a fiú nem tud semmit... SEMMIRŐL!?

Ez már egy kicsit sok volt Harrynek. Elvégre járt ő iskolába, és a jegyei se voltak olyan rosszak.

– Azért tudok egyet s mást – vetette közbe. – Értem a matekot, meg minden.

Hagrid azonban csak legyintett.

– Én a mi világunkról beszélek. A te világodról. Az én világomról. A szüleid világáról.

– Az meg miféle világ?

Hagridnál betelt a pohár; úgy tűnt, mindjárt felrobban. – DURSLEY!!!

Vernon bácsi falfehér volt, és motyogott valamit, ami úgy hangzott, hogy „mambamama”. Hagrid hitetlenkedve meredt Harryre.

– De azt csak tudod, hogy ki volt az apád meg az anyád? – kérdezte. – Hiszen híres emberek voltak. Ahogy te is híres vagy.

– Hogyhogy? Honnan veszed, hogy a szüleim híresek voltak?

– Nem tudod... Nem tudod... – Hagrid beletúrt a hajába, és tanácstalanul meredt Harryre.

– Azt sem tudod, hogy mi vagy? – kérdezte végül. Vernon bácsinak egyszerre megjött a hangja.

– Elég! – kiáltotta. – Ennyit és ne többet, uram! Megtiltom, hogy bármit is elmondjon a gyerekeknek!

Egy Vernon Dursleynél vitézebb férfinak is inába szállt volna a bátorsága attól a pillantástól, amit Hagrid vetett most a bácsira. Mikor megszólalt, hangja remegett a dühtől.

– Nem mondtad el neki? Nem mondtad el neki, mit írt Dumbledore a levelében? Ott voltam, Dursley! Láttam, amikor Dumbledore letette a levelet! Ennyi évig titkoltátok előle!?

– Mit titkoltak előlem? – kérdezte kíváncsian Harry.

– HALLGASSON! MEGTILTOM! – kiabálta rémülten Vernon bácsi, Petunia néni pedig levegő után kapkodott.

– Eh, dugjátok dézsába a fejeteket – legyintett Hagrid. – Varázsló vagy, Harry.

A viskóban néma csend lett; csak a tenger és a szél zúgása szűrődött be odakintről.

– Hogy mi vagyok?! – kérdezte döbbenten Harry.

– Hát varázsló, mi más! – Hagrid visszaült a megviselt kanapéra, ami egy nyögéssel jelezte, hogy nem bírja már sokáig. – Ha egy kicsit kikupálnak, nem is akármilyen varázsló leszel. Akinek ilyen szülei vannak, az sokra viszi. No de itt az ideje, hogy elolvasd a leveledet.

Harry végre-valahára átvehette a sárgás borítékot, rajta a smaragdzöld címezéssel: H. Potter úr részére, Tenger, viskó a sziklán, padló. Kivette a levelet, és olvasni kezdte.

ROXFORT Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskola

Igazgató: Albus Dumbledore (Merlin-díjas, Bűbáj-rend aranyfok., okl. főmágus, Legf. Befoly. Nagym., a Varázslók Nemzetk. Szöv. elnökh.)

Tisztelt Potter úr!

Örömmel értesítjük, hogy felvételt nyert a ROXFORT Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskolába. Mellékelten megküldjük a szükséges tankönyvek és felszerelési tárgyak listáját.

A tanév szeptember 1-jén kezdődik. Legkésőbb július 31-éig küldjön baglyot nekünk.

Tisztelettel:

Minerva McGalagony
igazgatóhelyettes

Harry fejében úgy pufogtak a kérdések, mint a petárdák. Azt se tudta, melyiket tegye fel előbb. Végül választott egy egyszerűbbet, és kinyögte:

– Mit jelent az, hogy küldjem el a baglyomat?

– Azt a füttyös fűriáját, de jó, hogy kérdezed! – Hagrid olyan erővel csapott a homlokára, hogy egy ígásló is hanyatt esett volna tőle. Nagykabátja egy újabb belső zsebéből előhalászott egy baglyot – egy igazi, élő, meglehetősen borzas tollú baglyot –, egy hosszú lúdtollat és egy tekercs pergament. Nyelve hegyét kidugva rövid levelet kanyarított, melyet Harry fejjel lefelé is el tudott olvasni.

Kedves Dumbledore professzor úr!

Átadtam Harrynek a levelet. Holnap elviszem vásárolni. Az idő pocsék. Remélem, jól van.

Hagrid összezsavarta a levelet, a bagoly csőrébe adta, majd az ajtóhoz lépett, és kidobta a madarat a viharba. Azután visszasétált a kanapéhoz, és leült, olyan közömbösen, mintha egy telefont intézett volna el.

Harry észrevette, hogy tátva maradt a szája, és gyorsan becsukta.

– Hol is tartottam? – fordult hozzá Hagrid.

Ekkor azonban belépett a tűz fénykörébe Vernon bácsi. Arca változatlanul hamuszürke volt, de most épp a dühtől. – Harry nem megy sehova – jelentette ki.

Hagrid mordult egyet.

– Azt szeretném én látni, hogy egy magadfajta mugli az útjába áll.

– Magadfajta micsoda? – érdeklődött Harry.

– Mugli. Mugliknak hívjuk az ilyen mágiamentes, varázst nem ismerő embereket. Nagy peched volt, hogy a világ legmegátalkodottabb muglijai között kellett felnőned.

– Amikor magunkhoz vettük – szólt közbe Vernon bácsi –, megfogadtuk, hogy véget vetünk ennek. Megfogadtuk, hogy kiírtjuk a fejéből ezt a badarságot! Méghogy varázsló!

– Ti tudtátok? – hűledezett Harry. – Tudtátok, hogy varázsló vagyok?

– Tudtuk! – csattant fel váratlanul Petunia néni. – Tudtuk! Persze, hogy tudtuk! Hogy is ne lennél, ha egyszer az én semmirekellő nővérem is az volt! Ő is ugyanilyen levelet kapott, ő is elment abba a... abba az „iskolába”. Aztán minden vakációkor békákkal a zsebében jött haza, és patkánnyá változtatta a teáscsészéket! Csak én láttam őt annak, ami valójában volt: szánalmas, bolond különcnek! A szüleink? Áh nem, ők nem! Nekik Lily így, meg Lily úgy – egyenesen büszkék voltak rá, hogy boszorkány van a családban!

Csak addig hallgatott el, amíg nagy levegőt vett, azután tovább ömlött belőle a szó. Megállíthatatlanul tört fel belőle mindaz, amit hosszú évekig magába kellett fojtania.

– Az iskolában aztán megismerkedett azzal a Potterrel. Összeköltöztek, feleségül ment hozzá, és megszült téged. Nem is volt kétséges, hogy te se leszel külön, mint ő: ugyanolyan különc leszel, ugyanolyan abnormális. Aztán őt persze felrobbantották, te meg itt maradtál a nyakunkon!

Harry falfehér lett a döbbenettől. Néhány pillanatig szólni sem tudott.

– Felrobbantották...? – kérdezte végül. – Azt mondtátok, autóbalesetben haltak meg!

– AUTÓBALESETBEN!? – Hagrid olyan dühödten pattant fel, hogy Dursleyék gyorsan visszahúzódtak a sarokba. – Nincs az az autóbaleset, ami árthatna Lily és James Potternek! Ez felháborító! Ez botrány! Harry Potternek nem mondták el a saját történetét, miközben a mi világunkban minden gyerek kívülről fújja!

– Miért? Mi történt? – faggatta Harry.

Hagrid mérge egykettőre elpárolgott, s nyugalanságnak adta át a helyét.

– Erre nem számítottam – szólt feszengve. – Dumbledore megmondta, hogy nem lesz könnyű dolgom veled, de álmomban se hittem, hogy ilyen sok mindent nem tudsz. Nos, Harry, nem biztos, hogy jó, ha éppen én mondom el neked... de hát valakitől meg kell tudnod... Nem mehetsz úgy Roxfortba, hogy nem tudod.

Mérges pillantást vetett Dursleyékra.

– Legjobb lesz, ha elmondok annyit, amennyit tudok, merthogy nem mindent tudok, vannak bizonyos rejtélyes részletek...

Leült, néhány másodpercig a tűzbe meredt, majd belefogott:

– Az egész úgy kezdődött, hogy volt egy ember, akit úgy hívtak, hogy... Hihetetlen, hogy nem ismered. A mi világunkban mindenki hallott róla...

– Kiről?

– Hát... Ha nem muszáj, nem szívesen mondom ki a nevét. Senkinek nem áll rá a szája.

– Miért nem?

– Goromba gorgók, Harry, azért mert még mindig félnek az emberek tőle! A csudába, jaj, de nehéz. Szóval volt egy varázsló, aki... rossz útra tért... Olyan nagyon rossz lett, hogy csak na. Sőt, még rosszabb. A rosszabbnál is rosszabb. Úgy hívták, hogy...

Hagrid nyelt egyet, de nem tudta kimondani a nevet. – Írd le, ha akarod – javasolta Harry.

– Nem jó... nem tudom, hogyan írják. No, essünk túl rajta: Voldemort. – Hagrid megborzongott. – Ne kérd, hogy megismételjem. Szóval ez a varázsló, mi leginkább Tudodkinek hívjuk, ha nagyon muszáj, elkezdett szövetségeseket keresni magának. Talált is jó párat – volt, akit megfélemlített, mások osztozni akartak a hatalmában, mert bizony volt neki hatalma, nem is kevés. Sötét idők jártak akkoriban, Harry. Senki nem bízott senkiben, nem mertünk szóba állni idegen boszorkákkal és varázslókkal... Szörnyű dolgok történtek. Tudodki lassan átvette a hatalmat. Persze sokan szembeszálltak vele – de azokat mind eltette láb alól. Kegyetlenül. Hanem

Roxfort akkor is biztonságos hely volt. Dumbledore volt az egyetlen ember, akitől Tudodki tartott. Az iskolába nem merte betenni a lábát.

– Az édesanyád remek boszorkány volt, az édesapád meg olyan jó varázsló, hogy jobb se kell. A maguk idejében iskolaelsők voltak Roxfortban. Rejtély, hogy Tudodki miért nem próbálta soha a maga oldalára állítani őket... talán belátta, hogy túlzottan is közel állnak Dumbledore-hoz, nem hat rájuk a Sötét Oldal csábítása. Csak annyi bizonyos, hogy tíz évvel ezelőtt, mindenszentek előestéjén váratlanul felbukkant a faluban, ahol laktatok. Te még egyéves se voltál. Elment a házatokba, és... és...

Hagrid nagyon piszkos, pöttyös zsebkendőt húzott elő, és egy ködkürt hangerejét produkálva kifújta az orrát.

– Bocsánat – szabadkozott –, de olyan szomorú... Ismertem a szüleidet... Nem volt még két olyan kedves ember a világon... Egyszóval Tudodki végzett velük. Aztán – és itt jön az igazi nagy rejtély – téged is megpróbált meggyilkolni. Gondolom, tiszta munkát akart végezni, vagy addigra vérszemet kapott. De nem tudott elbánni veled. Sose gondolkoztál rajta, hogy honnan van a heg a homlokodon? Az nem akármilyen seb. Akkor sérül meg így az ember, ha egy nagy erejű, gonosz átok éri. Az az átok elpusztította az apádat, az anyádat, még a házatokat is lerombolta – de rajtad nem fogott. Ezért vagy híres ember, Harry. Rajtad kívül soha senki nem úszta meg, ha Tudodki meg akarta ölni. Bizony, sokakat a halálba küldött annak a nemzedéknek a legjobb varázslói közül. Elintézte McKinnonékat, Bone-ékat, Prewettéket – te meg csak egy kisbaba voltál, mégis túlélted.

Hagrid szavai fájdalmas emlékeket ébresztettek Harryben. Ismét látta a vakító zöld villanást – olyan tisztán és élesen, mint még soha –, és most először egy hang is kísérte: egy éles, hideg, kegyetlen kacaj.

Hagrid szomorúan nézett a fiúra.

– Magam mentettelek ki a ház romjai közül. Dumbledore parancsára elhoztalak ezekhez...

– Lárifári – szólt közbe Vernon bácsi.

Harry összerezsent; már egészen megfélekezett Dursley-ékről. Vernon bácsi szemmel láthatóan újra összeszedte a bátorságát. Ökölbe szorított kézzel meredt Hagridra, szeme szikrát szórt.

– Na idefigyelj, fiam – sziszegte. – Szó se róla, van benned egy kis gyári hiba, de azt egy pár nyaklevessel helyre lehet pofozni. Ami pedig a szüleidet illeti: flúgosok voltak, ez nem vitás. Ha engem kérdezel, nem sokat veszített velük a világ. Maguknak keresték a bajt, amikor összeálltak azokkal a

bűvészkedő gazemberekkel. Mindig is tudtam, hogy nem lesznek hosszú életűek...

Hagrid nem bírta tovább. Felpattant a kanapéról, előhúzott a kabátjából egy viharvert rózsaszín esernyőt, és Vernon bácsinak szegezte, mint valami kardot.

– Figyelmeztetlek, Dursley – hörögte. – Figyelmeztetlek, még egy szó, és...

Attól a cseppet sem derűs kilátástól, hogy élete egy szakállas óriás esernyőjére felnyársalva ér véget, Vernon bácsinak ismét inába szállt a bátorsága. A falhoz hátrált, és meg se mukkant többet.

– Helyes. – Hagrid felindultságtól zihálva visszaült a kanapéra, ami ezúttal megadóan a padlóra roskadt.

Harry fejében még mindig százszámra tolakodtak a kérdések.

– És mi történt Volde... bocsánat, Tudodkivel?

– Jó kérdés, Harry. Eltűnt. Nyoma veszett, épp aznap, amikor rád támadt. Ettől csak még nagyobb a híred. Ez a legrejtélyesebb az egészben: miért futamodott meg? Hiszen a hatalma egyre nőtt... Sokan úgy tartják, meghalt. Szerintem szó sincs róla. Meghalni csak emberek tudnak, de benne nem volt már semmi emberség. Mások szerint éli világát, és csak arra vár, hogy újra eljöjjön az ő ideje. Én ebben sem hiszek. Azok, akik régen vele voltak, mostanra elpártoltak tőle. Többen közülük mintha kábulatból tértek volna magukhoz. Tudodki nem engedte volna el őket, ha vissza akarna jönni.

– A legtöbben úgy gondoljuk, hogy Tudodki él, de nincs már hatalma. Gyenge, mint a harmat. És bizony te intézted el, Harry, nem más. Olyasmi történt aznap este, amire nem számított. Hogy mi, azt nem tudom, senki se tudja, de egy biztos: volt benned valami, amitől Tudodki kikészült, de úgy, hogy azóta se heverte ki.

Hagrid szeretettel vegyes tisztelettel nézett Harryre. A fiú azonban, ahelyett hogy büszkén kihúzta volna magát, biztosra vette, hogy szörnyű tévedés történt. Hogyan is lehetne ő varázsló? Éppen ő, aki soha semmit nem tett Dudley ütlegei és Petunia néni meg Vernon bácsi zsarnokoskodása ellen? Ha valóban varázsló, miért nem váltak varangyos békává, valahányszor beparancsolták őt a gardróbba? Ha kiskorában legyőzte a világ leghatalmasabb mágusát, miért rugdoshatja őt Dudley ide-oda, mint egy focilabdát?

– Hagrid – szólt csendesesen –, szerintem tévedsz. Én nem lehetek varázsló.

Meglepetésére az óriás felkacagott.

– Nem lehetsz varázsló? Talán soha nem csináltál furcsa dolgokat, amikor megijedtél vagy épp mérges voltál?

Harry a tűzbe bámult. Most, hogy jobban belegondol... A furcsaságok, amelyek annyira bosszantották a nagynénjét és a bácsikáját, mind olyankor történtek, amikor félt vagy dühös volt. Mikor Dudley bandája megkergette, valahogy mindig elillant előlük. Mikor félt iskolába menni a kopasz fejével, reggelre sikerült visszánövesztenie a haját. Legutóbb pedig, amikor Dudley fellökte, öntudatlanul bosszút állt: rászabadította Dudleyra az óriáskágyót.

Most már bizakodva pillantott fel Hagridra. Az óriás sugárzó mosollyal nézett vissza rá.

– Na látod! Még hogy Harry Potter nem varázsló! Meglátod, te leszel a leghíresebb diák Roxfortban.

Vernon bácsi azonban még mindig nem adta fel.

– Nem megmondtam, hogy nem megy sehova? – vicsorgott. – A Stonewallba fog járni, és még hálás is lesz érte. Olvastam azokat a leveleket: mindenféle kacatot kérnek tőle, varázskönyveket, pálcát meg...

– Túl nagy mugli vagy ahhoz, hogy visszatarthasd, ha menni akar – vágott a szavába Hagrid. – El akarod tiltani Roxforttól Lily és James Potter fiát? Neked elment az eszed! Ezt a gyereket születése óta számon tartják. A világ legjobb boszorkány-és varázslóképzőjébe fog járni. Hét év múlva, mikor végez, rá se lehet majd ismerni. A változatosság kedvéért ezentúl hozzá hasonló gyerekek között fog tanulni, Roxfort valaha volt legdicsőbb igazgatója, Albus Dumbledore...

– ESZEMBEN SINCS FIZETNI AZÉRT, HOGY EGY VÉN BOLOND BŰVÉSZMUTATVÁNYOKAT TANÍTSON NEKI! – ordította Vernon bácsi.

Ezzel most végképp túl messzire ment. Hagrid felkapta az ernyőt, és megpörgette a feje fölött.

– SOHA – mennydörögte –, SOHA TÖBBÉ NE MERÉSZELD SÉRTEGETNI ALBUS DUMBLEDORE-T!

Egy suhintással Dudleyra szegezte az esernyőt. Lila fény villant fel, pukkanás és éles visítás hallatszott, s a következő pillanatban Dudley már hájas fenekét markolászta, és bömbölve ugrált fájdalmában. Mikor megfordult, Harry látta, hogy unokatestvére nadrágjából kunkori malacfarok kandikál ki.

Vernon bácsi felhördült. Egy utolsó, borzadó pillantást vetett Hagridra, azzal bevonszolta családját a másik szobába, és becsapta az ajtót.

Hagrid ránézett az esernyőjére, és végigsimított a szakállán.

– Nem szabadott volna elveszítenem a fejem – morogta bűnbánóan –, de hát nem tettem benne sok kárt. Malaccá akartam változtatni, de úgy tűnik, már amúgy is malac volt, csak a farok hiányzott róla.

Bozontos szemöldöke alatt lapos oldalpillantást vetett Harryre:

– Ha nem muszáj, ne említsd ezt a kis balesetet Roxfortban. Ugyanis az a helyzet, hogy... nekem nem igazán szabadna varázsolnom. Most, amikor utánatok jöttem, meg amikor a leveleket küldtem, kivételesen csinálhattam ezt-azt, ezért is örültem annyira a feladatnak...

– Miért nem szabad varázsolnod? – kérdezte Harry.

– Hát, tudod... én is Roxfortba jártam, de... mit szépítsem? Harmadikos koromban eltanácsoltak. Kettétörték a varázspálcámat, meg minden. De Dumbledore megengedte, hogy ott maradjak vadőrnek. Dumbledore úr ritka rendes ember.

– Miért tanácsoltak el?

– Később jár, és holnap rengeteg dolgunk lesz – tért ki a válasz elől Hagrid. – Be kell mennünk a városba, meg kell vennünk a könyveidet, satöbbi.

Levette vastag, fekete kabátját, és odadobta Harrynek.

– Ez alatt nem fogsz fájni. Rá se ránts, ha mocorog egy kicsit. Úgy emlékszem, maradt egy-két mókus valamelyik zsebében.

Ötödik fejezet **Az Abszolút**

Másnap reggel Harry korán ébredt. Bár észrevette, hogy már világos van, nem nyitotta ki a szemét.

– Az egész csak álom volt – bizonygatta magának. – Álmomban eljött hozzám egy Hagrid nevű óriás, és azt mondta, hogy varázslóiskolába fogok járni. Mikor kinyitom a szemem, otthon leszek a gardróbomban.

Ekkor hangos kopogtatás ütötte meg a fülét.

– Már itt is van Petunia néni. Kopogtat az ajtón. – A remény egyre jobban szertefoszlott, de azért még nem nyitotta ki a szemét. Olyan szép álom volt...

Kop-kop-kop. – Jól van – motyogta Harry. – Mindjárt felkelek.

Mikor felült, lehullott róla Hagrid nehéz kabátja. Elmúlt a vihar, ragyogó napfény áradt be a viskóba. Maga Hagrid az összeroskadott kanapén húzta a lóbőrt, s az ablakon egy bagoly kopogott karmos lábával; csőrében újságot tartott.

Harry feltápáskodott. Boldogság öntötte el; úgy érezte, mintha egy hatalmas léggömb dagadna a lelkében. Odalépett az ablakhoz, és kitárta – a bagoly berepült, és Hagrid fejére pottyantotta az újságot. Az óriás meg se moccant. Erre a madár leereszkedett a padlóra, és támadást intézett az óriás nagykabátja ellen.

– Azt hagyd békén!

Harry megpróbálta elhessegetni a baglyot, de az csőrével harciasan felé kapott, és tovább szaggatta a kabátot.

– Hagrid! – emelte fel a hangját Harry. – Itt egy bagoly, és...

– Fizesd ki – motyogta bele a kanapéba az óriás.

– Tessék?

– Fizetséget akar a kézbesítésért. Ott a pénz valamelyik zsebemben.

Úgy tűnt, Hagrid nagykabátja kizárólag zsebekből áll kulcscsomók, sörétgolyók, madzag-gombolyagok, teástasakok... Harry végül előhúzott egy marék furcsa érmét.

– Adj neki öt knútot – morogta álmosan Hagrid.

– Melyik a knút?

– Amelyik kicsi és bronzból van.

Harry kiszámolt öt darab apró bronzérmét, a bagoly pedig felemelte egyik lábát, amelyre kicsiny bőrrerszényt erősítettek. Harry beletette a pénzt, s a madár kiröppent a nyitott ablakon.

Hagrid nagyot ásított, felült, és nyújtózkodott.

– Lassan indulnunk kell, mert nagyon sok a dolgunk. Fel kell mennünk Londonba megvenni az iskolai holmikat.

Harry némán forgatta a kezében a varázslópénzt. A gondolat, ami felötlött benne, gonoszul kiszúrta a lelkében dagadozó boldogság-léggömböt.

– Öhm... Hagrid.

– Mm? – Az óriás épp a csizmáját húzta fel.

– Nekem nincs pénzem, és Vernon bácsi se fog adni. Hallottad, mit mondott tegnap este: nem fizet azért, hogy varázslást tanuljak.

– Emiatt ne fájjon a fejed. – Hagrid felállt, és megvakarta a kobakját. – Azt hiszed, hogy a szüleid itt hagytak örökség nélkül?

– De hát ha romba dőlt a házuk...

– A kincseket nem otthon tartották, fiam! Nem bizony, úgyhogy az első megálló ma a Gringotts, a varázslók bankja. Egyél egy kolbászt, hidegen se rossz. Ha megkínálsz a tortádból, szívesen megkóstolom.

– A varázslóknak is vannak bankjaik?

– Csak egy, a Gringotts. Koboldok őrzik.

Harry kezéből kiesett a kolbász. – Koboldok?

– Igen. Hidd el nekem, bolond, aki megpróbálja kirabolni. Koboldokkal sose húzz ujjat, Harry. Ha biztonságba akarsz helyezni valamit, a Gringottsnál jobb helyet nem találsz – na jó, Roxfort talán még jobb. Jut eszembe, van is egy kis dolgom a Gringottsban. Megbízást kaptam Dumbledore-tól. Roxfortos ügy. – Hagrid büszkén kihúzta magát. – Gyakran szokott megkérni, hogy intézzek el helyette fontos dolgokat. Menjek el érted, vagy hozzak el ezt-azt a Gringottsból... Tudja, hogy megbízhat bennem... Megvan a cókód? Akkor induljunk.

Harry és Hagrid kiléptek a viskóból a sziklára. Az égbolt most felhőtlen, tiszta volt, a tenger csillogott a napsütésben. A viharra csak a kölcsönként csónak aljában összegyűlt víz emlékeztetett.

– Mivel jöttél ide? – nézett körül Harry, másik csónakot keresve.

– Repültem – felelte Hagrid.

– Repültél?

– Igen, de visszafelé ezzel megyünk. Most, hogy megvagy, már nem szabad varázsolnom.

Elhelyezkedtek a csónakban, de Harry még mindig Hagridra meredt, és próbálta elképzelni az óriást, amint repül. – Az azért túlzás, hogy még evezni is kell – zsörtölődött Hagrid, és ismét lapos oldallpillantást vetett Harryre. – Esetleg egy kicsit... felpörgethetném a tempót, ha megteszed, hogy nem beszélsz róla Roxfortban.

– Miért mondtad, hogy bolond, aki megpróbálja kirabolni a Gringottst? – kérdezte Harry.

– Mert a bankot bűbáj és varázslat védi – felelte Hagrid, miközben komótosan szétnyitotta az újságját. – A páncéltermeket, úgy hírlík, sárkányok őrzik. Aztán meg el is téved ott az ember – a Gringotts London alatt van, több száz mérföld mélyen. Még a metrónál is mélyebben, úgyhogy ha meg is tudnál kaparintani valamit, éhen vesznél kifelé jövet.

Amíg Hagrid újságját, a Reggeli Prófétát böngészte, Harry eltöprengett a hallottakon. Vernon bácsi mellett megtanulta, hogy újságolvasás közben senkit nem illik zavarni, de most nagyon nehezen bírta ki, hogy ne szólaljon meg. Soha életében nem volt még ilyen sok kérdése.

– A Mágiaügyi Minisztérium szokás szerint feje tetejére állít mindent – mormogta Hagrid, és lapozott.

– Van olyan, hogy Mágiaügyi Minisztérium? – csúszott ki a kérdés Harry száján.

– Persze, hogy van – bólintott Hagrid. – Persze Dumbledore-t akarták kinevezni miniszternek, de ő a világért se hagyná ott Roxfortot. Így aztán az öreg Cornelius Badarus lett a miniszter. Nincs még egy olyan kontár, mint ő. Persze minden reggel baglyokkal bombázza Dumbledore-t, folyton tanácsot kér tőle.

– Mit csinál voltaképpen a Mágiaügyi Minisztérium?

– Az ő dolguk titokban tartani a muglik előtt, hogy ma is élnek boszorkák és varázslók szerte az országban. Ez a legfontosabb feladatuk.

– Miért kell ezt titkolni?

– Hogy miért? Ördög és pokol, Harry! Azért, mert különben mindenki varázslattal akarná megoldani a problémáit! Na neee...! Jobb, ha békén hagynak minket!

Ekkor a csónak orra finoman nekiütközött a kikötő falának. Hagrid összehajtotta az újságját, és oldalán Harryvel felbaktatott a kőlépcsőkön az utcára.

A vasútállomás felé vették útjukat. Amíg átvágtak a kisvároson, a járókelők alaposan megbámulták Hagridot. Harry meg tudta érteni döbbenetüket. Hagrid nemcsak azzal keltett feltűnést, hogy kétszer olyan magas volt, mint egy normális ember, hanem a viselkedésével is. Rámutatott különböző, tökéletesen hétköznapi tárgyakra, például a parkolóórákra, és efféle megjegyzéseket tett:

– Azt nézd meg, Harry! Hogy mit ki nem találnak ezek a muglik!

– Hagrid – szólt Harry kissé zihálva. Szaladnia kellett, ha nem akart lemaradni az óriás mögött. – Komolyan mondtad, hogy sárkányok vannak a Gringottsban?

– Hát, azt mondják – felelte Hagrid. – A betyárját, de szeretnék egy sárkányt!

– Szeretnél egyet?

– Kölyökkorom óta vágyom egy sárkányra... Itt is vagyunk.

Elérkeztek a vasútállomáshoz. Kiderült, hogy a következő londoni vonat öt perc múlva indul. Hagrid, aki nem értett a „muglimani”-hoz, ahogy ő nevezte, átadott néhány bankjegyet Harrynek, és a fiúra bízta a jegyek beszerzését.

Az utasok még a kisváros lakóinál is jobban megbámulták Hagridot. Az óriás két helyet foglalt el, és útközben egy kanárisárga cirkuszsátorra emlékeztető lebernyeget kötögetett.

– Megvan még a leveled, Harry? – kérdezte, fel se pillantva kézímunkájából.

Harry kivette a zsebéből a pergamenborítékot.

– Helyes – bólintott Hagrid. – Benne van a szükséges felszerelési tárgyak listája.

Harry elővette a másik papírlapot, amit előző este észre sem vett, és olvasni kezdte.

ROXFORT Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskola

Egyenruha

Az első évben a következő ruhadarabok szükségesek:

1. Három rend egyszerű munkatalár (fekete);
2. Egyszerű hegyes süveg (fekete) mindennapi használatra;
3. Egy pár munkavédelmi kesztyű (sárkánybőr vagy hasonló);
4. Egy téli köpönyeg (fekete, ezüstcsattal)

A tanuló minden ruhadarabján köteles feltüntetni a nevét!

Tankönyvek

Minden tanulónak saját példánnyal kell rendelkeznie a következő művekből:

Dabrák, Miranda: Varázslástan alapfokon

Bircsók, Bathilda: A mágia története

Goffrid, Adalbert: Modern varázsláseلمélet

Ripsropsky, Emeric: Az átváltoztatásról kezdőknek

Spora, Phyllida: Ezer bűvös fű és gomba

Mixel, Arsenius: Ismerkedés a varázsitalokkal

Salmander, Göthe: Legendás állatok és megfigyelésük

Reskesh, Quentin: A sötét erők. Önvédelmi kalauz

Egyéb felszerelési tárgyak:

1 db varázspálca

1 db üst (ón, II. méret)

1 készlet üveg-vagy kristályfiola

1 db teleszkóp

1 db rézmérleg

Ezenfelül minden tanuló magával hozhat 1 db baglyot, macskát vagy varangyos békát.

A SZÜLŐK SZÍVESKEDJENEK TUDOMÁSUL VENNI, HOGY AZ ELSŐÉVESEK NEM HASZNÁLHATNAK SAJÁT SEPRŰT!

– Ezt mind meg tudjuk venni Londonban? – töprengett hangosan Harry.

– Ha jó helyen keressük, igen – felelte Hagrid.

Harry még soha nem volt Londonban. Bár úgy tűnt, Hagrid pontosan tudja, hova mennek, az is látszott, hogy nem szokott hozzá a közlekedés hétköznapi módjaihoz. Beszorult a metró jegyellenőrző kapujába, aztán fennhangon panaszkodott, hogy keskenyek az ülések és lassúak a szerelvények.

– El se tudom képzelni, hogyan bírják ki a muglik varázslás nélkül – szólt fejcsóválva, miközben felfelé caplattak az elromlott mozgólépcsőn egy zsúfolt bevásárlóutca felé.

Méreteinek hála, Hagrid könnyedén utat vágott magának a tömegben. Harrynek nem kellett mást tennie, mint szorosan a nyomában maradni. Könyvés lemezboltok, gyorséttermek és mozik mellett haladtak el, de egyetlen bolt sem festett úgy, mintha varázspálcát kínálnának benne. Egy normális utcában voltak, ami tele volt normális emberekkel. Itt járkálva Harry nehezen tudta elképzelni, hogy a föld méhe tényleg varázslók kincseit rejt, és hogy vannak boltok, ahol varázskönyveket és varázsseprűt árulnak. Nem lehet, hogy az egész csak egy nagy átverés, amit Dursleyék eszeltek ki? – suhant át Harryn, de csak egy pillanatra, hiszen jól tudta, hogy a Dursley család egyetlen tagjának sincs humorérzéke. S bár Hagrid csupa hihetetlen dolgot mondott, ösztönösen megbízott benne.

– Helyben vagyunk – torpant meg az óriás. – Íme a Foltozott Üst. Nevezetes hely.

A Foltozott Üst piszkos kis kocsmá volt. Harry észre se vette volna, ha Hagrid nem hívja fel rá a figyelmét. A járókelők egyetlen pillantásra se méltatták. Tekintetük úgy siklott át a könyvesboltról a lemezboltra, mintha nem is látnák a kettő között meghúzódó Foltozott Üstöt. Sőt! Harrynek egyenesen az az érzése támadt, hogy tényleg csak Hagrid meg ő látják a kocsmát. Mielőtt azonban ezt szóvá tehetné volna, Hagrid beterelte őt az ajtón.

Nevezetes hely léte, a Foltozott Üst igencsak sötét és kopottas volt. Az egyik sarokban néhány idős asszony ült; kis poharakból sherryt iszogattak, s egyikük hosszú szárú pipát szívott. Egy apró termetű, cilinderes férfi a pult mögött álló öreg csapossal beszélgetett. Ez utóbbi kopasz volt, és úgy festett a feje, mint egy hatalmas dió. Mikor Hagrid és Harry beléptek a helyiségbe, egy pillanatra mindenki elhallgatott.

Szemmel láthatóan ismerték Hagridot – mosolyogva intettek neki, a pultos pedig rögtön egy pohár után nyúlt.

– A szokásosat, Hagrid?

– Most nem lehet, Tom. Iskolai ügyet intézek – felelte az óriás. Lapátkezelével vállon veregette Harryt, amitől a fiúnak megrogyant a térde.

– Szent ég...! – A csapos Harryre sandított. – Ez a gyerek... csak nem...

A Foltozott Üstben egy szempillantás alatt néma csend lett. – Istenem – suttogta a csapos. – Harry Potter... Micsoda megtiszteltetés.

Azzal kiszaladt a bárpult mögül, Harryhez sietett, és könnyes szemmel megragadta a fiú kezét.

– Isten hozta újra köztünk, Potter úr. Isten hozta!

Harry nem tudta, mit feleljen. Egy hosszú pillanatig mindenki őt nézte. A dohányzó öregasszony tovább szívta a pipáját, pedig az már rég kialudt. Hagrid csak úgy sugárzott a büszkeségtől.

A következő másodpercben csikorogva-kopogva megmozdult az összes szék, és Harry azon kapta magát, hogy a Foltozott Üst mindegyik vendége az ő kezét szorongatja.

– Doris Crockford vagyok, Potter úr. Boldog vagyok, hogy végre megismerhetem!

– Micsoda öröm, Potter úr, micsoda megtiszteltetés!

– Mióta vágyom rá, hogy kezet rázhassak önnel! El vagyok bűvölve!

– A boldogságom nem ismer határt, Potter úr. Diggle a nevem. Dedalus Diggle.

– Mi már találkoztunk egyszer! – Harry felismerte Dedalus Diggle-t, mire annak izgalmában leesett a fejéről a cilindere. – Egyszer meg tetszett hajolni előttem egy boltban.

– Emlékszik rám! – nézett körbe büszkén Dedalus Diggle. – Hallottátok? Emlékszik rám!

A Foltozott Üst vendégei egymásnak adták Harry kezét. Doris Crockford például többször is repetázott.

Odafurakodott Harryhez egy feltűnően zaklatott, sápadt fiatalember is, akinek az egyik szeme furcsán rángatózott.

– Mógus professzor! – örvendezett Hagrid. – Harry, Mógus professzor tanítani fog téged Roxfortban.

– Po-Potter – dadogta Mógus professzor, és megragadta Harry kezét. – E-e-el se tudom mondani, me-me-mennyire örülök, hogy megismerhetem.

– Miféle mágiát tanít, professzor úr?

– Sö-sötét varázslatok ki-kivédését – motyogta kelletlenül Mógus, mintha legszívesebben nem is gondolna saját szakterületére. – De-de-de magának nincs mit tanítanom, igaz? – Mógus idegesen nevetgélt. – Me-megy beszerezni a fe-felszerelését? É-é-én is épp megyek megvenni egy új könyvet a vámpírokról. – Úgy tűnt, mintha a pusztá gondolat is megrémítené...

A többieknek persze eszük ágában sem volt hagyni, hogy Mógus professzor kisajátítsa magának Harryt. Jó ideig képtelenség volt lerázni őket, de Hagridnak végül sikerült túlkiabálnia a társaságot.

– Sajnos mennünk kell. Rengeteg még a dolgunk. Gyerünk, Harry.

Doris Crockford még egyszer utoljára megrázta Harry kezét, aztán Hagrid kivezette védencét egy keskeny, sikátorszerű udvarra, ahol egy kukán és néhány gyomnövényen kívül a világon semmi nem volt.

Hagrid rávigyorgott Harryre.

– Megmondtam, nem? Megmondtam, hogy híres vagy, komám. Még Mógus professzor is remegett, amikor meglátott no persze ő egyébként is remegni szokott.

– Mindig ilyen ideges?

– Mindig, a szerencsétlen. Pedig remek koponya. Addig semmi baja nem volt, amíg könyvekből tanulta a tudományát, de aztán elment egy évre tapasztalatot gyűjteni... Azt mondják, vámpírokkal találkozott a Feketeerdőben, és volt egy kellemetlen kalandja egy vasorrú bábával. Azóta mintha kicserélték volna. Fél a diákoktól, fél a saját tantárgyától... No de hova tettem az ernyőmet?

Vámpírok? Vasorrú bábák? Harry szinte beleszédült. Hagrid közben a téglákat számolgatta a szemétkuka fölött a falon.

– Hármát felfelé... kettőt keresztbe – motyogta. – Megvan. Húzódj hátrább, Harry.

Ernyője hegyével háromszor rákoppintott a falra.

Az a téglá, amelyikhez hozzáért, megremegett, közepe megrándult. Apró lyuk jelent meg rajta, mely egyre nőtt, és pillanatokon belül akkorára tágult, hogy Hagrid is könnyűszerrel átsétálhatott rajta. Az átjáró egy kanyargós, macskaköves utcára vezetett.

– Isten hozott az Abszol úton.

Hagrid jót derült Harry elképedésén. Mikor maguk mögött hagyták az átjárót, Harry hátrapillantott a válla fölött – a nyílás villámgyorsan bezárult mögöttük, ismét szilárd falnak álcázva magát.

Egy közeli bolt előtt egész halomnyi üst csillogott a napsütésben. Üstök minden méretben – Sárga-és vörösréz, ón, ezüst üstök – Önkeverő és kompakt üstök – hirdette egy tábla az áru fölött.

– Igen, ilyenre is szükséged lesz – bólintott Hagrid –, de előbb vegyük fel a pénzedet.

Harry azt kívánta, bár tíz szeme lenne, hogy egyszerre minden irányba nézhessen, mindent láthasson: a boltokat, a kirakott árut, no meg az utca népét. Elhaladtak egy kövérkés hölgy mellett, aki egy patika előtt állt, a fejét csóválta, és ezt morogta:

– Tizenhét sarlót kérni egy uncia sárkánymájért! Kész rablás...

Halk, lágy huhogás szűrődött ki egy sötét üzletből, amelynek cégérén ez állt: Uklopsz Bagolyszalon – Kuvikok, füles és macskabaglyok. Uhuk több színben. Harryvel egykorú kisdiákok egész csoportja nyomta az orrát egy kirakatüvegnek, ami mögött seprűk sorakoztak.

– Nézzétek! – lelkesedett az egyik gyerek. – Az új Nimbusz Kétezres... A leggyorsabb...

Voltak boltok, ahol talárokat lehetett kapni, máshol teleszkópokat, megint másutt ezüstműszereket, amikhez hasonlót Harry még sose látott. A kirakatok mögött tornyokban álltak a denevérléppel és angolnaszemmel töltött hordók, a düledező halmokba rakott varázsige-gyűjtemények, lúdtoll- és pergamentekercs-készletek, bájitalos üvegek, holdgömbök...

– Íme a Gringotts – szólt Hagrid.

A hófehér épület, amely elé érkeztek, messze kiemelkedett a környező alacsony boltok közül. Fényes bronzkapuja mellett vörös és arany egyenruhában ott állt egy...

– Bizony, ez egy kobold – szólt halkán Hagrid, miközben felfelé kaptattak a fehér kőlépcsőkön.

A kobold körülbelül egy fejjel alacsonyabb volt Harrynél. Kreol arcában ülő szeme okosan csillogott. Hegyes szakállat viselt, s Harry azt is észrevette, hogy feltűnően hosszú a lábfeje meg az ujjai. Mikor áthaladtak a kapun, a kobold meghajolt.

Belépve újabb ajtó várta őket. Ez ezüsből volt, és a következő felirat állt rajta:

Lépj be, vándor, de vigyázz:
Nem csak kincset rejt e ház.
Ha csak vinnél, de nem hozol,
Fejedre csak bajt halmozol.
Ki idegen kincset áhít,
Annak e hely csapdát állít.
Add fel tolvaj, ne légy dőre,
Varázslat e kincsek őre.

– Mondtam, hogy bolond, aki megpróbálja kirabolni – csóválta a fejét Hagrid.

Az ezüstajtót két kobold őrizte; ők is meghajoltak Harryék előtt. Az ajtón belépve hatalmas márványcsarnokban találták magukat. Egy hosszú pult mögött vagy száz kobold ült magas székeken; tételeket jegyeztek be

jókora főkönyvekbe, érmeket méricskéltek rézmérlegeken, nagyítólencsével drágaköveket vizsgálgattak. A teremből megszámlálhatatlanul sok ajtó nyílt minden irányba – ezeken át további koboldok embereket kalauzoltak ki-be. Hagrid és Harry a pult felé indult.

– `reggelt – szólított meg Hagrid egy szabad koboldot. – Azért jöttünk, hogy kivegyünk egy kis suskát Harry Potter úr széféből.

– Láthatnám a kulcsot, uram?

– Persze. Itt kell lennie valahol. – Hagrid elkezdte kiüríteni zsebeit, s tartalmukat jobb híján a pultra rakodta. Mikor egy marék kutyaekeszét szórt a főkönyvre, a kobold összeráncolta az orrát. Harry eközben a szomszéd koboldot figyelte, aki épp egy rakás brikettméretű piros rubintkövet mért le.

– Megvan! – Hagrid felmutatott egy apró aranykulcsot. A kobold tüzetesen megvizsgálta.

– Úgy látom, ez rendben van.

– És még hoztam egy levelet is Dumbledore professzortól – folytatta fontoskodva Hagrid. Még a mellét is kidüllesztette hozzá. – A Tudjamiról volna szó, ami a hétszáztizenhármassal széfben van.

A kobold figyelmesen elolvasta a levelet.

– Rendben – bólintott végül, és visszaadta Hagridnak az írást. – Egy munkatársam lekíséri önöket a széfekhez. Ampók!

Ampók is kobold volt. Hagrid gyorsan visszatömködté a kutyaekeszét a zsebébe, és Harryvel együtt követte Ampókot a rengeteg ajtó egyike felé.

– Mi az a Tudodmi a hétszáztizenhármassal széfben? – érdeklődött Harry.

– Azt nem mondhatom meg – felelte nagy komolyan Hagrid. – Szigorúan titkos. Roxfortos ügy. Dumbledore rám bízta. Ha elmondom neked, lőttek az állásomnak.

Ampók kitérte előttük az ajtót, és Harry meglepődve látta, hogy további márványtermek helyett egy fáklyákkal megvilágított, lejtős folyosó várja őket. A szűk járat kövezett padlója keskeny nyomtávú sín párt rejtett. Ampók füttyentett, mire egy csille robogott oda hozzájuk. Mindhárman beültek, Hagridnak ez nem sikerült olyan könnyen –, és a kocsik elindult velük.

Az út első szakasza kanyargós járatok labirintusán át vezetett. Harry eleinte próbálta megjegyezni, merre mennek – bal, jobb, jobb, bal, középső járat, jobbra, balra – de hamar feladta. Úgy tűnt, a zakatoló csille tudja az utat, hiszen Ampók nem irányította.

Harry szemét csípte a hűvös menetszél, mégis kitartóan nézelődött. Egy ízben kicsapó lángnyelveket pillantott meg egy oldalfolyosó végén, de mire megfordult, hogy megnézzé, sárkány volt-e az, már egy föld alatti tó mellett

robogtak el, a padlóból és a mennyezetből kiálló öles sztalaktitok és sztalagmitok között.

– Mindig elfelejtem, mi a különbség a sztalaktit és a sztalagmit között – jegyezte meg Harry.

– A sztalagmitban van „m” – felelte Hagrid. – De most inkább ne szólj hozzám, mert barlangibeteg vagyok.

Az óriás arca valóban eléggé zöldnek tűnt. Mikor végre megálltak és kiszálltak, a falnak kellett támaszkodnia, úgy remegett a térde.

Ampók kinyitott egy, a folyosó falába süllyesztett, alacsony ajtót. Zöld füst gomolygott fel, s mikor eloszlott, lélegzetelállító látvány tárult Harry szeme elé. Az ajtó mögötti üregben halmokban heverték az aranypénzek, oszlopokban álltak az ezüstérmék, és kupacszám csillogtak a kis bronz knútok.

– Ez mind a tied – mosolygott Hagrid.

Mind az övé – ez hihetetlen. Dursleyék biztosan nem tudnak a kincsről, különben habozás nélkül rátették volna a kezüket. Hisz folyton panaszkodnak, hogy milyen sokba kerül nekik az ő eltartása. Sejtelmük se volt róla, hogy a szegény rokont egy kisebb vagyon várja valahol London alatt, egy barlang mélyén.

Hagrid segített Harrynek táskába rakodni a kincsnek egy részét.

– Az arany érmék a galleonok – magyarázta. – Egy galleon tizenhét ezüst sarlót ér, egy sarló pedig huszonkilenc knútot. Pofonegyszerű, igaz-e? No, ennyi pénz jó pár tanévre elég lesz. A többit megőrzik itt neked. – Ampókhoz fordult. – Most pedig robogjunk át a hétszáztizenhármashoz, de egy kicsit lassabban, ha lehet.

– Csak egy sebesség van – felelte kurtán Ampók.

A csille most még mélyebben fekvő régiókba szállította őket. Egyre gyorsabban vették az éles kanyarokat, s a huzat is egyre hűvösebb lett. Zakatolva áthaladtak egy föld alatti szakadék fölött. Harry kihajolt a kocsiból, hogy megnézzze, mit rejt a sötétbe vesző mélység. Hagrid borzadva felnyögött, és visszahúzta őt a grabancánál fogva.

A hétszáztizenhármás széf ajtaján nem volt kulcslyuk.

– Álljanak hátrébb – szólt Ampók fontoskodva. Hosszú ujját finoman végighúzta az ajtón, mire az egyszerűen elolvadt. – Erre csak a Gringotts-beli koboldok képesek – magyarázta Ampók. – Ha egy idegen próbálkozna ezzel, az ajtó beszippantaná, és nem tudna többé kijönni.

– Milyen gyakran ellenőrzik, hogy nincs-e valaki odabent? – kérdezte Harry.

– Tízévenként – válaszolta gonosz vigyorral a kobold. Harry biztosra vette, hogy a szigorúan őrzött széf valami nagyon különleges dolgot rejt – szemkápráztató drágaköveket, vagy effélét. Kíváncsian előrehajolt hát, hogy jobban lássa a kincset, de csalódnia kellett: az üreg első látásra üresnek tűnt. Nem is volt benne más, csak egy gyűrött barna papírba csavart kis csomag, amit Hagrid gyorsan felkapott, és eltüntetett számtalan zsebe egyikében. Harry oldalát fúrta a kíváncsiság, de jobbnak látta, ha nem faggatózik.

– Gyere, szálljunk vissza ebbe a pokolbéli szekérbe – szólta Hagrid –, és inkább ne kérdezz tőlem semmit. Tudod, nem tanácsos kinyitnom a számat, amíg vissza nem érünk.

Alig több mint egy csille-rohanásnyi idő múlva Harry és Hagrid már hunyorogva álltak a napsütésben a Gringotts épülete előtt. Most, hogy Harry egy zsák pénz birtokába jutott, azt se tudta, melyik boltba szaladjon először. Fogalma sem volt róla, hogy hány galleon ér egy fontot, de abban biztos volt, hogy több pénz van nála, mint amennyit életében összesen a magáénak mondhatott – sőt még Dudleynak se volt ennyi pénze soha életében.

– Akár meg is vehetnéd az egyenruhádat – javasolta Hagrid, fejével Madam Malkin Talár-szabászata felé bökve. – Ha nem bánod, én addig bedobok egy szíverősítőt a Foltozott Üstben. Kikészültem ettől a hullámvasutazástól.

Az óriás valóban elég megviseltnek tűnt, így hát Harry egyedül és kissé lámpalázasan lépett be Madam Malkin boltjába.

Madam Malkin talpig mályvaszínű ruhába öltözött zömök, mosolygós boszorkány volt.

– Roxfortba készülsz, kis drágám? – kérdezte, mielőtt Harry megszólalhatott volna. – Nem te vagy az egyetlen... Most csinósítunk ki egy másik fiatalembert is.

A bolt hátsó részében egy zsámolyon sápadt, hegyes arcú fiú állt; egy másik boszorkány épp megtűzte hosszú, fekete talárja alját. Madam Malkin felállította Harryt egy másik zsámolyra, ráadott egy talárt, és hozzálátott, hogy a megfelelő hosszúságúra tűzze.

– Szia – szólította meg a fiú Harryt. – Szintén Roxfort?

– Aha – felelte Harry.

– Apám a szomszédban megveszi nekem a könyveket, az anyám meg elment varázspálcáért. – A fiú unott hangon, vontatottan beszélt. – Aztán majd elcipelem őket versenyseprűket nézni. Nem értem, hogy miért nem

lehet az elsősöknek saját seprűjük. Rábeszélem apát, hogy vegyen nekem egyet, aztán majd becsempészem valahogy.

Harry úgy érezte, mintha Dudleyt hallaná. – Neked van saját seprűd? – kérdezte a fiú.

– Nincs – felelte Harry.

– Nem is szoktál kviddicsezni?

– Nem – válaszolta Harry, és eltűnődött, hogy vajon mi a csuda lehet az a kviddics.

– Én szoktam. Apám azt mondta, nagy szégyen lenne, ha nem vennének be a házunk csapatába. Igaza is van. Te már tudod, hogy melyik házban leszel?

– Nem – felelte ismét Harry, és percről percre ostobábbnak érezte magát.

– Persze senki nem tudhatja, amíg be nem osztják, de én biztos a Mardekárban leszek, mert a családukban mindenki ott volt. Ha, mondjuk, a Hugarbugba osztanának be, rögtön megszöknék.

– Ühüm – motyogta Harry. Sokért nem adta volna, ha eszébe jut valami érdekesebb hozzászólás.

– Te jó ég, nézd azt a fickót! – váltott témát a fiú, és fejével az utcai kirakat felé intett. Hagrid állt ott a bolt előtt. Vigyorogva felmutatta a kezében tartott két jókora fagylaltot, jelezve, hogy azokkal nem mehet be.

– Ó Hagrid. – Harry örült, hogy végre tud valamit, amit a fiú nem. – Roxfortban dolgozik.

– Aha – bólintott a fiú. – Hallottam róla. Valami szolgaféle, igaz?

– Ő a vadőr – felelte Harry. Egyre ellenszenvesebbnek találta a fiút.

– Igen, pontosan. Azt hallottam, hogy félig-meddig vadember – egy kunyhóban él az iskola parkjában, és néha leissza magát. Ha meg varázsolni próbál, annak általában az a vége, hogy felgyújtja a saját ágát.

– Szerintem nagyon is jól érti a dolgát – felelte sértődötten Harry.

– Igen? – vont a szemöldökét a fiú. Szája sarkában gúnyos vigyor jelent meg. – Miért ő kísér téged? Hol vannak a szüleid?

– Meghaltak – válaszolta Harry kurtán. Nem sok kedve volt tovább taglalni a témát.

– Sajnálom – mondta a fiú minden sajnálat nélkül. – De azért magunkfajták voltak, igaz?

– Igen, boszorkány és varázsló voltak, ha erre vagy kíváncsi.

– Szerintem a jöttmenteket nem is szabadna magunk közé engednünk. Őket máshogy nevelték, nem ismerik a szokásainkat. Képzeld, olyanok is vannak köztük, akik a levélből tudták meg, hogy Roxfort létezik. Szerintem

elég volna azokat felvenni, akik régi varázslócsaládból származnak. Tényleg, neked mi a vezetéknéved?

– Készen vagyunk, kis drágám – szólt közbe Madam Malkin. Harry örült, hogy nem kell tovább beszélgetnie leendő évfolyamtársával, és gyorsan leugrott a zsámolyról.

– Viszlát Roxfortban – búcsúzott a fiú.

Harry szótlanul majszolta a Hagridtól kapott fagylaltot (csoki és málna volt mogyoródarabkákkal).

– Mi a baj? – kérdezte Hagrid.

– Semmi – füllentett Harry.

Bementek egy boltba pergament és lúdtollakat venni. Harry ott egy kicsit jobb kedvre derült, mert talált egy olyan tintát, ami írás közben változtatta a színét. Mikor kiléptek az üzletből, Hagridhoz fordult:

– Mondd csak, mi az a kviddics?

– Mordizomadta, Harry, mindig elfelejtem, milyen kis tudatlan vagy. Még a kviddicset se ismered!

– Ne rontsd el még jobban a kedvem – kérte Harry. Beszámolt Hagridnak az idegen fiúval való találkozásáról.

– ... és azt is mondta, hogy mugli családból származó gyerekeket szerintem nem is szabadna...

– Te nem mugli családból származol! Ha az a fiú tudta volna, hogy kivel beszélget... Ha a szülei bűbajos népek, ismeri a nevedet – emlékezz csak, hogyan fogadtak a Foltozott Üstben. Különben is, mit tudja az a kölyök? A legjobb varázslók között is nem egy olyan van, akinek minden rokona mugli, csak őbenne van bűbáj. Vagy vegyük az édesanyádat: nézd meg, milyen húga van!

– Szóval mi az a kviddics?

– A kviddics a varázslók sportja. Olyan, mint a mugliknál a futball – mindenki szereti. A levegőben játsszák, seprűnyélen lovagolva, négy labdával. A szabályokat nem mondom el, mert eléggé bonyolultak.

– És mi a Hugarbug meg a Mardekár?

– Iskolai házak. Összesen négy ház van. Mindenki azt mondja, hogy a Hugarbug tele van balfácánokkal, de...

– Akkor biztos, hogy a Hugarbugba kerülök – jelentette ki Harry borúlátóan.

– Inkább a Hugarbug, mint a Mardekár – csóválta a fejét komoran Hagrid. – A Mardekárba járt az összes boszorkány és varázsló, aki rossz útra tért. Tudodki is.

- Vol... bocsánat, Tudodki is Roxfortba járt?
- Sok-sok éve annak – felelte Hagrid.

Harry könyveit a Czikornyai és Patza cég üzletében szerezték be. A boltban a mennyezetig érő polcokat zsúfolásig megtöltötték a könyvek. Voltak ott utcakő méretű, bőrkötéses művek; levélbélyeg nagyságúak selyemkötésben; sajátos szimbólumokkal teli kötetek, és néhány olyan könyv, amelyikben nem volt semmi. Némelyik kötet láttán még az olvasást hírből sem ismerő Dudley is majd kiugrott volna a bőréből. Hagridnak úgy kellett elrángatnia Harryt Vindictus Viridián professzor művétől, mely a következő hangzatos címet viselte: Átkok és ellenátkok, avagy: hogyan bűvöljük el barátainkat és hozzuk zavarba ellenségeinket a legújabb ártásokkal, úgymint hajhullasztás, lábcuklasztás, nyelvcsomózás satöbbi, satöbbi.

- Csak egy jó kis átkot kerestem Dudleynak.

– Elismerem, ez nem utolsó ötlet – felelte Hagrid –, de a muglik világában csak bizonyos kivételes esetekben szabad varázslatot végrehajtani. Egyébként se tudnád szakszerűen kiszórni azt az átkot. Ahhoz előbb még bele kell pakolnod a fejedbe egyet s mást.

Hagrid azt sem engedte meg, hogy Harry színarany üstöt vegyen magának („A levélben ön-üstöt írnak elő!”), viszont beszereztek egy varázsfőzetek hozzávalóinak mérésére alkalmas szép mérleget és egy összezsúrolható réz távcsövet. Azután ellátogattak a patikába, ami olyan izgalmas helynek bizonyult, hogy még az átható záptojás-és rohadtkáposztaszagot is érdemes volt elviselni. A padlón nyálkás anyagokkal teli hordók álltak; gyógyfüveket, szárított gyökereket és porokat tartalmazó edények sorakoztak a fal mentén, a mennyezetről pedig tollcsokrok, agyar-füzérek és karom-gubancok lógtak le.

Amíg Hagrid és a patikárius összeállítottak egy gyűjteményt a legfontosabb varázsszer-alapanyagokból, addig Harry az ezüst unikornis-szarvakat (darabja huszonegy galleon) és a pirinyó, fényes-fekete bogárszemeket (öt knút egy mérőkanál) nézegette.

Mikor végeztek a patikában, Hagrid még egyszer ellenőrizte Harry listáját.

– Már csak a varázspálca hiányzik. Ja, és születési ajándékot se vettem még neked.

Harry érezte, hogy fülig elpirul. – Igazán nem kell...

– Tudom, hogy nem kell. Tudod, mit? Veszek neked egy állatot. Nem békát, azt már évek óta senki nem hord, kinevetnének vele. Nem is macskát, mert attól meg tüsszögök, allergiás vagyok a szőrére. Baglyot veszek neked.

Minden gyerek baglyot szeretne. Irtó hasznos állat, hozza-viszi a leveleket, meg minden.

Húsz perccel később kiléptek a sötét Uklopsz Bagolyszalonból, ahol nagyon sok zizegést-suhogást hallottak, és rengeteg fénylő szempárt láttak. Harry jókora kalitkát cipelt, benne egy gyönyörű hóbagollyal. A madár fejét a szárnya alá dugva aludt. Harry a meihatottságtól akadozó nyelvvel hálálkodott – úgy dadogott, mint Mógus professzor.

– Szóra sem érdemes – legyintett Hagrid. – Nem hinném, hogy Dursleyék elhalmoztak téged ajándékokkal. Már csak Ollivanderhez kell benéznünk. Nála lehet a legjobb varázspálcákat kapni, márpedig neked a legjobbak közül is a legjobb kell.

A varázspálca... az lesz a legizgalmasabb valamennyi új szerzemény közül.

Az utolsó üzlet szűk volt és szegényes. Az ajtó fölött hámló arany felirat hirdette: Ollivander – Minőségi varázspálcák Alapítva: i. e. 382. A porlepte kirakatban kifakult bársonypárnán egyetlen pálca árválkodott.

Mikor beléptek, csengettyűszó hangzott fel valahol az üzlet mélyén. Hagrid leült a helyiségben található egyetlen bútordarabra, egy rozoga székre. Harry furcsamód úgy érezte, mintha egy szigorú könyvtárban volna; a rengeteg kérdést, ami hirtelen felötlött benne, magába fojtotta, s inkább szemügyre vette a sok ezer hosszúkás dobozt, melyek szép rendben, mennyezetig érő oszlopokba tornyozva álltak a fal mentén. Különös bizsergést érzett a tarkóján. A boltban mintha még a por és a csönd is vibrált volna a titkos mágiától.

– Jó napot – szólt egy lágy hang. Harry összerezzent. Hagrid is megmoccanhatott, mert hangos recsegés támadt. Az óriás jobbnak látta, ha gyorsan feláll a rozoga székről.

Egy öregember állt előttük; nagy, sápadt fényű szemei holdként világítottak a bolt félhomályában.

– Jó napot – motyogta zavartan Harry.

– Hát eljött – vont fel a szemöldökét az öreg. – Sejtettem, hogy hamarosan találkozunk... Harry Potter. A szeme az édesanyjáé. Mintha csak tegnap lett volna, hogy az anyja eljött ide megvenni az első varázspálcáját. Tíz és egynegyed hüvelyk hosszú, suhogós fűzfapálca volt. Igézéshez, elbűvöléshez kiváló.

Ollivander úr közelebb lépett Harryhez, aki azt kívánta, bár pislogna néha az öreg. Kissé hátborzongatónak érezte átható, ezüsthényű tekintetét.

– Az édesapja ellenben a mahagónipálcát kedvelte. Tizenegy hüvelyk hosszú, hajlékony... Kicsit nagyobb teljesítményű, kimondottan átalakításhoz való. Azt mondtam, az apja azt kedvelte – de persze tudjuk, hogy valójában a pálca választja a varázslót, nem fordítva.

Ollivander már olyan közel állt Harryhez, hogy kis híján összeért az orruk. Harry megpillantotta saját tükörképét a ködös-fehér szemekben.

– És ez az a hely, ahol...

Ollivander hosszú, fehér ujjával megtapintotta a villám alakú sebhelyet Harry homlokán.

– Sajnos azt a pálcát is én adtam el, amelyik ezt művelte folytatta halkán. – Tizenhárom és fél hüvelyk. Tiszafa. Erős pálca, nagyon erős... és rossz kezekbe került. Ha előre tudtam volna, hogy visszaélnék vele...

Ollivander a fejét csóválta, majd – Harry nagy megkönnyebbülésére – észrevette Hagridot.

– Rubeus! Rubeus Hagrid! Örülök, hogy újra látlak... Tölgy, tizenhat hüvelyk, eléggé hajlékony, igaz?

– Igen, uram, olyan volt.

– Jó kis pálca. De, ha jól emlékszem, kettétörték, amikor eltanácsoltak téged. Így volt? – Ollivander vonásai megkeményedtek.

– Öhm... igen, kettétörték – felelte kelletlenül Hagrid. – De megvannak a darabjai – tette hozzá derűsen.

– Ugye, nem használod őket? – kérdezte élesen Ollivander.

– Oh, nem, uram, dehogy – sietett a válasszal Hagrid. Harry észrevette, hogy az óriás beszéd közben szorosan megmarkolja rózsaszínű esernyőjét.

– Hmmm. – Ollivander még egy utolsó szúrós pillantást vetett Hagridra. – Hát akkor lássuk, Potter úr. – Ezüst vonásokkal ellátott mérőszalagot húzott elő a zsebéből. – Melyik kezébe fogja a pálcát?

– Hát... jobbkezes vagyok – felelte habozva Harry.

– Emelje fel a jobb karját. Így ni... – Ollivander lemérte milyen messze van Harry válla az ujjától, csuklója a könyökétől, válla a földtől, térde a hónaljától, és megmérte a feje területét is. Eközben tovább magyarázott:

– Jegyezze meg, Potter úr: minden Ollivander varázspálca magját intenzív varázserővel bíró anyagok alkotják. Erre a célra egyszarvú szörét, főnix faroktollát és sárkány szívizom húrját használjuk. Nincs két egyforma Ollivander pálca, ahogy két egyforma egyszarvú, sárkány vagy főnix sincs. A varázsló tökéletes munkát természetesen csak a saját pálcájával végezhet.

Harry egyszer csak azt vette észre, hogy a mérőszalag, mely épp az orrlukai távolságát mérte, önállósította magát, magától dolgozik, miközben

Ollivander a polcokon sorakozó dobozok között matatott.

– Elég volt! – szólott a boltos, mire a mérőszalag ernyedten a padlóra hullott. – Tessék, Potter úr. Próbálja ki ezt. Bükkfa, sárkányszívűhúrral. Kilenc hüvelyk. Elegáns, rugalmas darab. Fogja, és lengesse meg.

Harry átvette a pálcát, és zavartan integetni kezdett vele, de Ollivander szinte azonnal kikapta a kezéből.

– Juhar-főnixtoll kombináció. Hét hüvelyk. Igen pattogós. Próbálja ki.

Harry kipróbálta – de alighogy felemelte a pálcát, Ollivander máris elvette tőle.

– Nem, nem... Tessék, ébenfa és egyszarvúszőr, nyolc és fél hüvelyk, olyan, mint a rugó. Gyerünk, gyerünk, próbálja ki!

Harry kipróbálta. És kipróbálta a következőt meg a következő után következőt is. Fogalma sem volt, mit vár Ollivander a pálcáktól. A kipróbált darabok egyre növekvő kupacban halmozódtak a rozoga széken, de Ollivandert ez nem zavarta, sőt egyre vidámabbnak tűnt.

– Nem könnyű kuncsaft, mi? De nem kell megijedni, megtaláljuk a neki valót... Nocsak... de miért is ne? Szokatlan kombináció: magyal és főnixtoll, tizenegy hüvelyk, kellemesen rugalmas.

Mikor Harry átvette a pálcát, egyszerre melegséget érzett az ujjában. A magasba emelte kezét, és suhintott egyet, mire a pálca végéből vörös és arany szikraeső tört elő, táncoló fényfoltokkal szórva tele a homályba burkolózó falakat. Hagrid hujjogott és tapsolt, s Ollivander úr is felkiáltott:

– Oh, bravó! Remek, igazán csodás. Lám, lám, lám... milyen különös... felettébb különös...

Visszatette Harry pálcáját a dobozába, s a dobozt becsomagolta barna papírba, de közben tovább motyogott:

– Különös... roppantul különös...

– Bocsánat de mi olyan különös? – kérdezte Harry.

Ollivander sápadt fényű pillantásával rámeredt Harryre. – Tudja, Potter úr, én emlékszem minden varázspálcára, amit valaha is eladtam. Minden egyes darabra. Történetesen az a főnixmadár, amelyiknek a faroktolla a maga pálcájában van, egy tollat adott ezen kívül – egyetlen egyet. Különös, hogy a sors éppen azt a pálcát szánta magának, amelyiknek a testvére... nos, amelyiknek a testvére megsebezte a homlokát. – Harry nyelt egyet.

– Bizony, a tizenhárom és fél hüvelykes tiszafa pálca. Furcsa dolgok ezek. Ne feledje: a pálca választja a varázslót... Azt hiszem, nagy tetteket látunk még magától, Potter úr. Elvégre Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén ugyancsak nagy tetteket vitt véghez – borzalmas, de nagy tetteket.

Harry megborzongott. Nem volt biztos benne, hogy különösebben kedveli Ollivander urat. Kifizette a hét arany galleont a varázspálcaért, és Ollivander hajlongva kikísérte őket.

Késő délután volt, a nap már alacsonyan járt, mikor Harry és Hagrid elindultak hazafelé az Abszol úton. A falon átkelve visszatértek a Foltozott Üstbe, amely addigra elnéptelenedett. Míg az utcán masíroztak, Harry egy árva szót sem szólt; észre sem vette, hogy a metrón a többi utas tátott szájjal bámulja különös alakú csomagjait, no meg az alvó baglyot az ölében. Felmentek a mozgólépcsőn a Paddington pályaudvarra; Harry csak akkor döbbsent rá, hogy hol vannak, amikor Hagrid megveregette a vállát.

– Még bekaphatunk egy falatot, mielőtt indul a vonatod.

Hagrid vett két hamburgert, és leültek a műanyag székekre falatozni. Harry egyre csak meresztgette a szemét. Valahogy minden olyan különösnek tűnt.

– Minden rendben, Harry? – ráncolta a homlokát Hagrid. – Olyan... hallgatag vagy.

Harry nem volt biztos benne, hogy meg tudja fogalmazni érzéseit. Sosem volt még ilyen szép születésnapja, és mégis... Tovább majszolta a hamburgert, és kereste a megfelelő szavakat.

– Mindenki különleges embernek tart – bökte ki végül. – Az a sok ember a Foltozott Üstben, Mógus professzor, Ollivander úr... pedig én egyáltalán nem értek a varázsláshoz. Hogyan várhatnak tőlem nagy tetteket? Híres vagyok, de nem is emlékszem arra, amitől híres lettem. Nem tudom, mi történt aznap, amikor Vol... bocsánat, amikor a szüleim meghaltak.

Hagrid áthajolt az asztal fölött. Bozontos szakála és szemöldöke mögött jóindulatú mosoly bújt meg.

– Ne aggódj, Harry, gyorsan bele fogsz tanulni. Roxfortban az alapoknál kezdik az oktatást. Minden rendben lesz, csak viselkedj természetesen. Tudom, hogy nincs könnyű dolgod; kiválasztottnak lenni nehéz kenyér. De Roxfortban jól fogod érezni magad. Én is szerettem ott tanulni... Most pedig szeretek ott lakni.

Hagrid felsegítette Harryt a vonatra, amivel hazatérhetett Dursleyékhoz, majd átadott neki egy borítékot.

– A jegyed a roxforti járatra – magyarázta. – Szeptember elseje, King's Cross pályaudvar – a jegyen minden rajta van. Ha Dursleyék rendetlenkednek, csak küldj egy levelet a bagollyal. Tudja, hol talál... Addig is, viszlát, Harry.

A vonat nehézkesen mozgásba lendült. Harry nézni akarta Hagridot mindaddig, amíg el nem tűnik a távolban; fel is állt a helyéről, és orrát az ablakhoz nyomta – de mire egyet pislogott, az óriás köddé vált.

Hatodik fejezet

Utazás a kilenc és háromnegyedik vágányról

Túlzás volna azt állítani, hogy Harry utolsó hónapja a Dursley-házban kellemesen telt. Igaz, Dudley most már annyira félt tőle, hogy ha meglátta, a szobából is kimenekült. Petunia néni és Vernon bácsi sem zárták be többé a gardróbba; nem parancsolgattak neki, nem ordítottak vele – sőt egyáltalán nem is szóltak hozzá. Egyszerre dühöngtek és rettegtek tőle, ezért inkább úgy tettek, mintha ott se lenne. Ez sokkal elviselhetőbb volt, mint korábbi viselkedésük, de egy idő után azért kissé nyomasztóvá vált.

Harry ideje nagy részét a szobájában töltötte, új baglya társaságában. A madarat Hedvignek keresztelte el – a Mágia történetében találkozott ezzel a névvel. Egyébként minden tankönyvét nagyon érdekesnek találta; éjszakába nyúlóan olvasott az ágyon heverészve, miközben Hedvig ki-be röpködött a nyitott ablakon át. Még szerencse, hogy Petunia néni nem járkált be többé a szobába – Hedvig ugyanis szorgalmasan hordta haza a döglött egereket. Harry minden este lefekvés előtt kipipált egy napot a falra tűzött papíron, amivel a szeptember elsejéig hátralevő napokat számlálta.

Augusztus harmincegyedikén Harry úgy döntött, hogy ideje megbeszélnie nagybátyjával és nagynénjével a másnapi fuvart a King's Cross pályaudvarra. Lement hát a nappaliba, ahol Dursleyék épp egy televíziós vetélkedőt néztek. Megköszörülte a torkát, hogy felhívja magára a figyelmet – erre Dudley rémülten felordított, és kirohant a szobából.

– Öhm... Vernon bácsi?

A bácsi egy mordulással jelezte, hogy figyel.

– Holnap ki kell mennem a pályaudvarra, hogy elutazhassam... Roxfortba.

Vernon bácsi még egyet mordult.

– Megtennétek, hogy kivisztek autóval?

Morgás... Harry feltételezte, hogy igent jelent. – Köszönöm.

Már épp indulni akart, amikor Vernon bácsi végre megszólalt.

– Furcsa, hogy vonattal kell a varázslóiskolába menni. Defektes az összes repülőszőnyeg?

Harry nem válaszolt.

- Mellesleg hol van az az iskola?
- Nem tudom – felelte Harry. Ez eddig nem is jutott az eszébe. Elővette a zsebéből a Hagridtól kapott menetjegyet.
- Csak annyit tudok, hogy pontban tizenegykor indul a vonatom a kilenc és háromnegyedik vágányról. – Nagynénjének és nagybátyjának elkerekedett a szeme.
- Hányas vágányról?
- A kilenc és háromnegyedikről.
- Ne beszélj zöldségeket! – csattant fel Vernon bácsi. – Kilenc és háromnegyedik vágány nincs.
- Rá van írva a jegyemre...
- Badarság – jelentette ki Vernon. – Bolond lyukból bolond szél fúj. Várd csak ki a végét. Majd meglátod. Nem bánom, elviszünk a King's Crossra, de csak mert mert úgyis Londonba készülünk.
- Mi dolgotok van Londonban? – érdeklődött Harry.
- Kórházba visszük Dudleyt – morogta Vernon bácsi. – Le kell szedetnünk róla azt a nyavalyás farkat, mielőtt elmegy a Smeltingsbe.

Harry másnap már hajnali ötkor felébredt, és az izgalomtól már nem is tudott visszaaludni. Felkelt, és farmernadrágot húzott – nem akart varázslótalárban menni a pályaudvarra, úgy gondolta, elég, ha a vonaton átöltözik. Ellenőrizte, hogy megvan-e a roxfordos listán felsorolt összes felszerelés, gondosan bezárta Hedviget a kalitkájába, azután pedig fel-alá járkált a szobájában, és várta, hogy Dursleyék felkeljenek. Két órával később Harry terjedelmes utazóládája már Dursleyék kocsijában volt; Petunia néni is rávette már Dudleyt, hogy üljön be Harry mellé, sőt már el is indultak.

Fél tizenegykor értek ki a King's Crossra. Vernon bácsi kulira rakta és betolta a pályaudvarra Harry ládáját. Harry már épp kezdett elcsodálkozni ezen az előzékenységen, amikor Vernon bácsi egyszerre megtorpant, és gonoszul vigyorogva a peronok felé fordult.

– Nos, itt volnánk, fiacskám. Kilences vágány és tízes vágány. A te vágányodnak valahol a kettő között kellene lennie, de úgy tűnik, még nem építették meg.

Ebben kétségtelenül igaza volt. Az egyik vágány fölött egy nagy műanyag kilences díszelgett, a szomszédja fölött pedig egy tízes. Közöttük nem volt semmiféle sín.

– Jó tanulást kívánok! – szolt Vernon bácsi, ha lehet, még gonoszabb mosollyal, azzal sarkon fordult, és elment. Harry Dursleyék távolodó autója

után bámult. A benn ülők mindhárman nevettek. Harrynek kiszáradt a szája. Most mi a csodát csináljon? Hedvig miatt egyre többen bámultak rá. Meg kellett kérdeznie valakit.

Megszólított egy arra járó pályaudvari őrt, de nem merte említeni neki a kilenc és háromnegyedik vágányt. Az őt sose hallott Roxfortról, s mikor Harry azt sem tudta megmondani, hogy melyik országrészben van, még mérges is lett: azt hitte, a fiú készakarva játssza az ostobát. Harry erre megkérdezte, honnan indul a tizenegy órás vonat. Az őt azt felelte, hogy nincs tizenegy órás vonat, és szitkozódva faképnél hagyta. Harry most már kezdett valóban pánikba esni. A kijelző tábla fölötti nagy óra szerint tíz perce volt rá, hogy felszálljon a roxforti gyorsra, de egyelőre fogalma sem volt róla, miképpen tehetné meg ezt; ott állt a pályaudvar kellős közepén egy erszényre való varázslópénzzel, egy bagollyal és egy utazóládával, amit felemelni is alig tudott.

Hagrid bizonyára elfelejtett szólni, hogy itt is egy trükköt kell alkalmazni; olyasfélét, mint az Abszolút út bejáratánál, ahol meg kellett kopogtatni balról a harmadik téglát. Harrynek megfordult a fejében, hogy előveszi a varázspálcáját, és megkopogtatja vele a kilences és a tízes vágány közötti jegypénztárat.

Ekkor emberek egy csoportja haladt el a háta mögött, és egy mondatfoszlány ütötte meg a fülét.

– ...persze tele van muglikkal...

Harry megperdült a tengelye körül. A beszélő, egy pufók asszonyság a négy fiának szónokolt. A fiúknak lángoló vörös hajuk volt, mind ugyanolyan ládát toltak maguk előtt, mint Harry. A csomagok tetején egy bagoly gubbasztott.

Harry kalapáló szívvel a család után indult. Mikor megálltak, ő is megállt, elég közel hozzájuk, hogy hallja, amit beszélnek.

– Hányas vágányról is indul? – kérdezte a fiúk anyja.

– A kilenc és háromnegyedikről! – sipította egy kislány. Ő is vörös hajú volt, és anyja kezét fogta. – Anyu, én miért nem...

– Mert még kicsi vagy, Ginny, és most hallgass. Jól van, Percy, te menj be elsőként.

A legidősebbnek tűnő fiú elindult a kilences és tízes vágányok felé. Harry utána meredt, pislogni se mert, nehogy lemaradjon valamiről – de épp mikor a fiú elérte a két peron közötti falat, csapatnyi turista tódult Harry orra elé. Mire az utolsó hátizsák is elhaladt, a vörös hajú fiú már sehol se volt.

– Te következel, Fred – adta ki az utasítást a pufók asszonyság.

– Nem Fred vagyok, hanem George! – felelte a fiú. – És még te nevezted magad anyáknak? Nem látod, hogy George vagyok?

– Ne haragudj, George drágám.

– Csak vicc volt, Fred vagyok – szólt a fiú, és már indult is. Ikertestvére utánaszólt, hogy igyekezzon, s a fiú bizonyára úgy is tett, hiszen egy szempillantással később már el is tűnt hogy hova, az rejtély maradt.

Most a harmadik fivér is elindult a peron felé. Már majdnem odaért, amikor hirtelen köddé vált.

Harry nem meresztette tovább a szemét.

– Elnézést kérek – szólította meg az asszonyságot.

– Szervusz, drágám. Először utazol Roxfortba? Ron is most lesz elsős.

Az asszony utolsó, legfiatalabb fiára mutatott. A nyakigláb, szeplős kamasznak lapátkeze, lapátlába és hosszú orra volt.

– Igen – felelte Harry. – Az a helyzet, hogy nem tudom, hogyan...

– Hogy hogyan jutsz be a peronra? – kérdezte kedvesen az asszony. Harry bólintott.

– Ne aggódj. Csupán annyit kell tenned, hogy elindulsz a kilences és a tízes vágány közötti fal felé. Nagyon fontos, hogy ne állj meg. Ha nagyon félsz tőle, hogy beleütközhöl, legjobb lesz, ha kicsit nekifutsz. No indulj, menj be Ron előtt.

– Öhm... rendben – felelte habozva Harry.

Írányba fordította a kullit, és a falra bámult. Az nem tűnt valami illékonyrak. Végül összeszedte magát, és elindult. A kilences és a tízes vágány felé tartó emberek ide-oda lökdösthék. Megszaporázta lépteit. Bele fog ütközni a jegypénztárba, és jó nagy galibába kerül... Nekidölt a kullinak, és futásnak eredt... A fal egyre közeledett... Nem tud megállni... A kull megállíthatatlanul robogott... Már csak fél méter... Becsukta a szemét, úgy várta a karambolt...

Nem volt karambolt. Még futott egy kicsit, azután kinyitotta a szemét.

Piros gőzmozdony várakozott egy zsúfolt peron mellett. A magasban tábla hirdette: Roxfort Expressz – indul: 11 órakor. Harry hátranézett a vállá fölött; a jegypénztár helyén bolthajtásos kovácsoltvas átjáró díszelgett, rajta a felirat: Kilenc és háromnegyedik vágány.

Mozdonyfűst lebegett a peronon álldogálók feje fölött. Az emberlábak erdejében mindenféle színű és fajtájú macska bujkált. A zsvajba és a súlyos utazóládák csikorgásába baglyok zsémbes huhogása vegyült.

Az első néhány vagont máris megszállták a diákok. Volt, aki kihajolt az ablakon, és a szüleivel beszélgetett, mások ülőhelyekért verekedtek. Harry,

kuliját tolva, elindult a peronon, hogy szabad helyet keressen. Elhaladt egy kerek arcú fiú mellett, aki épp így panaszkodott:

– Nagyi, megint elhagytam a varangyomat!

– Jaj, Neville, a sírba viszel! – sóhajtott az idős hölgy. Egy göndör hajú fiú körül kisebb tömeg gyűlt össze.

– Naaa, mutasd meg, Lee...!

A fiú kissé felemelte a karjában tartott doboz fedelét. A körülötte állók sikolyokkal és rémült kiáltásokkal nyugtázták, mikor a dobozban megbúvó valami kidugta hosszú, szőrös lábát.

Harry kitartóan furakodott a tömegben, mignem a szerelvény vége felé talált egy üres fülkét. Először is betette Hedviget, majd az ajtóhoz lökdöste-vonszolta utazóládáját. Megpróbálta feltornászni a lépcsőn, de alig tudta megemelni, s a láda kétszer is a lábán landolt.

– Segítsünk? – Az egyik vörös hajú iker szólította meg.

– Légyszi... – zihálta Harry.

– Hahó, Fred! Gyere, segíts!

Hála az ikrek közreműködésének, Harry ládája végül elfoglalta helyét a kupé sarkában.

– Kösz... – Harry hátrasimította a szemébe lógó izzadt hajfürtjeit.

– Ez meg mi? – kérdezte csodálkozva az egyik iker, és Harry villám alakú sebhelyére mutatott.

– Tyű... – szólt a másik. – Te vagy...?

– Ó bizony – vágott a szavába az első iker, majd Harryhez fordult. – Vagy nem te vagy?

– Ki? – kérdezett vissza Harry.

– Hát Harry Potter – felelték kórusban az ikrek.

– Áh, hogy ő – bólogatott Harry. – Akarom mondani: igen, én vagyok.

A két fiú szájtátva meredt rá, s ő érezte, hogy elvörösödik. Azután, nagy megkönnyebbülésére, szólongató női hang szűrődött be a vagon ajtaján.

– Fred? George? Odabent vagytok?

– Megyünk, anya!

Az ikrek még egy utolsó pillantást vetettek Harryre, azután leugrottak a vonatról.

Harry leült az ablak mellé. Onnan félig-meddig elrejtőzve figyelhette a vörös hajú családot, és hallhatta, amint a peronon álldogálva beszélnek. Az anya épp elővette a zsebkendőjét.

– Ron, valami kosz van az orrodon.

A legkisebb fiú megpróbált elmenekülni, de anyja elkapta, és dörgölni kezdte az orrát.

– Anyaaaa, hagyjáááál! – Addig izgett-mozgott, míg ki nem szabadult.

– Áóh, Ronnicinek piszok van a nózikáján? – csúfolódott az egyik iker.

– Fogd be... – sziszegte Ron.

– Hol marad Percy? – kérdezte az anyjuk.

– Ott jön.

A legidősebb fiú szapora léptekkel közeledett. Ő már átöltözött bő, fekete roxfordos talárjába, melynek mellrészén – ezt Harry nyomban észrevette – P betűt mintázó csillogó ezüst jelvény díszelgett.

– Nem maradhatok sokáig, anya – szólt Percy. – Az első vagonban ülök. A diákprefektusok lefoglaltak maguknak két fülkét...

– Nahát! Tényleg prefi vagy? – hüledezett az egyik iker. – És nekünk nem is mondd? Fogalmunk se volt róla!

– Várj csak, én úgy emlékszem, mintha említette volna – fűzte hozzá a másik. – Egyszer...

– Vagy kétszer...

– Percenként...

– Egész nyáron...

– Pihenjen a szátok – szólt rájuk Percy, a Prefektus.

– Különben is, Percy miért kapott új talárt? – kérdezte az egyik iker.

– Mert diákprefektus lett – felelte büszkén mosolyogva az anyjuk. – Jól van, drágám, jó tanulást kívánok. Majd küldj egy baglyot, ha megérkeztetek.

Csókot nyomott Percy arcára. Mikor a fiú elindult, ismét az ikrekhez fordult.

– Na, idefigyeljetek: az idén viselkedjetek végre rendesen. Ha még egyszer jön a bagoly a hírrel, hogy felrobbantottátok a vécét, vagy...

– Még soha nem robbantottunk fel vécét! – De nem is rossz ötlet. Köszí, anya!

– Ez egyáltalán nem vicces... És vigyázzatok Ronra.

– Ne félj, megvédjük a kis Roncimoncit.

– Fogd be – ismételte Ron, aki egyébként testmagasságban már majdnem utolérte az ikreket. Az orra hegye még mindig piros volt ott, ahol az anyja megdörgölte.

– Anya, hallod? Találd ki, kivel futottunk össze a vonaton! Harry gyorsan hátradőlt, nehogy rajtakapják a hallgatózáson.

– Tudod ki volt az a fekete hajú fiú, aki ott állt a közelünkben az állomáson?

– Ki?

– Harry Potter!

Harry most a kislány hangját hallotta.

– Jaaaj, anyúúú, hadd menjek fel a vonatra megnézni! Naaa, haaaadd...

– Már láttad őt, Ginny. Szegény fiú különben sem állatkerti látványosság, hogy bámulni kelljen. Tényleg ő az, Fred? Honnan tudod?

– Megkérdeztem. És láttam a sebhelyét. Tényleg olyan... mint egy villám.

– Akkor nem csoda, hogy olyan elhagyatott volt a kis drágám. Szegényke olyan udvariasan kérdezte, hogy hogyan kell bemenni a peronra.

– Szerinted emlékszik még rá, hogyan néz ki Tudodki?

Az asszony egyszerre elkomorult.

– Megtiltom, hogy megkérdezd tőle, Fred. Eszedbe se jusson! Nem illik valakit ilyen dolgokra emlékeztetni az első iskolai napján.

– Jól van, nem kell mindjárt izgulni. – Sípszó hallatszott.

– Ugorjatok fel, egykettő! – sürgette fiait az anya. Azok sorban felkapaszkodtak a vonatra, majd mindhárman kihajoltak az ablakon, hogy anyjuk búcsúcsókot nyomhasson az arcukra. A kislány pityeregni kezdett.

– Ne sírj, Ginny, egy csomó baglyot küldünk majd neked.

– Meg egy roxfortos vécédeszkrét.

– George!

– Csak vicc volt, anya.

A vonat lassan elindult. Harry kinézett, és látta az integető anyát meg a fiúk kishúgát, aki félig sírva, félig nevetve szaladt a vonat mellett. Mikor végül lemaradt, megállt, és ő is integetett.

A vonat lassan elkanyarodott, s anya és kislánya eltűntek a szem elől. A vonatablak előtt házak suhantak el. Harry izgatottan fészkelődött az ülésen. Nem tudta, hova utazik, de abban biztos volt, hogy új helye jobb lesz, mint a régi volt.

A kupé tolóajtaja félig kinyílt, s a vörös hajú fivérek legfiatalabbika lépett be rajta.

– Ül ott valaki? – kérdezte a Harryével szemközti ülésre mutatva. – Minden fülke tele van.

Harry a fejét rázta. A fiú leült, lopva rápillantott Harryre, majd gyorsan kinézett az ablakon. Harry észrevette, hogy a fiú orra hegye még mindig fekete.

– Hé, Ron!

Az ikrek visszatértek.

– Figyusz! – előremegyünk megnézni Lee Jordan óriás tarantuláját.

– Jó... – motyogta Ron.

– Harry – fordult oda a másik iker –, még be se mutatkoztunk. Fred és George Weasley vagyunk. Ő meg az öcsénk, Ron. Szia, majd még jövünk.

– Sziasztok – köszönt el Harry és Ron. Az ikrek behúzták maguk mögött a fülke ajtaját.

– Te tényleg Harry Potter vagy? – bukott ki Ronból a kérdés.

Harry bólintott.

– Oh... Már azt hittem, hogy Fred és George megint ugratnak. És tényleg van egy olyan... tudod, egy olyan... – Harry homlokára mutatott.

Harry félretolta a lelógó hajfürtöt. Ron rámeredt a villámsebhelyre.

– Tudodki ezen a helyen...

– Igen – felelte Harry. – De nem emlékszem rá.

– Semmire? – faggatta Ron.

– Csak egy nagy zöld fényre, semmi másra.

– Fúúú... – Ron néhány másodpercig szótlanul meredt Harryre, azután észbe kapott, és újból kibámult az ablakon.

– A családod minden tagja varázsló? – kérdezte Harry, aki épp olyan érdekesnek találta Ront, mint Ron őt.

– Hát... igen, azt hiszem – bólintott a fiú. – Úgy tudom, anyának van egy másodunokatestvére, aki egyszerű könyvelő, de róla nem nagyon beszélünk.

– Gondolom, akkor máris jól értesz a varázsláshoz. Bizonyára a Weasley család is azok közé a régi varázslófamíliák közé tartozott, amelyeket a sápadt fiú emlegetett az Abszol úti boltban.

– Azt mondják, te muglik között éltél – szólt Ron. – Milyen emberek?

– Szörnyűek... Na jó, nem mindegyik, de a nagynéném, a nagybátyám és az unokatestvérem igen. Bárcsak nekem is három varázsló bátyám lenne!

– Őt – javította ki Ron, minden lelkesedés nélkül. – A családban én vagyok a hatodik, aki Roxfortba jár. Jó sok mindent számon kérhetnek rajtam. Bill és Charlie már végeztek – Bill iskolaelső volt, Charlie pedig a kviddiccsapat kapitánya. Most meg Percy prefektus lett. Frednek és George-nak elég rossz a magatartása, de a többi jegyük egész jó, és mindenki nagyon viccesnek tartja őket. Elvárják tőlem, hogy én is olyan menő legyek, mint a bátyáim, de ha az leszek, sem dicsérnek meg érte, mert a többiek már learatták a babérokat. Ráadásul akinek öt bátyja van, az mindig mindent használtan kap. Bill régi talárját hordom, Charlie régi varázspálcáját használom, és most megkaptam Percy vén patkányát.

Ron benyúlt a zsebébe, és elővett egy kövér, szürke patkányt. Az állat békésen szunyókált.

– Makesznak hívják. Folyton csak alszik, semmi hasznom belőle. Percy kapott egy baglyot, mert prefi lett, de apának nem volt több pénz... szóval... én örököltém meg Makeszt.

Ron füle piros lett, mint a rózsa. Bizonyára szégyellte, hogy ennyi mindent elárult a családjáról, mert ismét elfordult, és kibámult az ablakon.

Harry nem talált semmi szégyellnivalót abban, hogy valakinek nincs elég pénze baglyot venni. Végül is egy hónappal azelőttig neki magának sem volt soha egy fillérje se. Ezt el is mondta Ronnak – meg azt is, hogy Dudley levetett ruháit hordta, és soha nem kapott igazi ajándékot a születésnapjára. Ezzel sikerült is kissé felvidítania a fiút.

– ...és azt sem tudtam, hogy varázsló vagyok, amíg Hagrid el nem mesélte. Nem tudtam semmit a szüleimről, se Voldemortról...

Ronnak elkerekedett a szeme. – Mi a baj? – kérdezte Harry.

– Kimondtad Tudodkinek a nevét! – hebegte Ron egyszerre ámuldozva és rémülten. – Nem hittem, hogy éppen te...

– Nem azért mondtam ki, mert bábornak akarok tűnni vagy ilyesmi – szabadkozott Harry –, hanem mert fogalmam se volt, hogy nem szabad. Érted már, miről beszélek? Nagyon sokat kell még tanulnom...

– Tudod – folytatta, és most először kimondta azt, ami az utóbbi időben a legjobban aggasztotta –, lefogadom, hogy én leszek a legbutább az osztályban.

– Nem hiszem. Sokan jönnek mugli családból, és ők is nagyon gyorsan tanulnak.

Amíg beszélgettek, a vonat kiért Londonból. Most már tágas mezők között haladtak el. Harry és Ron egy ideig szótlánul nézték a legelésző tehéncsordákat és juhnyájakat.

Fél egy körül egyszerre hangos zörgés-csörömpölés hangzott fel a folyosón, és a fülke ajtajában mosolygós, gödröcskés arcú nő jelent meg.

– Adhatok valamit a büfékocsiról, kedveskéim? – szólt. Harry, aki nem is reggelizett, azonnal talpra szökkent, Ron azonban ismét elpirult, és azt motyogta, hogy ő hozott magával szendvicset. Harry kilépett a folyosóra.

Mikor Dursleyéknál lakott, soha nem volt pénze édességre, így most elhatározta, hogy annyi Mars szeletet vesz, amennyit csak elbír. A büfésnő azonban nem tartott Mars szeletet. Árult viszont helyette Bogoly Berti féle Mindenízű Drazsét, Drubli legjobb fúvógumiját, csokibékát, tökös derelyét, kondéros kekszet és varázspálca nyalókát – hogy csak néhányat említsünk a

sok furcsaság közül. Harry hírből sem ismerte ezeket, de mivel semmiről nem akart lemaradni, minden fajtából vett egy keveset. Végül tizenegy ezüst sarlót és hét bronz knútot fizetett a büfésnőnek.

Ron nagy szemeket meresztett, mikor Harry leszórta szerzeményeit egy üres ülésre.

– Éhes vagy?

– Mint a farkas – felelte Harry, és jó nagyot harapott egy tökös derelyéből.

Ron gombóc alakú csomagot vett elő, és kibontotta. Négy szendvics volt benne. A egyiket rögtön félretette.

– Anya mindig elfelejti, hogy nem szeretem a konzervhúst – magyarázta.

– Cseréljünk – ajánlotta Harry, és odanyújtott egy derelyét.

– Nem ízlene ez neked, nagyon száraz – rázta a fejét Ron. Anyának mindig kapkodnia kell – tette hozzá gyorsan. – Tudod, hatan vagyunk...

– Tessék, egyél egy derelyét – kínálta Harry. Azelőtt soha nem volt semmije, amit megoszthatott volna másokkal, és bizony nem is volt senki, akivel osztozkodhatott volna. Jó volt most itt üldögélni Ronnal, és átrágni magukat a derelye-és édességkupacon (a szendvicsekről teljesen megfeledkeztek).

– Ez meg mi? – kérdezte Harry, és felmutatott egy csokibékát. – Nem igazi béka, ugye?

Úgy érezte, hogy már semmin nem lepődne meg.

– Nem – nyugtatta meg Ron. – Nézd meg, milyen kép van benne. Nekem még hiányzik Agrippa.

– Tessék...?

– Ja, te nem tudod. Minden csokibékában van egy kártya, olyan, amit gyűjteni lehet. Híres varázslók és boszorkányok képei. Nekem már van vagy ötszáz, de hiányzik például Agrippa és Ptolemaiosz.

Harry kicsomagolta a csokibékát, és megnézte a kártyát. A kép egy félhold-szemüveges férfit ábrázolt, akinek hosszú, görbe orra és ezüstös-őszén fénylő haja, szakála meg bajusza volt. A portré alatt az Albus Dumbledore név állt.

– Áh, szóval ő Dumbledore!

– Azt ne mondd, hogy sose hallottál Dumbledore-ról! – ráncolta a homlokát Ron. – Vehetek egy békát? Lehet, hogy Agrippa... Kösz.

Harry elolvasta a kártya hátoldalára nyomtatott szöveget.

Albus Dumbledore sokak szerint korunk legnagyobb varázslója. Jelenleg Roxfort igazgatójaként működik. Legfontosabb tetteként tartják számon, hogy 1945-ben legyőzte Grindelwaldot, a sötét varázslót. Dumbledore fedezte fel a sárkányvér tizenkét felhasználási módját, és jelentősek a tudóstársával, Nicolas Flamellel végzett alkímiai kutatásai is. Dumbledore professzor hobbija a kamarazenélés és a kugli.

Harry megfordította a kártyát, és döbbenten látta, hogy Dumbledore arcképe eltűnt.

– Nyoma veszett!

– Nem várhatod el tőle, hogy egész nap ott gubbasszon – vonta meg a vállát Ron. – Majd visszajön. Jaj, ez már megint Morgana, pedig már vagy hatszor megvan. Kéred? Kezdd el te is gyűjteni őket.

Ron tekintete a kicsomagolásra váró csokibékákra vándorolt.

– Vegyél nyugodtan – kínálta Harry. – Tudod, a muglik világában a fényképeken az alakok nyugton maradnak.

– Tényleg? – Ron őszintén elcsodálkozott. – Egyáltalán nem is mozognak? Milyen furcsa!

Harry ámulva figyelte Dumbledore-t, aki most visszaoldalazott a képre, és futó mosollyal üdvözölte őt. Ron több örömet lelt a csokibékák elfogyasztásában, mint a Híres Boszorkányok és Varázslók kártyákban, Harry viszont megbabonázva bámulta a képeket. Dumbledore és Morgána mellé hamarosan megszerezte Woodcrofti Hengistet, Alberic Grunniont, Kirkét, Paracelsust és Merlint. Végül nagy nehezen sikerült levennie a szemét Cliodna druidáról (aki folyton az orrát vakargatta), és felbontott egy zacskó Bogoly Berti féle Mindenízű Drazsét.

– Azokkal vigyázz! – figyelmeztette Ron. – Nem véletlenül hívják mindenízűnek – tényleg mindenféle ízűt beletesznek. Vannak köztük normálisak: csokis, mentolos meg lekváros, de akad spenótos, májas és pacalos is. George mesélte, hogy egyszer egy kísértet ízűt is talált.

Ron kivett egy zöld drazsét, figyelmesen megvizsgálta, azután leharapott egy kicsit a sarkából.

– Fúj...! Látod? Kelkáposztás.

Mindenízű Drazsét enni igen szórakoztató volt. Harry talált piritósízűt, kókuszosat, babfőzelékeset, epreset, körriset, fűízűt, kávésat és szardíniásat, sőt meg mert csipegetni egy gyanús, szürke drazsét is, amihez Ron hozzá se akart nyúlni, és amiről kiderült, hogy feketeborsízű.

Az ablak előtt elsuhanó táj egyre vadabb arcot mutatott. A kies mezők helyét erdők, sebes folyók és sötétzöld dombok vették át.

Egyszer csak kopogtattak a fülke ajtaján, és belépett az a kerek arcú fiú, akit Harry még a peronon látott.

– Bocsánat... – szólt sírós hangon –, nem láttatok egy varangyot?

Mikor Harry és Ron a fejüket rázták, panaszosan folytatta: – Elveszítettem! Mindig megszökik!

– Majd csak megkerül – vigasztalta Harry.

– Remélem – szípozott a fiú. – Szóval, ha látjátok... – Azzal távozott.

– Nem tudom, miért van úgy kiakadva – jegyezte meg Ron. – Ha nekem varangyom lenne, igyekeznék minél gyorsabban elveszíteni. Persze, nekem meg itt van Makesz, úgyhogy egy szót se szólhatok.

A patkány még mindig békésen aludt az ölében.

– Azt se lehetne észrevenni, ha kipurcanna – fintorgott Ron. – Tegnap megpróbáltam sárgává változtatni, hogy izgisebben nézzen ki, de nem fogott rajta a varázsige. Nézd, megmutatom...

Rövid kotorászás után viharvert varázspálcát húzott elő a ládájából. A pálcá nem csak ütött-kopott volt, de az egyik végében valami fehér is megcsillant.

– Lassan az egyszarvúszőr is kilóg belőle. Na mindegy... – Már épp felemelte a pálcát, amikor újból kinyílt a fülkeajtó. A varangyát veszett fiú tért vissza. Ezúttal egy bozontos, barna hajú, lapátfogú lány is volt vele, aki vadonatúj roxfordos talárt viselt.

– Nem láttatok egy varangyot? – kérdezte akaratos, számonkérő hangon. – Neville elvesztett egyet.

– Már megmondtuk neki, hogy nem láttuk a békát – felelte Ron, de a lányt láthatólag nem a válasz, csak a varázspálcá érdekelt.

– Varázsolni készülsz? Remek, lássuk! – Azzal leült. Ron kicsit meghökkent.

– Öhm... hát jó. – Megköszöörülte a torkát.

– „Napfény, pitypang, kenderspárga, legyen ez a patkány sárga.”

Intett a varázspálcával, de nem történt semmi. Makesz szürke és mozdulatlan maradt.

– Biztos vagy benne, hogy ez igazi varázsige? – szólt a lány. – Mert ha az, akkor nem valami jó. Mert én is kipróbáltam néhány egyszerű ráolvasást, csak úgy gyakorlásképpen, és nekem mindegyik működött. A családomban senkinek nincs varázsereje, meg is lepődtem, amikor a levelet kaptam, de persze nagyon örültem, mert úgy hallottam, hogy Roxfort a legeslegjobb

boszorkányképző. Meg is tanultam kívülről az összes kötelező olvasmányt, remélem, elég lesz – egyébként én Hermione Granger vagyok, és ti?

Mindezt meghökkentő gyorsasággal hadarta el.

Harry Ronra pillantott, és kissé megnyugodott. A fiú döbbsen arca elárulta, hogy ő sem tanulta meg kívülről az összes kötelező olvasmányt.

– Én Ron Weasley vagyok – motyogta Ron. – Harry Potter – mutatkozott be Harry.

– Komolyan? – csodálkozott Hermione. – Természetesen mindent tudok rólad – megvettem néhány ajánlott olvasmányt is –, benne vagy a Modern mágiatörténetben, a Feketemágia felvirágzása és bukásában és a Huszadik századi mágiatörténet címszavakban című könyvben is.

– Tényleg? – Harry beleszédült a szóáradatba.

– Te jó ég, hát nem is tudtad? Én biztos mindent elolvasnék magamról – tudjátok már, melyik házban lesztek? Kérdezősködtem egy kicsit, és szerintem a Griffendél a legjobb, úgy hallottam, maga Dumbledore is oda járt, de persze a Hollóhát se lenne rossz... Na jó, megyek, megkeresem Neville békáját. Ti meg öltözzetek át, mert szerintem mindjárt megérkezünk.

Azzal kilépett a fürkéből. A varangytulajdonos követte. – Mindegy, hova oszتانak be, csak ne oda, ahol ő van – csóválta a fejét Ron, és a ládába dobta varázspálcáját. – George-től kaptam ezt a hülye ráolvasást. Biztos csak át akart verni.

– A bátyáid melyik házban vannak? – kérdezte Harry.

– A Griffendélben – felelte Ron. Arcára megint kiült a szomorúság. – Anya és apa is griffendélesek voltak. Nem is tudom, mit szólnának, ha én máshova kerülnék. Szerintem a Hollóhátban se lenne éppenséggel rossz, de ha a Mardekárba kerülnék...

– Annak a háznak volt a tagja Vol... akarom mondani Tudodki?

– Aha – bólintott Ron, és elszontyolodva hátradőlt az ülésen.

– Mintha Makesz bajsának a vége kicsit világosabb lenne – jegyezte meg Harry, hogy elterelje Ron gondolatait az iskolai házakról. – Na és mivel foglalkozik az a két bátyád, akik már végeztek?

Valóban érdekelte, hogy vajon miféle munkát találhat egy diplomás varázsló.

– Charlie Romániába ment sárkánykutatónak, Bill pedig a Gringottsnak intéz valamit Afrikában. Hallottad, mi történt a Gringottsbán? Tele volt vele a Reggeli Próféta – bár azt a mugli rokonaid biztosan nem olvassák. Valaki megpróbált kirabolni egy szigorúan őrzött széfet.

Harry nagyot nézett.

– Tényleg? És mi történt vele?

– Semmi. Épp ezért csapnak ekkora hűhót. Nem sikerült elfogni a tettest. Apám szerint csak egy nagyhatalmú feketemágus lehetett, csak az járhatott túl a Gringotts-beli eszén. Viszont nem vitt el semmit, és ez is furcsa. Persze mindenki megijed, ha ilyesmi történik, mert attól félnek, hogy esetleg Tudodki áll a háttérben.

Harry eltöprengett a híren. Egy ideje a félelem tüskéje szúrt belé, valahányszor Tudodki szóba került. Talán ez is szükséges velejárója volt belépésének a mágia világába, de azért mégis jobb szeretete volna csak úgy könnyedén kimondani, hogy „Voldemort”.

– Melyik kviddicscsapatnak szurkolsz? – érdeklődött Ron.

– Nem ismerek egyet se – vallotta be Harry.

– Micsoda!? – hüledezett Ron. – Áh, pedig az a legjobb sport a világon! – Azzal lelkesen magyarázni kezdte, hogy mire való a négy labda, és hogyan helyezkedik el a hét játékos. Mesélt a híres meccsekről, amelyeket végigszurkolt a bátyjaival, a seprűnyeletekről, amiket megvenne, ha volna rá pénze. Épp a játékszabályok részletes ecsetelésébe készült belefogni, amikor ismét kinyílt a fülke ajtaja. Ezúttal nem Varangyavesztett Neville, és nem is Hermione Granger látogatta meg őket.

Három fiú lépett be. A középsőt Harry nyomban felismerte – a sápadt srác volt, akivel az Abszol úton találkozott. Most sokkal nagyobb érdeklődéssel nézett Harryre, mint annak idején Madam Malkin talárszabászatában.

– Nos, igaz? – szólt. – Az egész vonaton mindenki arról beszél, hogy Harry Potter itt ül, ebben a fülkében. Te volnál az?

– Igen – felelte Harry. Szemügyre vette a másik két fiút.

Mindkettő zömök volt és mogorva. Úgy fogták közre a sápadt fiút, mintha a testőrei volnának.

– Ők Crak és Monstro – vetette oda hanyagul a fiú. Csak azért mutatta be társait, mert látta, hogy Harry őket nézi. – Én pedig Malfoy vagyok. Draco Malfoy.

Ron köhintett egyet – talán hogy elrejtse kuncogását. Draco Malfoy ránézett.

– Viccesnek tartod a nevemet? Meg se kell kérdeznem, hogy te ki vagy. Apámtól tudom, hogy Weasleyék vörös hajúak, szeplősek és több gyerekük van, mint pénzük.

Ismét Harryhez fordult.

– Hamar rájössz majd, Potter, hogy a máguscsaládok sem egyformák. Hallgass rám, és ne barátkozz olyanokkal, akik nem érdemlik meg. Szívesen adok tanácsot.

Kezet nyújtott Harrynek, de a fiú nem fogadta el.

– Köszönöm, de magam is el tudom dönteni, ki érdemli meg – felelte hűvösen.

Draco Malfoy nem vörösödött el, csak rózsaszín foltocska jelent meg sápadt orcáján.

– A helyedben vigyáznék, Potter – sziszegte lassan. – Légy egy kicsit udvariasabb, különben ugyanolyan sorsra jutsz, mint a szüleid. Ők se tudták, mi a jó nekik. Alaposan meg fogod bántani, ha arra a Hagridra meg a Weasley-féle aljanépre pazarlod az idődet.

Harry és Ron felálltak. Ronnak egy szempillantás alatt épp olyan vörös lett az arca, mint a haja.

– Ismételd meg! – csattant fel.

– Verekedni akartok? – vicsorgott Malfoy.

– Csak akkor, ha nem tűntök el innen – felelte Harry, de a hangjában több volt a bátorság, mint a szívében. Crak és Monstro sokkal erősebbek voltak, mint Ron meg ő.

– Még nincs kedvünk elmenni, igaz, srácok? Nekünk már elfogyott a kajánk, de úgy látom, nektek még van. – Monstro a Ron melletti ülés felé nyúlt, hogy elvegyen egy csokibékát. Ron egy ugrással ott termett, de mielőtt nekieshetett volna Monstrónak, az kétségbeesetten felordított. Makesz, a patkány ott lógott Monstro kezén, hegyes kis fogait tövig mélyesztve a fiú ujjába. Crak és Malfoy riadtan hátráltak társuk elől, aki visítva körbe-körbe lóbálta a patkányt. Mikor aztán Monstrónak végre sikerült az ablakhoz vágnia Makeszt, mindhárman villámgyorsan kerekelt oldottak. Talán attól tartottak, hogy további patkányok leselkednek rájuk a csemegék közül, de az is lehet, hogy meghallották a közeledő lépteket. Egy másodperccel később ugyanis Hermione Granger tűnt fel az ajtóban.

– Mi a csoda folyik itt? – kérdezte a lány a szétszóródott édességek láttán.

Ron a farkánál fogva felemelte Makeszt.

– Elvesztette az eszméletét – állapította meg, majd alaposabban szemügyre vette az állatot. – Nem – ez hihetetlen: újra elaludt.

Valóban így volt.

– Te már ismerted Malfoyt?

Harry elmesélte találkozásukat az Abszol úton.

– Hallottam a családjáról – bólintott komoran Ron. – Az elsők között tértek vissza hozzánk, miután Tudodki eltűnt. Azt állították, hogy Tudodki megbabonázta őket, de apám szerint ez nem igaz. Azt mondja, Malfoy apját nem kellett sokat győzködni, hogy álljon át a Sötét Oldalra. – Ron Hermionéhez fordult. – Segíthetünk valamiben?

– Siessetek az átöltözéssel, most voltam elől, megkérdeztem a mozdonyvezetőt, és azt mondta, hogy mindjárt megérkezünk. Ugye, nem verekedtetek? Még oda se értünk, és már keresitek a bajt?

– Makesz verekedett, nem mi – morogta Ron. – Kimennél, amíg átöltözünk?

– Persze – felelte Hermione kissé sértődötten. – Csak azért jöttem be, mert egyesek úgy szaladgálnak a folyosón, mint az óvodások. – Jut eszembe: nem szólt még senki, hogy koszos az orrod?

Ron szúrós tekintettel nézett a lány után. Harry kibámult az ablakon. Időközben alkonyodni kezdett. A mélyvörös ég alatt sötéten rajzolódtak ki a hegyek és erdők körvonalai. Mintha a vonat is lassabban haladt volna.

Ron és Harry levették a kabátjukat, és belebújtak a hosszú fekete talárba. Roné egy kicsit rövid volt, kilátszott alóla az edzőcipője.

– Öt perc múlva megérkezünk Roxfortba – bűgött fel egy hang a vonat fülkéiben. – A poggyászt kérjük a vonaton hagyni, azt külön szállítjuk át az iskolába.

Harrynek összeszorult a gyomra az izgalomtól, és látta, hogy Ron is elsápadt a szeplői alatt. A zsebükbe tömködték a maradék édességeket, és csatlakoztak a vagon folyosóján zsibongó társaikhoz.

A vonat még jobban lelassított, és végül megállt. A diákok lökdösődve megindultak az ajtók felé, és letódultak a keskeny, sötét peronra. Harry borzongva állt az esti hidegben. Kisvártatva hintázó fény jelent meg a diákok feje fölött, és Harry fülét ismerős hang ütötte meg:

– Elsősök! Minden elsős jöjjön ide! Hogy ityeg, Harry? – A gyerekfejek erdeje fölött feltűnt Hagrid mosolygós, szőrös arca.

– Gyerünk, gyertek utánam! Vannak még itt elsősök? Vigyázz, hova lépsz! Elsősök, utánam!

A gólyák csúszkálva-botladozva követték Hagridot egy szűk, lejtős ösvényen. Balra és jobbra koromsötét volt; Harry biztosra vette, hogy sűrű erdőben járnak. Menet közben alig hangzott el egy-két szó, csak Neville szipogása törte meg a csendet.

– Mindjár' rápisloghattok a jó öreg Roxfortra – szólt hátra Hagrid a válla fölött. – Csak még egy utolsó kanyar.

A diáksereg ámuldozva felmorajlott. A szűk ösvény egy nagy fekete tónál ért véget. A tó túlsó partján szikla állt, s annak a csúcsán ott büszkélkedett egy hatalmas, száztornyú kastély. Ablakai csak úgy szikráztak a csillagok fényében.

– Csónakonként négy ember és nem több! – parancsolta Hagrid, és a part mentén ringatózó csónakflottára mutatott. Harry és Ron Neville-lel és Hermionével osztották meg lélekvesztőjüket.

– Mindenki beszállt? – harsogta Hagrid, aki egymaga elfoglalt egy csónakot. – Helyes. Indulás!

A kis flotta azon nyomban eltávolodott a parttól. A csónakok hangtalanul siklottak a tükörsima vízen. Senkinek nem volt kedve beszélni; a diákok mind némán bámulták a büszke kastélyt. Ahogy közeledtek a várhegyhez, az épület egyre hatalmasabbnak tűnt.

– Fejre vigyázz! – rikkantotta Hagrid, mikor az első csónak elérte a parti sziklát. Mindannyian lehajtották a fejüket, s a ladikok sorban besiklottak egy, a sziklafalon tátongó nyílásba, amelyet sűrű borostyánfüggöny takart el a tó felől érkezők szeme elől. A sötét barlang, amelyben útjukat folytatták, az irányból ítélve egyenesen a kastély alá vezetett. Végül partot értek egy föld alatti kikötőben, és a diákok kikecmeregtek a fövényre. Hagrid sorban ellenőrizte a megürült csónakokat.

– Hé-kás! Ez nem a te békád? – kurjantott az egyiknél.

– Trevor! – kiáltott boldogan Neville.

Hagrid lámpáját követve felkapaszkodtak egy sziklába vájt ösvényen, amely a kastély tőszomszédságában elterülő füves fennsíkra vezetett.

A csapat felment a bejáráshoz vezető kőlépcsőkön, és összesereglett a hatalmas tölgyfa kapu előtt.

– Mindenki itt van? Kiskomám, megvan még a békád? Hagrid felemelte félelmetes öklét, és háromszor megdöngötte a kastély kapuját.

Hetedik fejezet **A Teszlek Süveg**

A kapu nyomban kinyílt. Az érkezőket egy magas, fekete hajú, smaragdzöld taláros boszorkány fogadta. Szigorú arca láttán Harry rögvest levonta a következtetést, hogy nem tanácsos ujjat húzni vele.

– Az elsőévesek, McGalagony professzor – jelentette Hagrid.

– Köszönöm, Hagrid. Most már átveszem őket.

A professzor szélesre tárta a kapuszárnyakat. Az előcsarnok olyan hatalmas volt, hogy Dursleyék egész háza belefért volna. A kopár kőfalakat a Gringotts-beliekhez hasonló fáklyák világították meg. A mennyezet olyan magasan volt, hogy nem is látszott a táncoló fényben; viszont jól kivehető volt a szemközti márvány lépcsősor, amely a felsőbb szintekre vezetett.

A diákok McGalagony professzor nyomában átvágtak a kőpadlós csarnokon. A terem jobb oldalán nyíló ajtó mögül Harry hangok százait hallotta kiszűrődni – bizonyára a felsőbbévesek is megérkeztek már –, McGalagony azonban nem oda, hanem egy kisebb szobába vezette őket. A gólyák csak szűkösen fértek el a helyiségben, és kissé megilletődve pislogtak körül.

– Köszöntök mindenkit a Roxfortban – fogott bele mondókájába McGalagony professzor. – Hamarosan megkezdődik az évnyitó bankett, de mielőtt elfoglalják a helyüket a nagyteremben, beosztjuk magukat az egyes házakba. A beosztás igen fontos ceremónia, mivel a Roxfortban töltött évek alatt gyakorlatilag a ház lesz a családjuk. Az órákon a ház többi tanulójával együtt vesznek részt, a ház hálótermeiben alszanak, és a ház klubhelyiségében töltik a szabadidejüket.

– A Roxfortban négy ház működik: a Griffendél, a Hugarbug, a Hollóhát és a Mardekár. Mindegyik háznak megvan a maga dicső története, s mindegyikből számos kiváló boszorkány és varázsló került ki. Amíg a Roxfortban tanulnak, a sikereikkel a házuknak szereznek dicsőségszempontokat; ha pedig megszegnek valamely szabályt, a házukat sújtja pontlevonás. Év végén a legtöbb pontot elért ház kapja a házkupát, ami igen nagy megtiszteltetés. Remélem, hogy mindannyian házuk dicsőségére válnak majd.

– A beosztási ceremóniára néhány perc múlva kerül sor az egész iskola jelenlétében. Azt ajánlom, addig is kissé szedjék rendbe magukat.

McGalagony tekintete néhány másodpercig Neville félrecsúszott talárján időzött, s onnan Ron maszatos orrára vándorolt. Harry lopva lesimította a haját.

– Ha készen állunk a fogadásukra, visszajövök – fejezte be McGalagony. – Kérem, hogy csendben várakozzanak. – Azzal távozott a helyiségből. Harry nyelt egyet.

– Mégis, hogyan osztnak be minket a házakba? – fordult Ronhoz.

– Valamilyen próbát kell kiállnunk. Fred azt mondta, nagyon fáj, de szerintem csak viccelt.

Harry szíve rémülten kalimpálni kezdett. Próbát? Az egész iskola előtt? De hiszen még nem is tud varázsolni! Mi a ménkút kérhetnek tőle? Álmában sem hitte volna, hogy rögtön ilyesmivel fogadják őket. Megszeppenve körülpillantott, és látta, hogy a többiek is rémült arcot vágnek. Senkinek nem volt kedve beszélgetni, kivéve Hermione Grangert, aki suttogva hadart valamit a varázsigékről, amiket betéve megtanult, és hangosan töprengett, hogy vajon melyikre lesz szüksége. Harry igyekezett nem odafigyelni rá. Soha nem izgult még ennyire. Soha – még akkor sem, amikor alá kellett íratnia Dursleyékkel az intőt, amit azért kapott, mert kék színűre változtatta az egyik tanár parókáját... Szemét egy pillanatra sem vette le az ajtóról. Bármelyik pillanatban beléphetett rajta McGalagony professzor, hogy a végzet karjaiba taszítsa őt.

Ekkor olyasmi történt, amitől ijedtében felugrott a levegőbe. A háta mögött többen felkiáltottak.

– Mi a fene...

Harrynek elakadt a lélegzete, és ezzel nem volt egyedül. A hátsó falon át vagy húsz kísértet libegett be a szobába. A szürkésfehér, félig átlátszó lények beszélgetésbe mélyedve úsztak át a szobán, jószérével ügyet sem vetve a gólyákra. Úgy tűnt, vitatkoznak valamiről. Egyikük, egy köpcös szerzetesnek tűnő kísértet, így szólt társaihoz:

– Azt mondom, borítsunk fátylat a múltra. Adjunk neki még egy esélyt...

– Ugyan már, kedves Fráter, hány esélyt adjunk még Hóborcnak? Szégyent hoz valamennyiünkre, ráadásul még csak nem is tisztességes kísértet... Ejnye, hát ti meg mit kerestek itt?

A beszélő, egy fodorgalléros, harisnyás kísértet csak ekkor vette észre a diákokat.

Senki nem válaszolt neki.

– Elsősök! – A Pufók Fráter a gyerekekre mosolygott. – A beosztásra vártok, igaz?

Néhányan szótlanul bólintottak.

– Remélem, találkozunk a Hugrabugban – folytatta a Fráter. – Én is hugrabugos voltam.

– Indulhatunk – csendült egy éles hang. – Kezdődik a beosztási ceremónia.

McGalagony professzor visszatért, s a kísértetek sorban távoztak a szemközti falon át.

– Egyes oszlopba fejlődj! – adta ki az utasítást McGalagony professzor. – Jöjjenek utánam!

Harry úgy érezte, mintha mindkét lába ólomból volna, de azért bevánszorgott a sorba, egy hirtelenszőke fiú és Ron közé. A gólyák elhagyták a kis szobát, átvágtak a bejárati csarnokon, és egy kétszárnyú ajtón át bevonultak a nagyterembe.

Harry álmában sem látott még ehhez foghatóan különös és káprázatos helyiséget. A terem több ezer gyertya világította meg, melyek a levegőben lebegtek, négy hosszú asztal fölött. Az asztalokat csillogó aranytányérokkal és serlegekkel terítették, s már ott ültek mellettük a felsőbbévesek. A terem végében egy ötödik asztal állt, a többire merőlegesen, ott foglalt helyet a tanári kar. McGalagony professzor ez utóbbi felé vezette a gólyákat, s úgy sorakoztatta fel őket, hogy a tanároknak hátat fordítva szembenézzenek diáktársaikkal.

A gólyák felé forduló arcok százai halovány lámpáknak tűntek a gyertyák reszkető fényében. A diákok között elszórtan, ezüstös ködként felsejlett egy-egy kísértet. Hogy elkerülje a felsőbbévesek mustráló tekintetét, Harry a mennyezet felé nézett. A magasban csillagokkal pöttyözött, bársonyos, fekete eget pillantott meg.

– Elvárásolták, hogy úgy nézzen ki, mint az égbolt – suttogetta Hermione. – A Roxfort történetében olvastam róla. – Nehéz volt elhinni, hogy amit látnak, az csupán a plafon, nem pedig maga a csillagos ég.

Mikor Harry levette tekintetét a mennyezetről, McGalagony professzor épp egy támla nélküli széket állított a gólyák sora elé, s a székre egy hegyes varázslósüveget helyezett. A süveg rémesen elnyűtt és kimondhatatlanul piszkos volt. Petunia néni biztosan nem engedte volna be a házba.

Talán nyulat kell elővarázsolnunk belőle... – gondolta ijedten Harry. Láta, hogy mindenki a kalapot bámulja, ezért ő is úgy tett. Néhány másodpercig néma csönd volt. Azután a süveg megmoccan. Karimája közelében az egyik szakadás kinyílt, mint egy száj, és a süveg dalra fakadt:

Kalapok közt keresgélve
Találsz talán szebbet,
De nem hordott még fején a föld
Nálam eszesebbet!
Én vagyok a Teszlek Süveg.
A híres? Naná!
Más sapkákkal ne végy engem
Egy kalap alá!
Én látom, mit senki más:

hogy mit rejt a fejed.
Próbálj fel, és menten mondom,
hol van a helyed.
Ha vakmerő vagy s hősi lelkű,
Házad Griffendél.
Oda csak az kerül, ki
Semmitől se fél.
Hugrabugnak nyájas népe
békés, igazságos.
Oda mész, ha türelmes vagy
S jámbor – ez világos.
A bölcs öreg Hollóhátban
Éles elmék várnak.
Kiknek a tanulás kaland,
Oda azok járnak.
Hogyha agyafűrt s ravasz vagy,
Ne is tekints másra:
A Mardekár való neked.
Ott lelhetsz sok társra.
Hát vegyél fel, és ne remegj!
Forog ez az agy!
Bár nincsen mancsom, nálam mégis
Jó kezekben vagy!

Mikor a süveg befejezte énekét, tapsvihar tört ki a teremben. A fejfedő meghajolt mind a négy asztal felé, azután felhagyott a mocorgással.

– Szóval csak fel kell vennünk a süveget – suttogta Harrynek Ron. – Megfojtom Fredet! Azzal ijesztgetett, hogy párbajoznunk kell egy trollal.

Harry erőtlenül mosolygott. Hát igen, egy süveget felvenni könnyebb volt, mint varázsolni. Most már csak az zavarta, hogy mindenki szeme láttára kell túlesnie ezen. Úgy tűnt, a kalap túl sokat vár tőle. Pillanatnyilag nem érzett magában se bátorságot, se éleselméjűséget – egyet se a dalban felsorolt tulajdonságok közül. Olyan házat a süveg sajnos nem említett, ahova az enyhe émelgyéssel küszködőket várják.

McGalagony professzor most ismét a gólyák elé lépett, kezében egy hosszú pergamenterccsel.

– Akit szólítok, tegye a fejére a süveget, és üljön le a székre, hogy beoszthassák – adta ki az utasítást. – Abbott, Hanna!

Szőke copfos, rózsaszín arcú kislány botorkált ki a sorból.

Felrakta a süveget – ami nyomban a szemébe csúszott –, és leült. Néhány pillanat múlva aztán...

– HUGRABUG! – kiáltotta a süveg.

A jobb oldali asztalnál ülők üdvívalgással és tapssal fogadták a döntést. A Pufók Fráter szelleme vidáman integetett a kislánynak.

– Bones, Susan!

– HUGRABUG! – kiáltott újra a süveg, és Susan gyorsan leült Hannah mellé.

– Boot, Terry!

– HOLLÓHÁT!

Ezúttal balról a második asztalnál tapsoltak. A hollóhátiak közül többen felálltak, és kezet ráztak újdonsült társukkal.

„Brocklehurst, Mandy”-t is a Hollóhátba osztották be, Brown, Lavender személyében viszont a Griffendél gazdagodott új tanulóval, s így a bal szélső asztalnál tört ki éljenzés. Harry látta, hogy Ron ikerbátyjai is vadul hujjognak.

A következő gólya, Bulstrode, Millicent a Mardekárba került. Harrynek a mardekárosok első látásra ellenszenves bagázsnek tűntek, de talán csak az előítéletei miatt, hiszen annyi mindent hallott a Mardekárról.

Most már a szó szoros értelmében kezdett rosszul lenni. A régi iskolájában, ha csapatokat választottak, mindig ő kelt el utolsóként. Nem mintha ügyetlen lett volna – csak senki nem akarta Dudley jelenlétében a pártját fogni.

– Finch-Fletchley, Justin!

– HUGRABUG!

Harry megfigyelte, hogy a süveg egyeseknél azonnal harsogta a kiválasztott ház nevét, másoknál viszont csak kisvártatva döntött. Finnigan, Seamus, a Harry mellett álló hirtelenszőke fiú közel egy percig ült a széken, mire a süveg végre beosztotta a Griffendélbe.

– Granger, Hermione!

Hermione csak úgy rohant a székhez. Mohón a fejébe húzta a süveget.

– GRIFFENDÉL! – kiáltotta a süveg. Ron felnyögött. Harrynek ekkor szörnyű gondolata támadt – ahogy az embernek rendszerint szörnyű gondolatai támadnak, ha nagyon izgul. Mi lesz, ha egyáltalán nem osztják be? Mi lesz, ha egyre csak ül majd ott a széken, amíg McGalagony végül le nem kapja a fejéről a süveget, és ki nem jelenti, hogy bizonyára tévedés történt, és legjobb lesz, ha máris hazautazik...

Neville Longbottom, a varangyvesztő fiú hasra esett a szék felé menet. A süveg hosszú ideig tanakodott, s mikor végül „GRIFFENDÉL”-t kiáltott, Neville úgy iszkolt el, hogy még a süveget is elfelejtette levenni. A többiek harsány nevetése közepette kellett visszakullognia, hogy továbbadja MacDougal, Moragnak.

Malfoy a nevét hallva magabiztosan kivonult a székhez, és kívánsága azonnal teljesült. A süveg szinte még hozzá sem ért a fiú homlokához, és már kiabálta is:

– MARDEKÁR!

Malfoy önelégült mosollyal csatlakozott barátaihoz, Crakhoz és Monstróhoz.

Már csak néhány gólya maradt.

Moon... Nott... Parkinson... aztán egy ikerpár, Patil és Patil majd Perks, Sally-Anne és akkor végre...

– Potter, Harry!

Mikor Harry kilépett a sorból, megannyi apró, sziszegő lángnyelvként szerte a teremben felcsapott a sustorgás.

– Pottert mondott?

– Ez az a Harry Potter?

Harry még egy utolsó pillantást vetett a zsúfolt teremre, ahol mindenki a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lássa őt, azután a szemébe húzta a süveget. Egyszerre elsötétült előtte a világ.

– Hmmm – csendült egy vékonyka hang a fülében. – Nehéz ügy, nagyon nehéz. Van bátorsága bőven, azt látom. Észből sincs kevés. Tehetsége is van, óh, de még mennyi... és egy nagy adag bizonyítási vágy, ez érdekes... Nos, hova tegyelek?

Harry megmarkolta a szék szélét, és azt gondolta: „Csak a Mardekárba ne, csak a Mardekárba ne.”

– Ne a Mardekárba? – folytatta a hang. – Jól meggondoltad? Pedig ott nagyon sokra vihetnéd. Az alapok ott vannak a fejedben, és a Mardekár segítené elérni a célod. Nem akarod? Nos, ha biztos vagy benne, akkor legyen a... GRIFFENDÉL!

Az utolsó szót az egész terem hallhatta. Harry levette a süveget, és kissé imbolyogva elindult a Griffendél asztala felé. Hát mégis beosztották, és nem is került a Mardekárba – ettől annyira megkönnyebbült, hogy fel se tűnt neki a hatalmas éljenzés, amivel csapattársai fogadták. Percy, a prefektus felállt, és lelkesen kezét rázott vele, a Weasley ikrek pedig kórusban skandálták: „Nálunk van Potter! Nálunk van Potter!” A korábbról ismert fodorgalléros

kísértettel szemben ültették le Harryt, s a szellem vállon veregette őt – ami azzal a szörnyű érzéssel járt, mintha bedugták volna egy hordó jégkocka közé...

Most már alaposabban szemügyre vehette a tanárok asztalát, melynek hozzá közelebb eső végében nem is egy tanár, hanem Hagrid ült. Tekintetük találkozott, és az óriás hüvelykujját feltartva gratulált neki. Az asztal közepén, súlyos aranszékében ott ült maga Albus Dumbledore. Harry rögtön felismerte őt a csokibékában talált kép alapján. Dumbledore ezüstősz hajának csillogása versenyre kelt a kísértetek földöntúli fényével. Harry az asztalnál ülők között megpillantotta Mógus professzort is – a reszkető fiatalembert, akivel a Foltozott Üstben megismerkedett. A professzor igencsak furán festett jókora, bíborszín turbánjában.

Már csak három gólya várt beosztásra. Turpin, keresztnéve Lisa, a Hollóhátba került, azután Ron következett, akinek az arca már sápadtzöld színben játszott az izgalomtól. Harry az asztal alatt keresztbe tett ujjal szorított neki, s a süveg egy szempillantás múlva fel is kiáltott:

– GRIFFENDÉL!

Harry a többiekkel együtt megtapsolta Ront, aki lerogyott a szomszéd székre.

– Szép volt Ron, gratulálok – szólt át Harry baljáról Percy Weasley nagy leereszkedően. Közben az utolsó elsőst, Zambini, Blaise-t beosztották a Mardekárba, McGalagony professzor pedig összezsavarta listáját, és elvitte a Teszlek Süveget.

Harry az előtte fekvő üres aranytányérra nézett. Most döbrent csak rá, hogy mennyire éhes. Mintha évek teltek volna el a tökös derelyék óta.

Albus Dumbledore időközben felállt székéből. Kitárt karokkal, sugárzó arccal nézett végig a diákokon, mintha elképzelni se tudna nagyobb örömet, mint hogy így együtt látja őket.

– Isten hozott benneteket! – szólt. – Szívből köszöntök mindenkit az új tanév kezdetén itt, a Roxfortban. Mielőtt kezdetét veszi a bankett, szeretnék néhány szót szólani. Íme: Filkó! Pityer! Varkocs! Dzsúzli!... Köszönöm.

Azzal Dumbledore leült. A hallgatóság lelkesen megtapsolta. Harry nem tudta, hogy nevéss-e vagy sem.

– Ő egy... egy kicsit bolond? – kérdezte bizonytalanul Percyt.

– Bolond!? – vont a szemöldökét a fiú. – Ő egy igazi zseni! A világ legeslegjobb varázslója! És persze... egy kicsit bolond, az tény. Kérsz krumplit, Harry?

Harrynek leesett az álla. Az imént még üres aranytálakon most halmokban állt a sok étel. Harry még soha nem látott egyetlen asztalon ennyi finomságot. Volt ott marhasült, sült csirke, sertésszelet, bárányszelet, hirtelensült, kolbász, angolszalonna, főtt és sült krumpli, hasábburgonya, Yorkshire puding, zöldborsó, sárgarépa, finom mártás, ketchup és – valamely rejtélyes okból – mentolos humbug.

Harry nem éhezett Dursleyéknál, de soha nem ehetett annyit, amennyit akart. Amit megkívánt, azt Dudley gyorsan felfalta, még a rosszullétet is vállalva a szent cél érdekében. Harry a humbug kivételével mindenből rakott egy keveset a tányérjára, és hozzálátott az evéshez. Az összes fogást igen ízletesnek találta.

– Nagyon gusztá – jegyezte meg szomorú-sóváran a fodorgalléros kísértet, mikor Harry katonákat vágott a bifsztekből.

– Ön nem...

– Majd négyszáz éve, hogy egy falatot sem ettem – panaszkolta a kísértet.
– Nincs is szükségem rá, de azért hiányzik. Jut eszembe, még be sem mutatkoztam. Sir Nicholas de Mimsy-Porpington vagyok, szolgálatára. Én vagyok a Griffendél-torony bentlakó szelleme.

– Tudom, hogy ki vagy! – szólt közbe hirtelen Ron. – A bátyáim meséltek rólad. Te vagy Félig Fej Nélküli Nick!

– Lekötelezne, ha Sir Nicholas de Mimsy... – kezdte sértődötten a kísértet, de a hirtelenszőke Seamus Finnigan a szavába vágott.

– Félig Fej Nélküli? Hogyan lehet valaki félig fej nélküli?

– Így – felelte ingerülten a szellem, azzal megfogta a bal fülét, és rántott egyet rajta. Erre az egész feje kibillent a helyéből, és a vállára dőlt, mintha csuklópánt rögzítené a nyakához. Valaki bizonyára megpróbálta lefejezni őt, de nem végzett elég alapos munkát.

Félig Fej Nélküli Nick elégedetten bezsebelte a diákok döbbent pillantásait. Aztán visszahajtotta fejét a helyére, köhintett, és így szólt:

– Ide hallgassatok, új griffendélek! Segítenetek kell nekünk megnyerni az idei házbajnokságot. A Griffendél még soha nem maradt ennyi évig kupa nélkül. A Mardekár hatszor egymás után nyert. A Vörös Báró, a Mardekár szelleme már szóba sem áll velünk, úgy fenn hordja az orrát.

Harry a Mardekár asztala felé fordult. A diákok között valóban ott ült egy borzalmas kísértet. Kifejezéstelen arcából üveges szemek meredtek a semmibe, köpönyegét vérfoltok szennyezték. A szomszédja épp Malfoy volt, aki – Harry kaján öröme – láthatóan nem volt elégedett az ülésrenddel.

– Hogyan lett véres a ruhája? – kérdezte érdeklődve Seamus.

– Sosem kérdeztem – felelte diszkréten Félig Fej Nélküli Nick.

Miután mindenki jóllakott, a maradékok nyomtalanul eltűntek a tányérokról. A teríték olyan tiszta lett, mintha nem is használták volna. Egy pillanattal később megjelentek a desszertek: rengetegféle ízű fagylalt, almás pite, melaszos torta, csokoládés és lekváros fánk, eper, gyümölcszelé, rizspuding...

Miközben Harry a tortát kóstolgatta, a családjaikra terelődött a szó.

– Én amolyan félvér vagyok – mesélte Seamus. – Az apám mugli. Anya csak az esküvő után árulta el neki, hogy boszorkány. Képzelteritek, apám mennyire megdöbbsent.

A többiek nevettek.

– No és te, Neville? – érdeklődött Ron.

– Engem a nagyanyám nevelt fel, aki boszorkány – fogott bele Neville –, de a családuk sokáig azt hitte, hogy mugli lesz belőlem. Algie nagynagybácsikám mindent megtett, hogy kicsikarjon belőlem egy kis varázslatot – egyszer például lelökött a blackpooli mólóról, majdnem vízbe fulladtam, de hiába, nyolcéves koromig nem mutattam semmi biztatót. Aztán Algie bácsi egyszer ájtött hozzánk teára, és a lábamnál fogva kilógatott az emeleti ablakon. Enid nagynénikém odament hozzá, és megkínálta sült habbal, mire Algie bácsi véletlenül elengedett engem. Én pedig végigpattogtam a kerten, és kigurultam az utcára. Mindenki nagyon boldog volt, nagyfi még sírva is fakadt. Láttad volna az arcukat, amikor megkaptam a levelet, hogy felvettek ide – attól féltek, nincs bennem elég varázs a Roxforthoz. Algie bácsi annyira megörült, hogy még egy varangyot is vett nekem.

Harry balján Percy Weasley és Hermione a tanórákról beszélgettek. („Remélem, hamar elkezdődnek az órák, még annyi mindent meg kell tanulnom; különben engem a legjobban az átváltoztatás érdekel – azt mondják, nagyon nehéz valamiből valami mást csinálni, de az elején csak apró feladatokat fogunk kapni, például gyufából tűt kell csinálni, meg ilyesmi...”)

Harry, akinek lassan melege lett, és el is álmosodott, még egyszer a főasztal felé fordult. Hagrid épp jó nagyot húzott a serlegéből. McGalagony professzor Dumbledore-ral társalgott, az abszurd turbános Mógus pedig egy zsíros, fekete hajú, görbe orrú, sárgásfakó arcú tanárral beszélgetett.

A dolog egy pillanat műve volt. A kampós orrú tanár Mógus turbánja mellett egyenesen Harry szemébe nézett – s azon nyomban éles, szúró fájdalom hasított a Harry homlokát átszelő villámsebhelybe.

– Au! – Harry a fejére szorította a kezét.

– Mi a baj? – kérdezte Percy.

– Semmi...semmi.

A fájdalom, ahogy jött, olyan hirtelen el is múlt. Sokkal nehezebb volt elfelejteni az üzenetet, amit a kampós orrú tanár pillantása hordozott. Az üzenetet, hogy cseppet sem kedveli Harryt.

– Ki az a tanár, akivel Mógus professzor beszélget? – fordult Percyhez Harry.

– Á, szóval már ismered Mógust. Nem csoda, hogy olyan nyugtalan: az Piton professzor. Bájjitalkeverést tanít, de csak kényszerből – mindenki tudja, hogy Mógus tantárgyára fáj a foga. Ha valaki, Piton jól ismeri a feketemágiát.

Harry egy ideig figyelte Pitont, de a tanár nem nézett rá többé.

Végül a desszertek is eltűntek az asztalról, és Dumbledore professzor ismét szólásra emelkedett. A teremben csend lett. – Most, hogy bőségesen ettünk-ittunk, volna még néhány megjegyzésem a félévre vonatkozóan. Elsősorban az elsőéveseknek mondom, hogy az iskola melletti erdő tiltott terület, kivétel nélkül minden tanuló számára. Örölnék, ha ezt egyes felsőbb évesek is az eszükbe vésnék.

E mondatnál Dumbledore tekintete a Weasley ikrekre vándorolt.

– Frics úr, a gondnok megkért, hogy emlékeztessem a tanulókat: az órák közötti szünetben ne varázsoljanak a folyosókon.

– A kviddicsválogatásra a második héten kerül sor. Aki szeretne a háza csapatában játszani, jelentkezzen Madam Hoochnál.

– És végül egy utolsó közlemény: ebben az évben a harmadik emeleti folyosó jobb kéz felőli szakaszára tilos a belépés mindazok számára, akik nem óhajtanak kínok kínjai között távozni az élők sorából.

Harry felnevetett, de csak kevesen követték a példáját. – Ezt nem komolyan mondta, ugye? – morogta oda Percynek.

– De, minden bizonnyal – felelte homlokát ráncolva a fiú. – Különös, ha valahonnan kitilt minket, általában megindokolja, hogy miért teszi. Az erdő például tele van veszélyes fenevadakkal, ezt mindenki tudja. Legalább nekünk, prefektusoknak mondhatott volna valamit.

– És most, mielőtt nyugalomra térünk, énekeljük el az iskola indulóját!

Dumbledore ezt már derűsen kiáltotta, de Harry észrevette, hogy a többi tanárnak az arcára fagyott a mosoly. Dumbledore apró mozdulatot tett varázspálcájával – mintha csak egy legyet akarna elhessegetni róla –, mire a pálcá végéből hosszú arany szalag suhant ki. A szalag az asztalok fölé emelkedett, és kigyózva szavakká formálódott.

– Mindenki válasszon magának szólamot – vezényelt Dumbledore. – Egy-két-há, és!

Az egész iskola zengeni kezdte a dalt:

Roxfort, Roxfort, oxi-foxi Roxfort,
Tanítónk te légy!
Mert fejünkben zűr van, s nagy-nagy úr,
Meg pókok s néhány légy.
Tudjuk jól, hogy itt lehet
A balgából is bölcs.
Kedélyünk víg, de elménk oly híg,
Hát észt fejünkbe tölts!
Hegyezkedik a sok fül,
És könyvben túr sok orr;
Csak mondd, hogy „Rajt!”, s mi magolunk majd,
Míg agyunk fel nem forr.

Mindenki más és más tempóban énekelt, így egymás után értek a dal végére. Utolsónak a Weasley ikrek maradtak, akik egy lassú temetési induló ritmusára daloltak. Dumbledore varázspálcájával vezényelte nekik az utolsó sorokat, s mikor végre elhallgattak, ő tapsolt a lehangosabban.

– Áh, a zene... – szólt a szemét törölgetve. – Varázslatosabb bármely mágianál. És most ágyba. Bakaügetés!

A griffendéles gólyák Percy nyomában átvágtak a zsibongó sokaságon, elhagyták a nagytermet, és felmentek a márványlépcsőn. Harrynek újból ólmosodni kezdett a lába, de most csak a jóllakottságtól és a kimerültségtől.

Nagyon álmos volt; még azon se lepődött meg, hogy a folyosók falán lógó arcképek összesúgnak, és az elhaladó gólyákra mutogatnak; sőt azon se, hogy Percy többek között egy titkos tolóajtón és egy drapéria mögé rejtett ajtón át vezeti őket. Az ásítózó gólyáknak még rengeteg lépcsőt kellett megmászniuk, pedig már alig vonszolták magukat. Harry már épp eltűnődött, hogy vajon meddig mennek még, amikor a csapat váratlanul megtorpant.

Az orruk előtt egy köteg sétatálca lebegett a levegőben. Mikor Percy közelebb lépett a pálcákhoz, azok egyenként felé röppentek.

– Ez Hóborc, a kopogószellem – súgta Percy a gólyáknak, majd felemelte a hangját. – Mutasd magad, Hóborc! – Válaszul sajátos zaj hallatszott, ahhoz hasonló, mint amikor kiengedik a levegőt egy luftballonból.

– Azt akarod, hogy megmondjalak a Véres Bárónak? – Pukkanás hallatszott, és egy emberke tűnt fel a semmiből. A széles szájú, huncut, fekete szemű lény törökülésben lebegett a diákok orra előtt, és a sétatálcákat markolászta.

– Áóóóóóh! – búgta, és gonoszul felkacagott. – Kopasz elsősök! Ez lesz ám a jó móka!

Azzal a csapat felé lendült. Mindenki ösztönösen behúzta a nyakát.

– Sipirc innen, Hóborc, különben szólok a Bárónak! – dörrent rá Percy.
– Nem viccelek!

Hóborc nyelvet öltött rájuk, és köddé vált, de a sétatálcákat azért még Neville fejére pottyantotta. Tudni lehetett, merre jár, mert a nyomában megzörrentek a falon lógó címerpajzsok.

– Vigyázzatok Hóborccal! – figyelmeztette Percy az elsősöket, mikor továbbindultak. – Csak a Véres Báró tudja megzabolázni, még ránk, prefektusokra se hallgat. Itt is volnánk.

A folyosót lezáró falon egy rózsaszín selyemruhá, roppant kövér dáma portréja függött.

– Jelszó? – kérdezte a hölgy.

– Caput draconis – felelte Percy, mire a kép előrelendült, és mögötte a falon kerek nyílás tűnt fel. A diákok egymás után bemásztak rajta – a dundi Neville-nek bakot kellett tartaniuk –, és a Griffendél klubhelyiségében találták magukat. Az otthonos hangulatú, kerek helyiség tele volt puha fotelekkel.

Percy a lányokat az egyik ajtón át felküldte hálósobáikba. A fiúkat egy másik ajtón terelte be. Egy csigalépcső tetejére érve – nyilván az egyik toronyban – végre rábukkantak nyoszolyáikra: négy, mélyvörös függönyű, baldachinos ágyra. Utazóládáik már ott várták őket. Olyan fáradtak voltak, hogy beszélgetni sem volt kedvük – gyorsan pizsamába bújtak, és bezuhantak az ágyba.

– Jó volt a kaja, mi? – motyogta Ron a függönyön át. – Hé, Makesz, tűnés innen! Ez rágja a lepedőmet!

Harry meg akarta kérdezni Ront, hogy kóstolta-e a melaszos tortát, de még ki se nyitotta a száját, már el is aludt. Lehet, hogy egy kicsit túl sokat evett, mert nagyon furcsa álmot látott. Álmában Mógus professzor turbánja volt a fején. A fejdísz váltig győzködte őt, hogy jelentkezzen a Mardekárba, mert a sorsát nem kerülheti el. Ő makacsul újra és újra azt felelte, hogy nem akar mardekáros lenni, mire a turbán egyre nehezebb lett. Megpróbálta levenni a fejéről, de nem sikerült. Ekkor megjelent Malfoy arca –

kárörvendően nevetve nézte Harry küszködését –, majd az arc átalakult Pitonévá, s a nevetés is hideg, éles kacajba csapott át. Ezután zöld fény villant, és Harry csuromvizesen, remegve felriadt.

Átfordult a másik oldalára, és újra elaludt. Másnap reggel pedig már nem is emlékezett az álomra.

Nyolcadik fejezet **A bájitalok mestere**

- Nézd, ott van!
- Hol?
- A magas, vörös hajú mellett.
- A szemüveges az?
- Láttad az arcát?
- Láttad a sebhelyét?

Harryt efféle sugdolózás kísérte attól a pillanattól fogva, hogy másnap reggel kilépett a hálószoa ajtaján. Az osztálytermek előtt sorban álltak a diákok, és nyakukat nyújtogatva nézték őt. Mások hátraarcot csináltak, csak hogy újra elmehessenek mellette, és megbámulhassák. Harryt ez meglehetősen zavarta, mert ő viszont arra próbált összpontosítani, hogy időben eljusson az egyes tantermekbe.

A Roxfortban száznegyvenkét lépcső volt: akadtak széles, elegáns lépcsők és akadtak keskeny-rozogák; voltak olyanok, amelyek pénteki napokon máshova vezettek, és olyanok, amelyekben középtájt volt egy eltűnő lépcsőfok, s azt emlékezetből át kellett ugrani. Az ajtókkal sem volt könnyebb boldogulni: akadtak olyanok, amelyek csak akkor nyíltak ki, ha szépen kérték őket, vagy csiklandozni kellett őket a megfelelő helyen. Más ajtók nem is ajtók voltak, csak magukat ajtónak tettető falak. Azt is igen nehéz volt megjegyezni, hogy mi hol van az iskolában, mert minden folyton vándorolt. Az arcképeken ábrázolt emberek átjártak egymáshoz látogatóba, és Harry megesküdült volna rá, hogy titokban a címerpajzsok is járkálnak.

A kísértetek sem segítettek a diákoknak. Bosszantó élmény volt, mikor egyik-másik szellem épp azon az ajtón úszott át, amit az ember már jó ideje hiába feszegetett. Félig Fej Nélküli Nick mindig szívesen útbaigazította a griffendéles gólyákat, Hóborc viszont minimum két zárt ajtóval és egy trükkös lépcsővel jutalmazta azokat az elkésett diákokat, akik tőle kértek útmutatást. Ez a gaz kopogószellem papírkosarat dobott a nebulók fejére, kihúzta a szőnyeget a lábuk alól, krétadarabkákkal dobálta őket, vagy épp

láthatatlanul mögéjük lopózott, megragadta az orrukát, és a fülükbe kurjantott:

– LOPOM AZ ORMÁNYT!

Ha lehet, még Hóborcnál is rosszabb volt azonban az iskola gondnoka, Argus Frics. Harrynek és Ronnak sikerült rögtön az első napon magukra haragítaniuk őt. Frics rajtakapta őket, amint megpróbáltak kinyitni egy ajtót, melyről kiderült, hogy a harmadik emeleti tiltott folyosószakasz bejárata. A gondnok nem hitte el nekik, hogy eltévedtek; biztosra vette, hogy szándékos behatolásra készültek. Azzal fenyegetőzött, hogy tömlöcbe veti mindkettőjüket, amikor arra tévedt Mógus professzor, és megmentette őket.

Fricsnek volt egy Mrs Norris nevű ványadt, porszürke macskája. A jószágnak ugyanolyan düllede, lámpaszerű szeme volt, mint a gazdájának. Ez a macska egyedül járőrözött a folyosókon, s ha látta, hogy valaki rendbontást követ el, azonnal elrohant Fricsért, aki másodperceken belül ott termett. Frics úgy ismerte az épület titkos járatait, mint senki más (talán csak a Weasley ikrek), s a kísértetekhez hasonlóan bárhol fel tudott bukkanni. A nebulók szívből utálták őt, és nem egynek közülük dédelgetett vágyálma volt, hogy egyszer jól belerúgjon Mrs Norrisba.

Ha a szegény diák végre megtalálta a tantermet, következtek maguk az órák. Harrynek hamar be kellett látnia, hogy a varázsló munkája több pusztá hadonászós-mormolás abrakadabránál.

Minden szerdán éjfélkor teleszkóppal tanulmányozták az éjszakai eget. Megtanulták a csillagok nevét, és megismerkedtek a bolygók mozgásával. Hetente háromszor kimentek a kastély mögötti növényházba gyom-és gyógynövénytan órára Bimba tanárnővel, aki egy köpcös kis boszorkány volt. Ott megtanulták, hogyan kell gondozni a sok különös virágot és gombát, s hogy melyik mire való.

A legunalmasabb tantárgy, a mágiatörténet volt az egyetlen olyan óra, amit kísértet tartott. Binns professzor, mikor már nagyon öreg volt, egy este elbóbiskolt a tanári szoba kandallója előtt, és másnap reggel, amikor órára indult, a teste ott maradt a székből. Azóta Binns kísértetként diktálta a neveket és az évszámokat, s a nebulók továbbra is összekeverték Esztelen Emericet Undok Ulrickal.

Flitwick professzor, a bűbájtanár olyan alacsony volt, hogy könyvkupacra kellett állnia, ha ki akart látni az asztal mögül. Az első óra elején böngészni kezdte a névsort. Mikor Harry nevéhez ért, izgatottan sikkantott egyet, és eltűnt az asztal mögött.

McGalagony órája megint más volt. Harry nem tévedett, amikor megállapította, hogy a professzorasszonnyal nem érdemes kukoricázni. Az okos és szigorú tanárnő mindjárt az első órán tisztázta a játékszabályokat.

– Az átváltoztatás az egyik legbonyolultabb és legveszélyesebb a tantervben szereplő mágiák közül – jelentette ki. – Aki rendetlenkedik az órán, attól egyszer és mindenkorra búcsút veszünk. Ne mondják, hogy nem figyelmeztettem magukat.

Ezután a professzorasszony malaccá változtatta a tanári asztalt, majd a malacból ismét asztalt csinált. Az elsősöknek nagyon tetszett a mutatvány, és alig várták, hogy ők is kipróbálhassák. Egykettőre kiderült azonban, hogy még sokáig nem fognak bútordarabokat állatokká változtatni. Először is rengeteget jegyzeteltek, azután kaptak egy-egy szál gyufát, és azt kellett fűvé varázsolniuk. Óra végéig csak Hermione Grangernek sikerült látható változást előidéznie a gyufaszálon. McGalagony professzor meg is mutatta az osztálynak, milyen szép fényes és hegyes lett Hermione gyufája, és ritka ajándékkal: egy mosollyal jutalmazta a lányt.

Az osztályt a tantárgyak közül a legjobban a „sötét varázslatok kivédése” izgatta, de Mógus professzor órája kissé nevetségesnek bizonyult. Az egész teremben átható fokhagymaszag volt – köztudottan azért, hogy távol tartson egy vámpírt, akivel Mógus Romániában találkozott, s aki a professzor szerint mostanában készült eljönni érte. A turbánját saját bevallása szerint egy afrikai hercegtől kapta ajándékba, amiért megszabadította őt egy rámenős zombitól. Ez a történet azonban nem mindenkit győzött meg, s mikor Seamus Finnigan megkérte Mógust, hogy meséljen a zombival vívott párviadaláról, a professzor elpirult, és az időjárásról kezdett beszélni. Egyébként a turbánt is különös illat lengte körül, s a Weasley ikrek váltig állították, hogy az is ki van tömve fokhagymával.

Harry megkönnyebbülten tapasztalta, hogy nem indul hátránnyal a többiekhez képest. Rengeteg olyan elsős volt, aki muglicsaládból származott, és hozzá hasonlóan mindeddig fogalma sem volt saját boszorka, illetve varázsló mivoltáról. A gólyáknak nagyon sok mindent kellett megtanulniuk, így a Ron-félék sem indultak különösebb előnnyel.

Pénteken olyasmi történt, ami addig soha: Harrynek és Ronnak első nekifutásra sikerült letalálniuk a nagyterembe, ahol a reggeli várta őket.

– Milyen óráink lesznek ma? – kérdezte Harry, miközben megcukrozta a zabkását.

– Dupla bájjitalóra a mardekárosokkal – felelte Ron. – Piton tartja, a Mardekár vezető tanára. Azt mondják, kivételez velük – majd meglátjuk.

– Bárcsak McGalagony is kivételezne mivelünk – sóhajtott Harry. McGalagony professzor a Griffendél vezetője volt, de ez nem zavarta abban, hogy egy rakás házi feladatot adjon fel nekik.

Megérkezett a napi posta. Harry most már megszokta a dolgot, de első nap ugyancsak megijedt, amikor reggeli közben hirtelen vagy száz bagoly röppent be a nagyterembe. A madarak az asztalok fölött keringve megkeresték a címzettet, majd fölé repültek, és az ölébe dobták a küldeményt.

Hedvig mindeddig semmit sem hozott Harrynek. Csupán azért repült be néha hozzá, hogy meghúzogassa a fülét, vagy csipegessen egy kis pirítóst, mielőtt a többi madárral együtt álmra hajtja fejét a bagolyházban. Ezen a reggelen azonban leszállt a lekvár és a cukortartó közé, és egy levelet pottyantott gazdája tányérjára. Harry nyomban felbontotta az üzenetet, és elolvasta a girbe-gurba betűkkel írt szöveget.

Kedves Harry!

Tudom, hogy péntek délután nincs tanítás, és arra gondoltam, hogy három óra körül átjöhetnél hozzám teára. Kíváncsi vagyok, mi minden történt veled az első héten. Küldj választ Hedviggel.

Harry kölcsönkérte Ron lúdtollát, ráfirkantotta a levél hátuljára, hogy „Köszönöm, ott leszek”, és útjára bocsátotta Hedviget.

Később a Hagriddal tervezett teázás volt az egyetlen dolog, ami még vigasztalta Harryt – a bájitalóra ugyanis szörnyűbb volt, mint bármi, ami addig történt vele.

Az évnyitó banketten Harrynek az a benyomása támadt, hogy Piton ellenszenvesnek találja őt. A bájitalóra végére belátta, hogy tévedett: Piton nem pusztán ellenszenvesnek találta, hanem egyenesen gyűlölte.

A bájitalórát a kastély egyik tömlöcében tartották. Odalent jóval hidegebb volt, mint a fenti termekben, s épp elég hátborzongató lett volna a hangulat az üvegedényekben úszkáló döglött állatok nélkül is, amelyek köröskörül a falakat díszítették.

Flitwickhez hasonlóan Piton is úgy kezdte az órát, hogy végigment a névsoron, s akárcsak Flitwick, ő is megállt Harry nevénél.

– Áhá – búgta mézesmázosan. – Harry Potter. A mi új... üdvöskénk.

Draco Malfoy és barátai, Crak és Monstro a tenyerükbe vihogtak. Piton befejezte a névsor-olvasást, és az osztályra emelte tekintetét. Fekete szeme volt, csakúgy mint Hagridnak, de az óriással ellentétben neki egy cseppnyi melegség sem volt a pillantásában. Hideg és üres szeme sötét alagútra emlékeztetett.

– Azért vannak itt, hogy megismerkedjenek a bájítalkészítés művészetével – fogott bele bevezetőjébe Piton.

Halkan, szinte suttogva beszélt, mégis minden szavát tisztán lehetett hallani. Akárcsak McGalagony, ő is könnyedén el tudta érni, hogy néma csend legyen az óráján.

– Mivel itt nemigen hadonászunk a pálcával – folytatta –, maguk biztosan úgy vélik majd, hogy ez nem igazi mágia. Nos, nem is várom el, hogy átérezzék, milyen csodálatos az üstben finoman fortyogó főzet fölött fodrozódó füstfelhő és az emberi véredényekben szétáradó folyadékok elmét elbódító, érzékeket elzsongító ereje... Tőlem megtanulhatják, hogyan kell dicsőséget forralni, hírnevet a palackba zárni, sőt halált rejteni a dugó alá – de csak akkor, ha nem olyan tökkelütöttek, mint a tanítványaim többsége.

A rövid beszéd hatására az osztály még jobban elcsendesedett. Harry és Ron sokatmondóan pillantottak egymásra. Hermione Granger izgatottan fészkelődött – alig várta, hogy bebizonyíthassa: ő bizony nem tökkelütött.

– Potter! – csattant váratlanul Piton hangja. – Mit kapok, ha örömtéába örölt aszfodéloszgyökeret keverek?

Milyen téába micsodagyökeret keverek? Harry rásandított Ronra, aki éppoly bután bámult, mint ő. Hermione keze viszont már a magasban volt.

– Nem tudom, tanár úr – felelte Harry. Piton csúfondárosan mosolygott.

– Lám, lám, a hírnév nem minden. – Hermionére ügyet sem vetett.

– Próbáljuk meg újra, Potter. Ha szereznie kellene egy bezoárt, hol keresné?

Hermione ültében olyan magasra nyújtotta a kezét, amilyen magasra csak tudta. Harrynek viszont halvány fogalma sem volt róla, mi az a bezoár. Igyekezett keresztülnézni Malfoyon, Crakon és Monstrón, akik csak úgy rázkódtak a nevetéstől.

– Nem tudom, tanár úr.

– Mindjárt gondoltam, hogy bele se nézett otthon a könyvekbe.

Harry minden erejét összeszedte, hogy állni tudja Piton jéghideg tekintetét. Igenis átlapozta Dursleyéknál a tankönyveket, de azt senki nem várhatja el tőle, hogy betéve tudja az egész Ezer bűvös fű és gombát.

Piton még mindig nem törődött Hermionével.

– Potter, mi a különbség a sisakvirág és a farkasölőfű között?

Hermione most már felállt a helyéről, úgy nyújtózkodott a plafon felé.

– Nem tudom – felelte halkan Harry. – De úgy látom, Hermione tudja. Miért nem őt kérdezi?

Néhányan felnevettek. Seamus rákacsintott Harryre. Pitonnak annál kevésbé tetszett a megjegyzés.

– Üljön le! – förmedt rá Hermionére. – Tájékoztatásul közlöm, Potter, hogy az öröm és az aszfodélosz keveréke altató hatású, olyannyira, hogy az élő halál eszenciájának is nevezik. A bezoár a kecske gyomrából kivett kő: védelmet nyújt a legtöbb méreggel szemben. Ami a sisakvirágot és a farkasölőfüvet illeti, a kettő egy és ugyanaz. Ebrontófűnek avagy Aconitumnak is nevezik. Nos, mire várnak? Miért nem jegyzetelnek?

A diákok zajosan kotorászni kezdtek lúdtoll és pergamen után. Piton felemelte a hangját:

– És egy pontot levonok a Griffendél háztól, Potter szemtelen válaszáért.

A Griffendélre az óra hátralevő részében is rájárt a rúd. A diákok azt a feladatot kapták, hogy pármunkában készítsenek el egy egyszerű gyógyfőzetet kelések kezelésére. Amíg dolgoztak, Piton fel s alá sétált közöttük hosszú fekete talárjában; figyelte, hogyan méri ki a szárított csalánt, hogyan porítják a kígyófogat. Szinte minden nebulóra tett egy-két

becsmérlő megjegyzést, csak Malfoyra nem, akit szemmel láthatóan kedvelt. Épp Malfoy jól sikerült meztelencsiga-raguját dicsérte, amikor egyszer csak hangos sistergés támadt, és zöld füstfelhő gomolygott fel a pincében.

Neville-nek valami módon sikerült formátlan pacává olvasztania Seamus kondérját. Kettejük főzete szétaradt a kőpadlón, lyukat égetve a közelben állók cipőjébe. Pillanatokon belül az összes nebuló felugrott a székére. Neville nyöszörgött fájdalmában; őt teljesen beterítette az üstből kiboruló főzet, s nyomban haragosvörös kelések jelentek meg mindkét karján és lábán.

– Féleszű kölyök! – dühöngött Piton, miközben varázspálcája egyetlen suhintásával eltüntette a kiömlött folyadékot. – A tűzön volt a kondér, amikor hozzáadta a főzethez a tarajos sült tuskéjét, igaz!?

Neville panaszosan felnyögött; most már az orra is tele volt kelésekkel.

– Kísérje fel a gyengélkedőbe! – mordult rá Seamusra Piton, majd Harryhez és Ronhoz fordult, akik Neville-ék mellett dolgoztak.

– Potter! Miért nem szólt nekik, hogy ne keverjék bele a tuskét? Arra számított, hogy maga ügyesebbnek tűnik, ha ők elrontják, mi? Ezért még egy pontot levonok a Griffendéltől.

A nyilvánvaló igazságtalanság annyira felháborította Harryt, hogy vitába akart szállni Pitonnal. Ron azonban egy figyelmeztető rúgással csendre intette.

– Ne feleselj vele – súgta. – Nagyon undok tud lenni, ha felbosszantják.

Egy órával később Harry rosszkedvűen kaptatott felfelé a pince lépcsőjén. Még csak egy hete jártak iskolába, de a Griffendél máris két pontot veszített miatta... Mi oka lehet rá Pitonnak, hogy ennyire utálja őt?

– Fel a fejjel! – vigasztalta Ron. – Piton Fredtől és George-tól is mindig levon pontokat. Veled mehetek Hagridhoz?

Három előtt öt perccel kiléptek a kastélyból, és elindultak a parkon át. Hagrid egy fából épült házikóban lakott a tiltott rengeteg szélén. A kunyhó bejárata előtt egy nyílpuska és egy pár kalocsni hevert.

Mikor Harry bekopogott, szapora kaparászás és mennydörgő ugatás hangzott fel odabent. Azután Hagrid hangja hallatszott.

– Vissza, Agyar! Helyedre!

Az ajtó kitárult, és megjelent Hagrid szőrös arca. – Nyugi, Agyar. Vissza!

Beinvitálta a vendégeket, s közben a nyakörvénel fogva igyekezett féken tartani egy hatalmas, fekete vadkanfogó kopót.

A ház egyetlen helyiségből állt. A mennyezetről sonkák és fécák lógtak le, a tűzhelyen a lángok egy rézüst oldalát nyaldosták. A sarokban súlyos ágy terpeszkedett, rajta foltokból varrott takaró.

– Éreztétek otthon magatokat – szólt Hagrid, azzal elengedte Agyart. A kutya nyomban rávetette magát Ronra, és nyalogatni kezdte a fiú fülét. Gazdájához hasonlóan ő sem volt olyan vérszomjas, mint amilyennek látszott.

– Ő Ron – mutatta be barátját Harry.

Hagrid forró vizet töltött egy öblös teáskannába, és teasüteményt szolgáltat fel egy tányéron.

– Újabb Weasley, heh? – jegyezte meg, Ron szeplős képére sandítva. – A fél életem arra ment rá, hogy a bátyáidat hajkurászta az erdőben.

Harrynek és Ronnak kis híján beletört a foguk a süteménybe, de azért jó képet vágtak hozzá. Töviről hegyire elmesélték Hagridnak az első órák tapasztalatait. Agyar Harry ölében nyugtatta a fejét, és jól összenyálazta a fiú talárját.

Harry és Ron őszinte öröme Hagrid „rigolyás vén bolond”-ként emlegette Frics urat.

– A macskáját, meg azt a Mrs Norrist szívesen bemutatnám egyszer Agyarnak. Tudjátok-e, hogy valahányszor felmegyek az iskolába, az a nyavalyás bestia végig a sarkamban lohol? Nem lehet lerázni – persze Frics uszítja rám.

Harry Piton professzor órájáról is mesélt Hagridnak. Az óriásnak is az volt a véleménye, hogy nem kell törődni vele, hiszen Piton ki nem állhatja a legtöbb tanítványát.

– De engem különösen utál.

– Lárifári! – legyintett Hagrid. – Mi oka volna rá? – Hanem Harry észrevette, hogy Hagrid kerülte a tekintetét, amikor ezt mondta.

– Hogy van Charlie bátyád? – fordult Ronhoz Hagrid. – Komáltam a srácot – nagyon értett az állatokhoz.

Harry eltűnődött, hogy Hagrid vajon szándékosan terelte-e más témára a beszélgetést. Amíg Ron Charlieről és a sárkányokról mesélt Hagridnak, ő kezébe vett egy darab újságpapírt, ami a teáskancsó alatt feküdt. A papíron a Reggeli Próféta egyik cikke állt:

A GRINGOTTS-ÜGY LEGÚJABB FEJLEMÉNYEI

Folytatódik a nyomozás a július 31-én, a Gringottsban történt betörés tettesei után. A bűntényt a feltételezések szerint sötét varázslók vagy

boszorkák követték el.

A Gringotts koboldjai ma megerősítették, hogy a bankból semmi nem tűnt el. Egyébként a széfet, amit a betörők kinyitottak, épp a büntény napján ürítették ki.

„De nem kötjük az orrotokra, hogy mi volt benne, és ne is szaglásszatok, ha jót akartok!” – nyilatkozta a Gringotts szóvivőkoboldja a ma délutáni sajtótájékoztatón.

Ron még a vonaton mesélte ugyan Harrynek, hogy valaki megpróbálta kirabolni a Gringottst, de a dátumot nem említette.

– Hagrid! – szólt izgatottan Harry. – A betörés épp a születésnapomon történt! A rablók jöhettek volna akkor is, amikor ott voltunk!

Most már kétség sem fért hozzá, hogy Hagrid kerüli a tekintetét. Az óriás csak morgott valamit, és válasz helyett süteménnyel kínálta vendégeit. Harry újból elolvasta a cikket. Egyébként a széfet, amit a betörők kinyitottak, épp a büntény napján ürítették ki. Hagrid a hétszázötvenhárom széfet ürítette ki, már amennyiben kiürítésnek lehet nevezni, hogy kivette azt a piszkos kis csomagot. Lehet, hogy éppen azt keresték a tolvajok?

Harry és Ron hamarosan elbúcsúztak Hagridtól, és az udvariasságból elfogadott süteményekkel megrakodva visszabaktattak a kastélyba vacsorázni. Harry egész úton lázasan töprengett. Az összes órájuk együttvéve sem gondolkoztatta el annyira, mint a teázás Hagridnál. Lehet, hogy az óriás az utolsó pillanatban hozta el a titokzatos csomagot a Gringottsból? Hol lehet most az a csomag? És vajon mi az, amit Hagrid Pitonról tud, de titokban akar tartani?

Kilencedik fejezet **Az éjféli párbaj**

Harry nem hitte, hogy lesz ember, akit még Dudleynál is jobban fog utálni, mindaddig, míg meg nem ismerte Draco Malfoyt. A griffendéles gólyák csak bájitalórán találkoztak a mardekárosokkal, úgyhogy eleinte Malfojjal sem volt túl sok dolguk. Egy napon azonban megdöbbszentő hirdetményt találtak a klubhelyiségben. Csütörtökön megkezdődnek a repülésórák – szolt az értesítés –, s azokon a Griffendél és a Mardekár elsősei közösen vesznek részt.

– Jellemző – jegyezte meg sötéten Harry. – Pont az hiányzott, hogy Malfoy előtt csináljak bohócot magamból egy seprűnyélen.

A repülés minden másnál jobban izgatta.

– De miért lennél ügyetlenebb, mint más kezdő? – nyugtatgatta Ron. – Igaz, Malfoy folyton dicsekszik vele, hogy milyen jól kviddicsezik, de szerintem csak a szája jár.

Malfoy valóban nagyon sokat beszélt a repülésről. Fennhangon panaszkodott, amiért elsőket nem vettek be a ház kviddicscsapatába, és mindenkit hosszú, öntömjénező anekdotákkal traktált, amelyek többnyire azzal végződtek, hogy egyszer, repülés közben, hajsza hán feldarabolta őt egy muglihelikopter. Egyébként nem csak neki voltak ilyen történetei. Seamus Finnigan is azt bizonygatta, hogy kiskölyök korától fogva seprűnyélen száguldozott a határban, sőt Ron is azt mesélte, hogy majdnem karambolozott egy sárkányrepülővel, mikor megkapta Charlie régi seprűjét. A máguscsaládból származó diákok folyton a kviddicsről beszéltek. Ronnak volt is egy nagy vitája a szobatársukkal, Dean Thomasszal a fociról. Ron el sem tudta képzelni, hogy mi érdekes lehet egy olyan sportban, amit egyetlen labdával játszanak, és amiben még repülni sem szabad. Harry egyszer rajtakapta Ront, amint Deannek a West Ham futballcsapatát ábrázoló poszterén a játékosok képét bökdöste, hogy mozgásra bírja őket.

Neville még soha életében nem repült, mert nagyanyja a közelébe se engedte a seprűnyélnek. Harry titkon egyetértett a nagymamával: Neville-nek még akkor sem esett nehezére balesetet szenvednie, ha mindkét lábával a földön állt.

Hermione Granger majdnem ugyanannyira izgult a repülés miatt, mint Neville. Ezt a tudományt nem lehetett könyvből megtanulni – bár, szó se róla, Hermione megpróbálta. Csütörtökön, a reggelinél mindenkit halálra untatott a repülési fortélyokkal, amelyeket egy könyvtári könyvből, A kviddics

évszázadaiból merített. Neville volt az egyetlen, akiben figyelmes hallgatóra talált, a fiú ugyanis hálás volt mindenfajta seprűnmaradási tippért. Mindenki más megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor Hermione előadását félbeszakította a postabaglyok érkezése.

Harry Hagrid múltkori üzenetén kívül még egyetlen levelet sem kapott, s ez Malfoy figyelmét sem kerülte el. Az ő fülesbaglya ugyanis egyre-másra hozta neki otthonról az édességekkel teli csomagokat, melyeket nagy dicsekedve mindig az asztalnál bontott ki.

Ezen a napon egy gyöngybagoly kicsiny csomagot hozott Neville-nek, a nagyanyjától. A fiú izgatottan kinyitotta, és felmutatta tartalmát: egy nagyobbfajta játékgolyó méretű üveggömböt, amely mintha fehér füsttel lett volna tele.

– Ez egy nefeleddgömb – magyarázta. – Nagyi tudja, hogy kicsit feledékeny vagyok... Ez a golyó figyelmeztet rá, ha valami kimegy a fejből. Látjátok? Csak meg kell markolni, és ha piros lesz, akkor... Oh...

Neville elszontyolodott, mert a gömb hirtelen skarlátszínbe fordult. Lázasan töprengett, hogy vajon mit felejtethetett el, de ekkor odalépett hozzá Draco Malfoy, és kikapta a kezéből a nefeleddgömböt.

Harry és Ron felpattantak. Még örültek is, hogy végre megverekedhetnek Malfoyjal, de McGalagony professzor, aki mindig megérezte a bajt, egy szempillantás alatt ott termett.

– Mi folyik itt?

– Malfoy elvette a nefeleddgömbömet, tanárnő. – Malfoy savanyú képet vágott, és letette a golyót.

– Csak megnéztem – morogta, és csatlósaival együtt eloldalgott.

Délután három óra harminc perckor Harry és Ron a többi griffendéles elsőssel együtt lerobogott a kastély lépcsőjén, és átsietett a parkon, hogy időben érkezzen első repülésórájára. Derűs nap volt; a lejtőn, amelyen haladtak, enyhe szellő fodrozta a fűszálakat. Sík, pázsitos rész felé tartottak, amely épp szemközt terült el a sötéten suhogó tiltott rengeteggel.

A mardekárosok már ott voltak, s a földön húsz seprű feküdt, szép rendezett sorokban. Harrynek eszébe jutott, hogy Fred és George szidták az iskolai seprűket; azt mondták, egyik-másik balra húz vagy rángatni kezd, ha túl magasra repülnek vele.

Megérkezett a repülésoktatójuk, Madam Hooch. A tanárnőnek rövid, szürke haja volt és sárga szeme, mint egy sólyomnak.

– Mire vártok? – mordult rá a diákokra. – Mindenki válasszon egy seprűt, és álljon mellé! Gyerünk, mozgás! – Harry lesandított a seprűjére. Az ütött-kopott szerszám végéből csalé, törött vesszők álltak ki, olyan volt, mint valami borzas fej.

– Nyújtsátok ki a kezeteiket a seprű fölé – harsogta Madam Hooch –, és mondjátok, hogy „fel”!

– Fel! – kiáltották a nebulók.

Harrynek azonnal beleugrott a seprű a kezébe, de ezzel nem sokan voltak így. Hermione Granger seprűje csak a másik oldalára gurult, Neville-é pedig meg se mozdult. Talán a seprűk is megérik a gazdájuk félelmét, akárcsak a lovak, gondolta Harry. Neville remegő hangjából nem volt nehéz kitalálni, hogy szívesebben maradna a földön – így a seprűje is a földön maradt.

Madam Hooch ezután elmagyarázta, hogyan kell biztonságosan megülni a seprűt. Fel és alá járkált a sorok között, és mindenkinek megmutatta a helyes kéztartást. Harry és Ron őszinte káröröme a tanárnő közölte Malfoyjal, hogy évek óta rosszul fogja a seprűnyelet.

– Figyelem: sípszóra mindenki erőteljesen rugaszkodjon el a földtől! – parancsolta Madam Hooch. – Fogjátok erősen a seprűt, emelkedjetek fel egy-két méter magasba, azután enyhén előre dőlve szálljatok le szépen. Sípszóra, három, kettő...

Neville annyira félt a kudarctól, hogy izgalmaiban elrugaszkodott, mielőtt még Madam Hooch a szájához emelhette volna a sípot.

– Gyere le, fiam! – kiáltott utána a tanárnő, de Neville úgy röppent felfelé, mint a kilőtt pezsgősdugó. Négy méter... hat méter. Harry látta a rémületet szegény fiú arcán. Neville elakadt lélegzettel, holtra váltan bámult le az egyre távolodó föld felé; azután oldalt lecsúszott a seprűnyélről, és...

Egy puffanás, egy tompa reccsenés, és Neville hason fekve nyöszörgött a fűben. A seprű elvesztette a lendületét, lustán sodródni kezdett a tiltott rengeteg felé, s végül eltűnt a szem elől.

Madam Hooch éppoly sápadt volt, mint a pórul járt Neville.

– Eltört a csuklója – motyogta a sebesült fölé hajolva. – Gyere, fiam. Jól van, állj fel szépen.

Most a többiekhez fordult.

– Elkísérem őt a gyengélkedőre. Amíg vissza nem jövök, senki ne nyúljon a seprűjéhez. Aki repülni merészel, az a Roxfortból is repülni fog, mielőtt még annyit mondhatna: kviddics! Gyere, kisfiam.

Azzal átkarolta a könnyáztatta arcú Neville-t. A fiú törött csuklóját markolva elbicegett a tanárnő oldalán.

Alighogy hallótávolságon kívül értek, Malfoy harsányan felkacagott.

– Láttátok azt a bamba képét?

A többi mardekáros is nevetni kezdett.

– Dugulj be, Malfoy! – csattant fel Parvati Patil.

– Áóh, kiállsz a kis Longbottom mellett? – szólt bele Pansy Parkinson, egy szigorú arcú mardekáros lány. – Nem is tudtam, hogy így rajongsz a hájas bőgőmasinákért, Parvati.

– Nocsak! – Malfoy pár lépéssel odébb felkapott valamit a füből. – Itt az a vacak, amit a nagymamája küldött Longbottom-nak.

A magasba emelte a nefeleddgömböt, s az megcsillant a napfényben.

– Add ide, Malfoy – szólt halkán Harry.

A többiek nyomban elhallgattak, és figyelték a jelenetet. Malfoy elvigyorodott.

– Itt hagyom valahol, ahol Longbottom könnyen megtalálja. Mondjuk... egy fán.

– Add ide! – kiáltott rá Harry, de Malfoy egy szempillantás alatt felpattant a seprűjére, és felszállt a magasba. Nem hazudott: tényleg ügyesen bánt a seprűnyéllel. Egy tölgyfa koronája mellett lebegve lekiáltott Harrynek:

– Gyere, és vedd el!

Harry megmarkolta a seprűjét.

– Ne! – sikoltott Hermione Granger. – Madam Hooch megtiltotta! Meg fognak büntetni minket miattad!

Harry azonban nem törődött vele. Lába közé kapta a seprűt, elrugaszkodott a talajtól, és már suhant is a magasba. Haja és fekete talárja lobogott a szélben, s ő bódult örömmel döbbsen rá, hogy végre talált valamit, amit tanulás nélkül is tud – hisz repülni nagyon könnyű, és milyen csodálatos! Kissé felhúzta a seprűnyelet, hogy még magasabbra emelkedjen – a lányok odalent rémüldözve sikongattak, de Ron elismerően hujjogott.

Egy éles kanyarral Malfoy elé kormányozta a seprűt, és lefékezett. Malfoy döbbsen arcot vágott.

– Add ide – szólt Harry –, különben lelöklek arról a seprűről.

– Igazán? – Malfoy vigyorogni próbált, de csak egy félős-savanyú fintorra futotta neki.

Harry ösztönösen tudta, mit kell tennie. Előredőlt, két kézzel megmarkolta a seprűnyelet, és mint a dárda, kilőtt ellenfele felé. Malfoynak

épphogy csak sikerült kitérnie az útjából. Harry hirtelen fordulatot tett, és biztos kézzel megállította a seprűt. Odalént néhányan tapsoltak.

– Most nincs itt Crak meg Monstro, hogy megvédjenek téged! – szólt Harry.

Úgy tűnt, Malfoynak is hasonló gondolatok járnak a fejében.

– Hát akkor kapd el, ha tudod! – kiáltotta, azzal feldobta a nefeleddgömhöt a magasba, és eliszkolt lefelé.

Harry mintha lassítva nézte volna, ahogy a gömb emelkedik, majd egy pillanatra megáll, s végül zuhanni kezd a föld felé. Előrehajolt, a seprűnyelet lefelé szegezte – és egy szempillantás múlva már zuhanórepülésben suhant a gömb után. A szél süvöltésébe a többiek rémült kiáltozása vegyült. Harry kinyújtotta a kezét, és az utolsó pillanatban, alig fél méterrel a föld fölött elkapta a golyót. Gyorsan lefékezte a seprűt, és kezében a nefeleddgömbbel elegánsan landolt a fűvön.

– HARRY POTTER!

Harry diadalérzete gyorsabban röppent el, mint ahogy ő maga repült az imént. McGalagony professzor rohant a csoport felé.

– Soha... amióta itt tanítok, soha...

McGalagony professzor hápogott a döbbenettől. Szemüvege vészjóslóan villogott.

– Hogy merészelt... Kitörhette volna a nyakát...

– Nem ő kezdte, tanárnő.

– Hallgasson, Patil kisasszony!

– Dehát Malfoy...

– Nem érdekel, Mr. Weasley. Potter, azonnal velem jön! – Harry némán engedelmeskedett. Ahogy elindult a kastély felé csörtető McGalagony nyomában, még látta Malfoy, Crak és Monstro diadalittas arcát. El fogják tanácsolni, ebben biztos volt. Szeretett volna mondani valamit védekezésésképpen, de egy hang se jött ki a torkán. McGalagony sietős léptekkel haladt előtte, egy pillantásra se méltatva őt, s neki szinte futnia kellett, ha lépést akart tartani. Ezt aztán jól megcsinálta még két hetet sem töltött az iskolában, s máris szedheti a sátorfáját. Mit szólnak majd Dursleyék, ha megint becsönget hozzájuk?

Felmentek a főkapuhoz vezető lépcsősoron, majd a bejárat csarnok márványlépcsőjén is, de McGalagony még mindig hallgatott. Sorban tárta ki az ajtókat, hosszú folyosókon masírozott végig, nyomában a csüggedő Harryvel. Talán Dumbledore-hoz viszi őt? Harrynek eszébe jutott Hagrid – őt is eltanácsolták, de megengedték neki, hogy vadörként az iskolánál maradjon.

Lehet, hogy belőle meg vadörseget csinálnak? Összerándult a gyomra a gondolatra, hogy majd ha Ron és a többiek varázslóvizsgát tesznek, ő szégyenszemre Hagrid cókmókját fogja cipelni.

McGalagony professzor végül megállt egy osztályterem előtt. Kinyitotta az ajtót, és bedugta rajta a fejét.

– Elnézést, Flitwick professzor. Kölcsönadná nekem Woodot néhány percre?

Woodot? Talán egy furkósbót hívnak így? McGalagony azzal fogja elnászpángolni őt?

Kiderült azonban, hogy Wood nem büntetés-végrehajtási eszköz, hanem egy tagbaszakadt ötödéves fiú, aki maga sem érti, mit akarhat tőle McGalagony az óra közepén.

– Jöjjenek, fiúk – intett a professzorasszony.

Wood kérdő pillantást vetett Harryre. Most már hárman rótták a folyosót.

– Erre!

McGalagony egy másik osztályterembe vezette őket, ahol épp nem volt senki, csak Hóborc. Á kopogószellem azzal ütötte el az idejét, hogy csúnya szavakat firkált a táblára.

– Kifelé, Hóborc! – mordult rá McGalagony, mire a szellem egy bádogdobozba hajította a krétát, és szitkozódva távozott. A professzorasszony becsapta mögötte az ajtót, majd a két fiúhoz fordult.

– Potter, bemutatom Oliver Woodot. Wood, találtam magának egy fogót.

Wood arca nyomban felderült. – Komolyan mondja, tanárnő?

– A legkomolyabban – felelte McGalagony. – Ez a fiú istenáldotta tehetség. Ilyet még soha életemben nem láttam. Most ült először seprűnyélen, Potter?

Harry némán bólintott. Egy szót sem értett az egészből, de gyanította, hogy mégsem fogják kirúgni, és ettől némileg erőre kaptak ingatag lábai.

– Tizenöt méteres zuhanás után elkapta azt a micsodát – mesélte McGalagony Woodnak –, és megúsza egyetlen karcolás nélkül. Ilyenre még Charlie Weasley se volt képes.

Wood olyan arcot vágott, mintha hirtelen az összes álma valóra vált volna.

– Láttál már kviddicsmeccset, Potter? – kérdezte izgatottan.

– Wood a Griffendél csapatának a kapitánya – magyarázta McGalagony.

– Az alkata is épp megfelelő. – Wood körüljárta és alaposan szemügyre vette Harryt. – Könnyű, fürgé... Kellene neki egy rendes seprű, mondjuk egy

Nimbusz Kétezres vagy egy Jólsep-R Hetes.

– Beszélek Dumbledore professzorral. Ha beleegyezik, kivételesen feloldjuk az elsőéves szabályt. A tavalyinál feltétlenül jobb csapatot kell kiállítanunk. Az utolsó meccsen a Mardekár lesöpört minket a pályáról... Hetekig nem mertem Perselus Piton szeme elé kerülni.

McGalagony szúrós tekintettel nézett Harryre a szemüvege fölött.

– Csak a legjobbakat halljam magáról, Potter. Eddzen szorgalmasan, különben meggondolom magam a büntetését illetően.

Azután egyszerre elmosolyodott.

– Az apád büszke lenne rád – mondta. – Ő maga is remek kviddicsjátékos volt.

– Ezt nem mondod komolyan.

Vacsoránál ültek, s Harry épp befejezte beszámolóját a legújabb fejleményekről. Ronnak egy falat bélszín volt a szájában, de teljesen megfeledkezett róla.

– Fogó leszel? – hüledezett. – De hát elsőévesek nem is... Te lennél a legfiatalabb játékos az elmúlt...

– Száz évben – bólintott Harry, és borsót lapátolt a szájába. A délután izgalmas eseményeitől alaposan megéhezett. Wood is ezt mondta.

Ront annyira megdöbbenette a hír, hogy csak ült és tátogott, mint egy hal.

– A jövő héten kezdem az edzéseket – folytatta Harry. – De erről senkinek egy szót se. Wood titokban akarja tartani. Fred és George Weasley léptek a terembe. Mikor meglátták Harryt, nyomban odasiettek hozzá.

– Gratulálok – szólt fojtott hangon George. – Wood mesélte a nagy újságot. Mi is benne vagyunk a csapatban. Terelőt játszunk.

– Ebben az évben megnyerjük a kviddicskupát, az tuti-dugó – esküdözött Fred. – Azóta nem győztünk, hogy Charlie elment, de az idei csapat fantasztikus lesz. Nagyon jó lehetsz, Harry – Wood majdnem cigánykereket hányt örömeiben, amikor rólad mesélt.

– Most mennünk kell. Lee Jordan azt mondja, talált egy titkos alagutat, ami kivezet az iskolából.

– Lefogadom, hogy a Simaszájú Gergely szobra mögötti átjáró az. Azt mi már az első héten megtaláltuk. Sziasztok!

Alighogy Fred és George elmentek, megjelent néhány kevésbé szívesen látott vendég: Malfoy lépett oda hozzájuk, Crak és Monstro kíséretében.

– Jó étvágyat az utolsó vacsorádhoz, Potter. Mikor megy a vonatod?

– Milyen bátor vagy most, hogy leszálltunk, és a kis barátaid is veled vannak – felelte Harry higgadtan. Crak és Monstro nem örültek a „kis” jelzőnek, de mivel a főasztalnál ott ültek a tanárok, pillanatnyilag nem tehettek többet, mint hogy ropogtatták az ujjait és csúnyán néztek.

– Bármikor kiállok ellened egyedül is – vágott vissza Malfoy. – Akár már ma este. Varázslópárbaj. Csak pálca, semmi ütközés. Na mi van? Sose hallottál még varázslópárbajról?

– Hogyne hallott volna – fordult meg Ron. – Én vagyok a segédje. Ki lesz a tied?

Malfoy végigmérte Crakot és Monstrót.

– Crak – felelte. – Éjfélkor megfelel? A trófeateremben találkozunk, az mindig nyitva van.

Mikor Malfoyék odébbálltak, Harry Ronhoz fordult:

– Mi az a varázslópárbaj? – kérdezte. – És mit jelent az, hogy te vagy a segédem?

– A segéd arra való, hogy folytassa a küzdelmet, ha te meghalsz – felelte csevegő hangon Ron, és nekilátott, hogy elfogyassza vacsorája kihűlt maradékát. Harry döbrent arcát látva azonban gyorsan hozzátette: – Persze meghalni csak igazi varázslók szoktak, igazi párbajokban. Te meg Malfoy legfeljebb szikrákat tudtok szórni. Nincs még elég varázserőtök ahhoz, hogy kárt tegyetek egymásban. Egyébként is, szerintem arra számított, hogy nem fogadod el a kihívást.

– És mi lesz, ha suhintok a varázspálcámmal, és nem történik semmi?

– Akkor dobd el, és húzz be egyet neki – javasolta Ron.

– Elnézést...

A két fiú fölnézett. Hermione Granger állt mellettük.

– Már vacsorázni se hagyják az embert... – mérgelődött Ron.

Hermione eleresztette a füle mellett a megjegyzést, és Harryhez fordult.

– Véletlenül hallottam a beszélgetéseket Malfoyjal. – Még hogy véletlenül – morogta Ron.

– ...és szerintem ne csavarogjatok éjszaka az iskolában, mert tilos. Gondoljatok arra, hogy hány pontot veszít a Griffendél, ha elkapnak. Márpedig el fognak kapni. Ne legyetek ilyen önzők!

– Te pedig ne szólj bele abba, amihez semmi közöd – felelte Harry.

– A viszontlátásra – tette hozzá Ron.

Harry kellemesebb esti programot is el tudott volna képzelni magának. Csak feküdt az ágyában, és hallgatta, ahogy Dean és Seamus álomba

merültek (Neville még nem tért vissza a gyengélkedőből). Előtte egész este Ron kétes értékű tanácsait hallgatta. „Ha átkot szór rád, inkább ugorj félre, mert elfelejtettem, hogyan kell hárítani” – efféle bölcsességekre tellett barátjától. Jó esélyük volt rá, hogy Frics vagy Mrs. Norris lefűleli őket, s Harry úgy érezte, a tűzzel játszana, ha aznap másodszor is megszegné az iskola szabályzatát. Ugyanakkor minduntalan Malfoy pimaszul vigyorgó arca rémlett fel előtte a szoba sötétjében – most itt volt a lehetőség, hogy legyőzze Malfoyt. Ezt nem hagyhatta ki.

– Fél tizenkettő van – szólalt meg végre Ron. – Indulnunk kell.

Hálóköntöst húztak, magukhoz vették varázspálcáikat, és kiosontak a toronyszobából. Lementek a csigalépcsőn, és beléptek a Griffendél klubhelyiségébe. A kandallóban még izzott néhány zsarátnok; fényük púpos, fekete árnyékokká változtatta a karosszékeket. Már majdnem elérték a portrélyukat, amikor egy hang szólt hozzájuk az egyik szék felől.

– Nem hittem volna, hogy képes vagy erre, Harry.

Lámpa gyulladt, s pislákoló fénye megvilágította a beszélőt: Hermione Granger volt az. A lány rózsaszín köntöst viselt, és igencsak mérges arcot vágott.

– Mit keresel itt!? – sziszegte Ron. – Azonnal menj vissza aludni!

– Örülj, hogy nem szóltam a bátyádnak, Percynek – vágott vissza Hermione. – Ő prefektus, tőle megkapnátok a magatokét.

Harry fel sem bírta fogni, hogy lehet valaki ilyen minden lében kanál.

– Menjünk – bökte meg Ront, azzal gyorsan félretolta a Kövér Dáma portréját, és kimászott a lyukon.

Hermione azonban nem adta fel ilyen könnyen. Követte Ront a portrélyukon át, s közben egyfolytában sziszegett, mint egy mérges liba.

– Ti nem törődtök a Griffendéllel! Ti csak magatokkal törődtök! Nem akarom, hogy a Mardekár kapja meg a házkupát! Elvesztitek az összes pontot, amit McGalagony professzortól kaptam, amiért tudtam, mik azok az oda-vissza varázsigék!

– Tűnj már el.

– Jól van, de holnap, amikor majd a vonaton ültök, jusson eszetekbe, hogy én figyelmeztettelek titeket! Ti...ti...

Nem derült ki, hogy minek tartja őket Hermione. A lány sarkon fordult, hogy visszamásszon a klubhelyiségbe, de egy üres vászonnal találta szembe magát. A Kövér Dáma látogatóba ment valahová – így Hermione egyelőre nem térhetett vissza a Griffendél-toronyból.

– Most mit csináljak? – nyafogott.

– Az a te gondod – vont a vállát Ron. – Nekünk mennünk kell, különben elkésünk.

Még a folyosó végéig sem érték el, mikor Hermione utolérte őket.

– Veletek megyek – jelentette ki.

– Kizárt dolog.

– Talán azt hiszitek, ott fogok ácsorogni, amíg Frics meg nem talál? Inkább kapjon el veletek együtt, akkor majd megmondom, hogy én csak vissza akartalak tartani titeket.

– Neked aztán van bőr a képeden! – csattant fel Ron.

– Fogjátok be a szátokat! – szólt rájuk Harry. – Hallgassátok csak!

Halk szuszogás hallatszott.

– Mrs Norris? – suttogta Ron, és hunyorogva kémlelte a sötétséget.

Kiderült, hogy nem Mrs Norris az, hanem Neville. A fiú összegömbölyödve feküdt a padlón, és mélyen aludt, de nyomban felriadt, amikor a közelébe értek.

– Hála istennek, hogy rám találtatok! Elfelejtettem az új jelszót. Már azt hittem, soha nem jutok el az ágyamig!

– Ne olyan hangosan, Neville. A jelszó „disznóorr”, de most nem sokra mész vele, mert a Kövér Dáma elcsavargott.

– Hogy van a karod? – kérdezte Harry.

– Jól – mutatta Neville. – Madam Pomfrey egy perc alatt rendbe hozta.

– Remek. Figyelj, Neville, nekünk most mennünk kell, de majd visszajövünk...

– Ne hagyjatok itt! – tápáskodott fel Neville. – Nem akarok itt maradni egyedül. Már kétszer járt erre a Vörös Báró! – Ron az órájára nézett, majd dühös pillantást vetett Neville-re és Hermionéra.

– Ha valamelyikötök miatt elkapnak minket, megtanulom Mógus mumusátkát, és rajtatok fogom kipróbálni! – Hermione már nyitotta a száját, talán azért, hogy elmagyarázza Ronnak a mumusátok használatát, de Harry lepisszegte, és intett a fejével, hogy induljanak tovább. Homályos folyosókon haladtak, melyek falára ezüst csíkokat festett a magas ablakokon át beszűrődő holdfény. Harry minden saroknál felkészült rá, hogy Fricsbe vagy Mrs Norrisba ütköznek, de egyelőre szerencsájük volt. Felosontak egy lépcsőn a harmadik emeletre, és a trófeaterem felé vették az irányt.

Malfoy és Crak még nem voltak ott. A kristályüveg tárlók itt-ott megcsillantak a holdfényben – ezüst és arany kupák, pajzsok, plakettek és szobrok körvonalai sejlettek fel bennük. A szökevények végigarasztottak a fal mentén; tekintetüket a terem két végében nyíló ajtókra szegezték. Harry

elővette a varázspálcáját, felkészülve Malfoy meglepetésszerű támadására. Teltek-múltak a percek.

– Késik – suttogta Ron. – Lehet, hogy beijedt.

Ekkor zaj hallatszott a szomszédos helyiség felől. Mind a négyen összerendeztek. Harry felemelte a pálcáját, de ekkor egy hang ütötte meg a fülüket – s aki beszélt, az nem Malfoy volt.

– Szimatolj körül, cicuskám, hátha valamelyik sarokban ólálkodnak.

Frics volt az, és Mrs Norrishoz beszélt. Harry intett társainak, hogy kövessék, azzal eliszkolt a terem másik vége felé. Alighogy a sereghajtó Neville is kisurrant az ajtón, Frics belépett a trófeaterembe.

– Itt vannak valahol – hallatszott a gondnok hangja. – Biztosan elbújtak.

– Erre gyertek! – Harry már suttogni sem mert, csak szájával formálta a szavakat. Hosszú csarnokba kerültek, ami tele volt lovagi páncélokkal, s hallották, hogy Frics egyre közeledik az ajtóhoz.

Sietve elindultak a páncélok között, de Neville egyszer csak felvisított. Futni kezdett, de elbotlott, és estében elkapta Ron derekát. Ennek az lett az eredménye, hogy mind a ketten nekizuhantak az egyik páncélnak.

A karambol akkora csörömpöléssel járt, hogy akár a kastély összes lakója is felébredhetett volna rá.

– Futás! – kiáltotta Harry, és mind a négyen hanyatt-homlok rohanni kezdtek a teremben. Hátra sem néztek, hogy Frics követi-e őket. A teremből kiérve egy folyosón találták magukat, s az egy másik folyosóba torkollott. Harry vezette a csapatot – hogy merre, azt maga sem tudta. Az egyik falikárpit mögött titkos átjáróra bukkantak. Végigszaladtak rajta, és a bűbájtanteremnél bukkantak ki. Arról mindannyian tudták, hogy nagyon messze van a trófeateremtől.

– Azt hiszem, leráztuk őket – zihálta Harry, és homlokát törölgetve nekidőlt a hideg kőfalnak. Neville a térdére támaszkodva hörgött és lihegett.

– Megmondtam... Én megmondtam – zihálta Hermione, és kezét a futástól szűrő oldalára szorította.

– Vissza kell mennünk a Griffendél-toronyba – szólt Ron –, amilyen gyorsan csak lehet.

– Malfoy átvert téged – állapította meg Hermione. – Ezt te is tudod, ugye? Esze ágában se volt elmenni a találkozóra. Frics viszont tudta, hogy valaki a trófeaterembe készül. Biztos Malfoytól kapta a tippet.

Harry igazat adott a lánynak, de ezt a világért sem vallotta volna be neki.

– Gyerünk.

Ha azt hitték, túl vannak a nehezén, tévedtek. Alig néhány lépés után kilincs kattant, és valami kirepült az osztályteremből, ami mellett elmentek.

Hóborc volt az. A szökevények láttán kéjesen felsikkantott. – Fogd be a szád, Hóborc... nagyon kérlek. Ki fognak rúgni minket miattad.

Hóborc heherészett egy sort.

– Éjfélkor sétafikálunk, elsőskéim? Ejnye-bejnye. Elkapják a frakkocskátokat.

– Ha nem árulsz el minket, nem kapnak el.

– Ugye, tudjátok, hogy szólnom kellene Fricsnek? – szenteskedett Hóborc, de szemében csintalan fény villant. – Persze a saját érdeketekben.

– Eredj az útból!

Ron elvesztette a türelmét, és a szellem felé suhintott. Ezzel nagy hibát követett el.

– MÁSZKÁLÓ DIÁKOK! – rikoltott fel Hóborc. – MÁSZKÁLÓ DIÁKOK A BÚBÁJTANTEREMNÉL!

A szökevények átbújtak a lebegő szellem alatt, és menekülőre fogták a dolgot. A folyosó azonban zsákutcának bizonyult – az ajtó, amibe ütköztek, zárva volt.

– Na tessék! – dühöngött Ron, miközben mind a négyen a kilincset rángatták. – Most már esélyünk sincsen!

Szaporra lépéseket hallottak: Frics futva közeledett, Hóborc kiáltásait követve.

– Álljatok félre! – csattant fel türelmetlenül Hermione. Elvette Harry varázspálcáját, megérintette vele a zárat, és ezt suttopta:

– Alohomora!

A zár kattant egyet, és az ajtó kitárult. A szökevények beiskoltak rajta, és halkán behúzták maguk mögött. Azután nekiszorították a fülüket, és hallgatóztak.

– Merre mentek, Hóborc? – hallatszott Frics hangja. – Ki vele, gyorsan!

– Mondd, hogy „légyszíves”.

– Ne húzd az időt, nyögd már ki, merre mentek!

– Nem mondok semmit, ha nem mondod, hogy „légyszíves” – kényeskedett a szellem.

– Rendben: légyszíves.

– SEMMI! Hahaha! Azt mondtam, nem mondok „semmi”-t, ha nem mondod, hogy „légyszíves”! Hahahaha! – Hóborc suhogva elhúzta a csíkot, faképnél hagyva a szitkozódó Fricset.

– Azt hiszi, ez az ajtó zárva van – suttogta Harry. – Ezt megúsztuk... Szállj le rólam, Neville! – Neville ugyanis már vagy egy perce húzogatta Harry köntösének ujját. – Mit akarsz!?

Harry megfordult – és azonnal látta, mit akar Neville. Az volt az érzése, hogy az ajtón át egy lidérces álomba sétáltak bele. Nem egy teremben voltak, ahogy először hitte, hanem egy folyosón: a harmadik emeleti tiltott folyosón. És most már azt is tudták, hogy miért tiltották ki őket onnan.

Egy borzalmas kutya nézett farkasszemet velük. A szörnyeteg akkora nagy volt, hogy teljesen kitöltötte a padló és a plafon közti helyet. Nem is egy, hanem három feje volt, három pár vérben forgó szemmel, három lengő cimpájú orral és három gőzölgő pozával, melyekből nyáltól csöpögő, nagy, sárga agyarak villantak ki.

A szörnyeb mozdulatlanul állt, és hat szemével rájuk meredt. Harry tisztában volt vele, hogy csak azért élnek még, mert a bestiát meglepte hirtelen felbukkanásuk. Ha azonban magához tér meglepetéséből, beváltja, amit mennydörgő morgása ígér.

Harry a kilincs után nyúlt – Frics és a halál közül inkább Fricset választotta.

Ahogy kihátráltak a lezárt folyosóról, kis híján átestek a küszöbön. Harry gyorsan becsapta maguk mögött az ajtót, azután csatlakozott társaihoz. Nem is szaladtak, hanem szinte repültek a folyosón. Frics addigra már valószínűleg máshol kereste őket, mert nem futottak a karjaiba – bár pillanatnyilag az se zavarta volna őket. Csak egyet akartak: minél messzebb kerülni a szörnyetegtől. Addig rohantak, amíg visszaértek a Kövér Dáma portréjához a hetedik emeletre.

– Hát ti meg hol jártatok? – kérdezte csodálkozva a Dáma, rendetlenül lógó köntösük és verejtéklepte, kipirult arcuk láttán.

– Nem érdekes – zihálta Harry. – Disznóorr, disznóorr. – A portré utat engedett. A szökevények átmásztak a lyukon, és remegő tagokkal lerogytak a klubhelyiség karosszékeibe.

Jó ideig egyikük sem szólt semmit. Neville egyenesen úgy festett, mint aki soha életében nem fog többé megszólalni. – Hogy juthat valakinek az eszébe, hogy egy ilyen szörnyet tartson egy iskolában? – szólalt meg végül Ron. – Pont az ilyen bestiáknak találták ki a kutyaiskolákat.

Hermione is kilihegte magát, és újra volt ereje pörölni velük.

– Ti nem láttok a szemektől? – csattant fel. – Meg se néztétek, hogy mi van a bestia alatt?

– Gondolom, padló – tippelt Harry. – Nem a lábát néztem, hanem a három fejét.

– Nem a padlóra gondolok. A kutya egy csapóajtón állt. Világos, hogy őriz valamit.

Hermione felállt, és lesújtó pillantást vetett a fiúkra.

– Remélem, elégedettek vagytok magatokkal. Meghalhattunk volna, vagy, ami még rosszabb, kicsaphattak volna minket. És most, ha nem veszitek zokon, lefekszem.

Azzal faképnél hagyta őket. Ron tátott szájjal bámult utána. – Nem vesszük zokon – mondta. – Úgy csinál, mintha mi kértük volna, hogy jöjjön velünk!

Harrynek azonban nem Hermione utolsó mondata ütött szöget a fejébe, hanem egy korábbi. A kutya őrzött valamit... Hogy is mondta Hagrid? „Ha biztonságba akarsz helyezni valamit, a Gringotts-nál jobb helyet nem találsz – bár Roxfort talán még jobb.”

Harry most már sejtette, hol lehet a hétszáztizenhármassz széfben kimentett piszkos kis csomag.

Tizedik fejezet **Huss és pöcc!**

Malfoy alig akart hinni a szemének, mikor látta, hogy se Harryt, se Ront nem csapták ki a Roxfortból. A két fiú eléggé kimerültnek tűnt ugyan, viszont csodás hangulatban voltak. A találkozásukat a háromfejű kutyával másnap reggel már nem rémálomnak, hanem izgalmas kalandnak tartották, és alig várták a folytatást. Harry időközben beszámolt Ronnak a Gringotts-beli eseményekről, és arról a gyanújáról, hogy a titokzatos csomag Roxfortba került. Most már ketten találgatták, hogy mi lehet az, amit ilyen szigorú óvintézkedésekkel kell védeni.

– Vagy roppant értékes, vagy nagyon veszélyes – vélte Ron.

– Esetleg mindkettő – bólintott Harry.

Akárhogy is, csak annyit tudtak bizonyosan, hogy a titokzatos tárgy körülbelül ötcentis. További információk nélkül nem sok esélyük volt a rejtély megoldására.

Úgy tűnt, se Neville-t, se Hermionét nem izgatja különösebben, hogy mit rejt a kutya alatti csapóajtó. Ami Neville-t illeti, őt csak az érdekelte, hogy soha többet ne kerüljön a bestia közelébe.

Hermione a történetek után szóba se állt Harryékkal, de a fiúk szemében ez inkább jutalom volt, semmint büntetés. Örültek, hogy végre nyugtuk van a minden lében kanál lánytól, és zavartalanul tervezgethetik, hogyan fizessenek meg Malfoynak. Nagy örömükre, alig egy hét múlva az ölükbe 35-1 pottyant a bosszú tökéletes eszköze – egy postai küldemény képében.

Aznap reggel, a postabaglyok szokásos érkezésekor, minden szem egy hosszú, vékony csomagra szegeződött, amelyet nem egy, de hat kuvik cipelt be a nagyterem ablakán. Harryt is legalább annyira érdekelte, hogy mi lehet a csomagban, mint bárki mást, és igencsak elcsodálkozott, amikor a kuvikok épp az ő reggelijébe pottyantották terhüket. Aztán odaröppent még egy bagoly, s karmai közül egy levél hullott a csomagra.

Harry előbb a levelet bontotta ki. Nem is bánta meg, hogy így tett, mert a papíron ez állt:

NE NYISD KI A CSOMAGOT AZ ASZTALNÁL!

Az új Nimbusz Kétezresed van benne. Ne verd nagydobra, hogy seprűt kaptál, mert akkor az összes elsős akar majd egyet. Ma este lesz az első kviddicsedzésed. Oliver Wood hét órákor vár a pályán.

Harry alig tudta leplezni kitörni készülő örömét, mikor átnyújtotta Ronnak a levelet.

– Egy Nimbusz Kétezres! – suttogta irigykedve Ron. – Még a kezemben se volt ilyen, soha!

Gyorsan befejezték a reggelit, hogy legyen idejük még az első óra előtt felmenni a hálóba, és kibontani a seprűt rejtő csomagot – azonban még a lépcsőig sem jutottak el, mikor Crak és Monstro állták el az útjukat. Malfoy is felbukkant; kivette Harry kezéből a csomagot, és megtapogatta.

– Ez egy seprű – állapította meg, és irigykedését megvetéssel palástolva visszadobta Harrynek a csomagot. – Ezt nem úszod meg, Potter: az elsősöknek nem lehet seprűjük.

Ron nem bírta türtőztetni magát.

– Ez nem akármilyen ócska seprű, hanem egy Nimbusz Kétezres. Mit is mondtál, milyen van neked otthon? Kométa Kettő-hatvanas? – Ron rávigyorgott Harryre. – A Kométák jól néznek ki, de egy Nimbusznak a nyomába se érnek.

– Te beszélsz, Weasley? – vágott vissza Malfoy. – Még egy törött nyélre sincs pénzetek! Vesszőnként gyűjtitek össze a seprűre valót.

Mielőtt Ron válaszolhatott volna, Flitwick professzor bukkant fel Malfoy könyöke alatt.

– Ugye, nem veszekedtek, fiúk? – nyekeregte.

– Potter egy seprűt kapott csomagban, tanár úr – árulkodott Malfoy.

– Igen, igen, tudok róla – bólintott mosolyogva Flitwick. – McGalagony professzor említette, hogy kivételesen engedélyezték. Milyen márkájú?

– Nimbusz Kétezres, tanár úr – felelte udvariasan Harry. Alig tudta visszafojtani nevetését Malfoy elképedt-bamba arcát látva. – Igazság szerint Malfoynak köszönhetem, hogy megkaptam – tette hozzá.

Harry és Ron alig tudtak elindulni a lépcsőn, úgy fájt a hasuk az elfojtott nevetéstől.

– Végül is tényleg így van – nyögte ki kacagva Harry, mikor a márványlépcső tetejére értek. – Ha Malfoy nem lopta volna el Neville nefeleddgömbjét, most nem lennék benne a csapatban.

– Szóval úgy gondolod, hogy jutalmat érdemeltél, amiért megszegtél a szabályokat? – csattant fel egy ingerült hang a hátuk mögött.

Hermione trappolt felfelé a lépcsőn, dühös tekintettel méregetve a seprűt rejtő csomagot.

– Azt hittem, nem állsz szóba velünk – csipkelődött Harry.

– Ne add fel ezt a jó szokásodat – tette hozzá Ron. Hermione sértődötten felhúzta az orrát, és faképnél hagyta a két fiút.

Harry aznap hiába próbált odafigyelni az órákon, gondolatai egyre-másra elkalandoztak. Ha épp nem az ágya alatt rejtőző szép új seprű járt az eszében, akkor a kviddicspályára és a beígért edzésre gondolt. Este úgy lapátolta be a vacsoráját, hogy szinte nem is tudta, mit eszik, s utána rögtön felrohant Ronnal a hálóba, hogy végre kicsomagolják a Nimbusz Kétezrest.

– Fú – sóhajtott Ron, mikor a seprű a csomagból Harry ágyára csusszant.

Harryről nem lehetett azt állítani, hogy seprűszakértő lenne, de ezen a járművön még ő is látta, hogy milyen csodálatos. A Nimbusz Kétezres karcsú volt és fényes; mahagóniból faragott nyele végén szép, szálegyenes vesszők sorakoztak, a nyél felső részén pedig arany betűk hirdették: Nimbusz Kétezser.

Nem sokkal hét óra előtt Harry kilépett a kastélyból, és az alkonyi szürkületben elindult a kviddicspálya felé. Most járt először a stadionban. A küzdőteret több száz férőhelyes, lépesős tribünök vették körül, tökéletes rálátást biztosítva a közönségnek. A pálya két végében három-három arany oszlop állt, s mindegyiknek a csúcsán egy függőleges karika helyezkedett el. Az oszlopok a mugli gyerekek szappanbuborék-fúvó pálcikáira emlékeztették Harryt – csak épp ezek a pálcikák tizenöt méter magasak voltak.

Wood még nem volt ott, de Harry nem bírt tovább várni: felpattant új seprűjére, és elrúgta magát a földtől. Micsoda érzés volt...! Szlalomozva kanyargott az oszlopok között, majd oda-vissza végigsuhant a pálya hosszában. A Nimbusz Kétezres szinte kitalálta a gondolatait – jóformán irányítania sem kellett.

– Hé, Potter, szállj le a fellegekből!

Megérkezett Oliver Wood, hóna alatt egy jókora faládával. Harry mellette landolt.

– Remek – bólogatott csillogó szemmel Wood. – Látom már, miről beszélt McGalagony... Neked ez tényleg a véredben van. Ma csak elmagyarázom a szabályokat, aztán együtt edzhetsz a csapattal hetente háromszor.

Wood kinyitotta a ládát. Négy, különböző méretű labda volt benne.

– Így ni. Nos, megérteni elég könnyű a kviddicset, játszani viszont annál nehezebb. Mindkét csapat hét játékosból áll, ezek közül hármat hajtóknak nevezünk.

– Három hajtó – ismételte Harry.

Wood elővett egy futballabda méretű, élénkpiros gömböt. – Ennek a neve kvaff – magyarázta. – A hajtók egymásnak passzolgatják, és igyekeznek átdobni valamelyik karikán. Ha sikerül, az gólnak számít, és tíz pontot ér. Eddig világos?

– A hajtók dobálják a kvaffot, és a karikán át gólt lönek vele – foglalta össze Harry. – Ez olyasmi, mintha a kosárlabdát seprűnyélen és hat kosárral játszanák.

– Mi az a kosárlabda? – kérdezte kíváncsian Wood.

– Nem érdekes – legyintett gyorsan Harry.

– A hajtókon kívül mindkét csapatban van egy őrző is. A Griffendél őrzője én vagyok. Az a dolgom, hogy a karikák körül röpködjek, és megakadályozzam, hogy az ellenfél gólt szerezzen.

– Három hajtó, egy őrző – ráncolta a homlokát Harry. Szentül elhatározta, hogy minden szót megjegyez. – És a kvaffal játszanak. Eddig értem. És azok mire valók?

Rámutatott a ládában maradt három labdára.

– Már mutatom is – bólintott Wood. – Fogd meg ezt. Harry kezébe nyomott egy kisméretű ütőt.

– Mindjárt meglátod, mire valók a gurkók. Merthogy ezek itt a gurkók.

A két hajszálla egyforma, koromfekete labda, amelyekre mutatott, egy árnyalattal kisebbek voltak, mint a piros kvaff. Harrynek úgy tűnt, mintha a gurkók mocorogva erőlködnének, hogy kiszabaduljanak a rögzítőszíjak szorításából.

– Húzdj távolabb – szólt figyelmeztetően Wood, azzal lehajolt, és kiszabadította az egyik gurkót.

A fekete labda a magasba szökkent, és nyomban célba vette Harry arcát. Harrynek nem hiányzott egy orrtörés, ezért egy jól irányzott ütéssel új pályára állította a harcias golyóbist. A gurkó ezután körbepötyögte őket, majd Woodot vette célba, aki ráugrott, és a földhöz szorította.

– Látod? – lihegte Wood, miután nagy nehezen leszíjazta a labdát. – A gurkók ide-oda röpködnek, és igyekeznek lelökni a játékosokat a seprűjükről. Ezért mindkét csapatban van két terelő – nálunk a Weasley ikrek azok –, akik igyekeznek az ellenfél felé pofozni a gurkókat. Minden világos?

Harry engedelmesen felmondta a leckét:

– A három hajtó igyekszik gólt dobni a kvaffal. Az őrző védi a karikás póznákat, a terelők pedig távol tartják a csapattól a gurkókat.

– Pontosan.

– Mondd csak, halt már meg játékos a gurkók miatt? – kérdezte Harry.

– A Roxfortban még nem. Volt egy pár állkapocstörésünk, de semmi komolyabb. Na már most: a hetedik csapattag a fogó. Ez vagy te. Neked nem kell törődnöd se a kvaffal, se a gurkókkal...

– Amíg meg nem lékelik a kobakomat.

– Ne félj, Weasleyék könnyedén elbánnak velük. Elvégre ők maguk is amolyan emberforma gurkók.

Wood belekotort a ládába, és elővette a negyedik és egyben utolsó labdát. A kvaffhoz és a gurkókhoz képest ez egészen kicsi volt – csupán akkora, mint egy nagyobbfajta dió –, viszont aranyosan csillogott, és volt két apró, verdeső ezüstszárnya.

– Ez itt az aranycikesz – magyarázta Wood –, a legfontosabb valamennyi labda közül. Nagyon nehéz elkapni, mert igen fürge, és alig látszik. A fogónak az a feladata, hogy megszerezze. Ide-oda kell röpködnöd a hajtók, a terelők, a gurkók és a kvaff között, hogy megelőzd az ellenfél fogóját. Amelyik fogó megkaparintja a cikeszt, annak a csapata plusz százötven pontot kap, vagyis szinte biztosan győz. Ezért aztán a fogókkal szemben nagyon sokszor szabálytalankodnak. A kviddicsmérkőzés csak akkor ér véget, ha valamelyik csapat megszerzi a cikeszt, így a meccsek sokszor elég hosszúra nyúlnak. Ha jól emlékszem, három hónap a rekord. Cserejátékosokat kellett beállítani, hogy a kezdőcsapat pihenhessen egy kicsit.

– Nos, ez minden. Van kérdésed?

Harry a fejét rázta. Tökéletesen értette a feladatot, csak abban nem volt biztos, hogy végre is tudja hajtani.

– A cikesszel most nem gyakorlunk – jelentette ki Wood. – Túl sötét van, még elveszítenénk. Használjuk inkább ezeket.

Közönséges golflabdákat vett elő a zsebéből, és néhány perc múlva már mindketten a levegőben lebegtek. A gyakorlat abból állt, hogy Wood teljes erejéből elhajította a golflabdákat, Harrynek pedig el kellett kapnia őket.

Egyetlen egyet sem vétett el. Fél órával később, mikor befejezték, mert rájuk sötétedett, Wood arca csak úgy sugárzott az elégedettségtől.

– Az idén a mi nevünk szerepel majd a kviddicskupán – jósolta a tagbaszakadt fiú, miközben a kastély felé baktattak. – Azon se lennék meglepve, ha túlszárnyalnád Charlie Weasleyt, pedig ő válogatott lehetett volna, ha nem megy el sárkányokra vadászni.

Talán a sok munka miatt röpielt úgy az idő – hiszen ettől kezdve nem csak tanulnia kellett, de hetente háromszor edzésre is járt –, mindenesetre

Harry ugyancsak meglepődött, mikor rádöbbsent, hogy már két hónapja van a Roxfortban. A kastélyt sokkal inkább az otthonának érezte, mint annak idején a Privet Drive-ot, és most, hogy túl voltak az alapok elsajátításán, a tanórák is egyre izgalmasabbnak tűntek.

Halloween reggelén – azaz a mindenszentek előtti napon a diákok a kastély folyosóit belengő finom sütőtöküllatra ébredtek. A kellemes élményt csak tetézte, hogy bűbájórán Flitwick professzor bejelentette: most már eleget tudnak ahhoz, hogy elkezdhessenek tárgyakat röptetni. Az elsősöknek ez volt minden vágyuk, mióta a professzor szemléltetés gyanánt körberöptette a teremben Neville varangyát. Az órán Flitwick pármunkára osztotta be őket. Harrynek Seamus Finnigan lett a társa (szerencsére, mert Neville is nagyon nyújtózkodott), Ronnak viszont Hermionéval kellett dolgoznia. Nehéz lett volna megmondani, hogy melyiküket dühítette ez jobban. Azon a napon szóltak utoljára egymáshoz, amikor Harry seprűje megérkezett.

– Ne feledkezzetek meg a finom csuklómozdulatról, amit gyakoroltunk – nyekeregte Flitwick professzor a szokásos könyvkupac tetején állva. – Huss és pöcc, ahogy mutattam. Huss és pöcc! Az is nagyon fontos, hogy tisztán ejtsétek ki a varázsigét – gondolatok Baruffio mágus esetére, aki „sz”-t mondott „F” helyett, és a következő pillanatban egy halom bölény alatt találta magát!

A feladat cseppet sem volt könnyű. Harry és Seamus hussantottak és pöccintettek, de a tollpihe, aminek az ég felé kellett volna szárnyalnia, meg se moccant. Seamus mérgében egy suhintással lángra lobbantotta a tollat – Harrynek kellett eloltania a süvegével.

A szomszéd asztalnál dolgozó Ron sem járt több sikerrel.

– Vingardium leviosa! – kiáltotta, és úgy hadonászott hosszú karjával, mint valami szélmalom.

– Rosszul mondod – szólt rá mérgesen Hermione. – Vinggar-dium levio-sa, így a helyes, jó hosszú „gar”-ral.

– Ha olyan jól tudod, csináld te! – csattant fel Ron. Hermione felgyűrte talárja ujját, majd pöccintett egyet a pálcájával, és kimondta a varázsigét: – vingardium leviosa!

A tollpihe felemelkedett az asztalról, és fél méterrel a fejük felett lebegve megállt.

– Gyönyörű! – kiáltott Flitwick professzor, és megtapsolta a gyakorlatot. – Nézzétek, Granger kisasszonynak sikerült! – Óra végén Ron igencsak morcos hangulatban lépett ki a bűbájtanteremből.

– Nem csoda, hogy mindenki utálja – mondta Harrynek, miközben igyekeztek utat törni maguknak a zsúfolt folyosón. – Ez a lány kész rémálom!

Valaki hátulról meglökte Harry vállát, úgy ment el mellette. Hermione volt az. Harry futó pillantást vetett a lány arcára – és meghökkenve látta, hogy Hermione sír.

– Szerintem meghallotta.

– Na és aztán? – Ron megvonta a vállát, de látszott, hogy egy kicsit szégyelli magát. – Biztos ő is észrevette, hogy nincsenek barátai.

Hermione hiányzott a következő óráról, és délután sem látta senki. Útban a nagyterem felé, ahol a Halloween-napi ünnepséget rendezték, Harry és Ron fültanúi voltak Parvati Patil és barátnője, Lavender beszélgetésének. Parvati azt mesélte, hogy Hermione a lányvécében ül, sír, és senkivel nem akar beszélni. Ron ettől kissé kellemetlenül érezte magát, de mikor beléptek az ünnepséghez feldíszített nagyterembe, egy csapásra elfeledkezett Hermionéről.

Ezernyi igazi, élő denevér csapongott a falak mentén és a mennyezet alatt, s további ezer repkedett sűrű fekete felhőben az asztalok fölött, meglobogtatva a tökhéjba állított gyertyák lángját. Az ünnepi ételek varázsütésre jelentek meg az aranytálakon, akárcsak az évnyitón.

Harry épp egy jókora töltött krumplit emelt a tányérjára, amikor váratlanul Mógus rontott be a terembe. A professzor turbánja félrecsúszott, arcát eltorzította a rémület. Mire Dumbledore professzor asztalához ért, már mindenki őt nézte.

– Egy troll van... a pincében. Ezzel nem várhattam. – Azzal a padlóra roskadt, és elájult.

A teremben mindenki egyszerre kezdett el beszélni. Dumbledore-nak jó néhány piros tűzijátékot kellett pálcájával a levegőbe röpítenie, mire sikerült lecsendesítenie a nebulókat.

– Prefektusok! – harsogta –, vezessék a házuk tanulóit a hálókörletekbe! – Percy azonnal elemében volt.

– Mindenki jöjjön utánam! Elsősök, ne maradjatok le! A troll nem tehet kárt bennetek, ha követitek az utasításaimat! Maradjatok szorosan a nyomomban. Utat kérek, elsősöket viszek! Engedjetelek utat, prefektus vagytok!

– Hogy kerül ide egy troll? – csóválta a fejét Harry, miközben felfelé siettek a márványlépcsőn.

– Fogalmam sincs – vont a vállát Ron. – Azt mondják, kőbuta népség. Talán Hóborc szabadított ránk egyet halloweeni tréfa gyanánt.

Több csoport is keresztezte útjukat, s mindegyik másfelé igyekezett. Épp egy rakás tanácstalan hugrabugos között vágtak át, amikor Harry egyszerre megragadta Ron karját.

– Most jut eszembe: Hermione.

– Mi van vele?

– Ő nem tud a trollról. – Ron az ajkába harapott.

– Na jó – adta be a derekát. – De vigyázzunk, nehogy Percy észrevegye.

Behúzták a fejüket, és átosontak a hugrabugosok közé, akik az ellenkező irányba indultak el. Néhány lépés után besurrantak egy mellékfolyosóra, és szaladni kezdtek abba az irányba, amerre a lányvécét sejtették. Épp befordultak egy sarkon, amikor gyors léptek zaja ütötte meg a fülüket.

– Percy! – sziszegte Ron, és behúzta Harryt egy jókora griffmadárszobor mögé.

Azonban mikor kilestek rejtekükből, nem Percyt látták, hanem Pitont. A professzor néhány lépés után eltűnt a szemük előtt.

– Mit keres itt? – suttogta Harry. – Miért nincs lent az alagsorban a többi tanárral?

– Kérdezz két könnyebbet!

A fiúk lábujjhegyen elindultak a folyosón, Piton lépteinek elhaló zaját követve.

– A harmadik emeletre megy – állapította meg Harry, de Ron felemelt ujjal csendre intette.

– Mi ez a szag?

Most már Harry is érezte az orrfacsaró bűzt, amelyben egy halom kéthetes zokni és egy elhanyagolt nyilvános vécé szaga elegyedett.

Azután meghallották a szaghoz tartozó hangot is: mély brummogást és hatalmas lábak csoszogásának zaját. Ron a tőlük balra nyíló átjáróba mutatott. Messze a félhomályban egy hatalmas test mozgott. A fiúk megkeresték a kínálkozó legsötétebb helyet, és megvárták, amíg a közeledő valamit megvilágította a beszűrődő holdfény.

Rémisztő látvány tárult a szemük elé: egy négy méter magas, fénytelen, gránitszürke bőrű szörnyeteg. Ormótlan testén úgy ült apró, kopasz feje, mint kókuszdió a sziklatömbön. Lelapult, karmos lábfeje fatuskószerű, tömpe lábszárbán folytatódott, karjai ellenben aránytalanul hosszúak voltak: jókora furkósbotját úgy vonszolta maga után, mint holmi taligát. Külsejénél talán csak a testéből áradó elviselhetetlen bűz volt szörnyűbb.

A troll megállt egy ajtó előtt, és belesett rajta. Meglengette hosszú fülét, járatta egy kicsit parányi agyát, majd lomhán becsoszogott az ajtón.

– A kulcs a zárban van – suttogta Harry. – Bezárhatnánk oda.

– Remek ötlet – felelte bizonytalanul Ron.

Araszolva elindultak a nyitott ajtó felé. Szájuk kiszáradt, és sűrűn fohászkodtak, hogy a trollnak ne jusson eszébe visszafordulni. Végül Harry egyetlen ugrással ott termett, megkaparintotta a kulcsot, és becsapta az ajtót. Gyorsan bedugta a kulcsot a zárba, és elfordította.

– Ez az!

A fiúk a győzelemtől mámorosan elindultak visszafelé az átjáróban, de néhány lépés után holtra váltan megtorpantak. A helyiségből, amit az imént bezártak, egy lány eszelős sikolya szűrődött ki.

– Te jó isten! – Ron olyan sápadt volt, mint a Véres Báró szelleme.

– A lányvécébe zártuk be – nyögte Harry.

– Hermione! – kiáltották kórusban.

A pokolba is inkább kíváncsiak, de mit lehetett tenni? Sarkon fordultak, és visszarahantak az ajtóhoz. Ügyetlenül kapkodva elfordították a kulcsot, Harry feltépte az ajtót, és mindketten berontottak a lányvécébe.

Hermione Granger a szemközti fal mellett állt, és látszott rajta, hogy menten elájul. A troll lassú léptekkel közeledett felé, s mentében leborotválta a falról a mosdókagylókat.

– Tereljük el a figyelmét! – kiáltotta Harry, azzal felkapott a földről egy csapot, és teljes erővel a falhoz vágta.

A troll, aki már csak néhány lépésre volt Hermionétól, most megállt, és bután pislogva körülnézett, a zaj forrását keresve. Apró, gonosz szemeit Harryre irányította, habozott egy keveset, majd elindult a fiú felé. Menet közben a magasba emelte botját.

– Hahó, borsóagyú! – rikkantotta Ron a mosdóhelyiség másik oldalából, és egy vascsövet hajított a szörnyeteg felé. Az meg sem érezte a vállának csapódó csődarabot, meghallotta viszont a kiáltást. Újra megállt, és ezúttal Ron felé fordította ocsmány arcát, időt hagyva Harrynek, hogy megkerülje.

– Gyerünk! Futás, futás! – kiáltott Hermionére Harry. Az ajtó felé húzta a lányt, de az szó szerint kővé meredt a rémülettől: csak állt kitátott szájjal, hátát a falnak vetve.

A helyiségben visszhangzó újabb és újabb kiáltások végképp felbőszítették a trollt. Öblösen felmordult, és rátámadt Ronra, aki a legközelebb állt hozzá. A fiú sarokba szorult.

Amit Harry ekkor csinált, azt egyaránt lehetett vakmerően bátor tettetnek és értelmetlen ostobaságnak nevezni. Nekifutásból felszaladt a troll hátán, és sikerült megkapaszkodnia a szörnyeteg nyakában. A troll nem érezte, hogy

valaki lóg a hátán, viszont nincs olyan monstrum, ami ne venné észre, ha egy hosszú fadarabot dugnak fel az orrába. Márpedig a varázspálca, amit Harry még ugrás közben is a markában fogott, azonnal megtalálta az utat a troll orrlukába.

A szörny felüvöltött fájdalmában, és vadul hadonászni kezdett a furkósbottal. Harry makacsul kapaszkodott a nyakába, de tudta, hogy a troll bármelyik pillanatban levetheti magáról, vagy halálos ütéssel mérhet rá a doronggal.

Hermione a rettegéstől a fal tövébe roskadt. Ron előhúzta saját varázspálcáját – fogalma sem volt, mihez fog kezdeni vele, de egyszerre csak azon kapta magát, hogy ordítva kimondja a legelső varázsigét, ami eszébe jut:

– Vingaridium leviosa!

A furkósbot azon nyomban kirepült a troll kezéből, a magasba emelkedett, lassan megfordult – azután lezuhant, egyenesen tulajdonosa fejére. A troll megtántorodott, majd eldőlt, mint egy kivágott fa, akkora robajt csapva, hogy a kastély is megremegett bele.

Harry lassan feltápáskodott. Egész testében remegett, és alig kapott levegőt. Ron csak állt, pálcáját még mindig a magasba emelve, és meredten bámulta mutatványának eredményét.

Hermione szólalt meg először. – Szerintetek... meghalt?

– Nem hinném – válaszolta Harry. – Csak elvesztette az eszméletét.

Lehajolt, és kihúzta varázspálcáját a troll orrából. A pálcát csomós, szürke pép borította.

– Fúj... trolltakony.

A ragacsot a monstrum nadrágjába törölte.

Ekkor ajtócsapódás és léptek zaja ütötte meg a fülüket. Ők maguk észre sem vették, mekkora lármát csinálnak, de az odalent tartózkodók bizonyára felfigyeltek a többrendbeli robajlásra és a troll üvöltözésére. Néhány másodperc múlva McGalagony professzor rontott be a lányvécébe, nyomában Pitonnal és Mógussal. Mógus vetett egy pillantást a trollra, nyöszörgött egyet, majd gyorsan leült az egyik vécére, és mindkét kezét a szívére szorította.

Amíg Piton a szörnyet vizsgálta, McGalagony elfehéredett szájjal nézett Ronra és Harryre. Harry még soha nem látta ilyen mérgesnek a professzorasszonyt. A remény, hogy ötven pontot nyernek a Griffendélnek, egy szempillantás alatt szertefoszlott.

– Mi volt ez? – McGalagony hangja szinte csikorgott a jéghideg dühtől.

Harry Ronra nézett, aki még mindig felemelt varázspálcával, meredten állt.

– Hatalmas szerencsájuk van, hogy még élnek – sziszegte McGalagony.
– Miért nincsenek a hálókörletükben?

Piton szúrós pillantást vetett Harryre. A fiú lesütötte a szemét, és azt kívánta, bárcsak leeresztené Ron a pálcáját. Ekkor vékony hang csendült egy homályos sarokban.

– Tanárnő, kérem... Értem jöttek.

– Granger kisasszony!

Hermionének végre sikerült feltápáskodnia.

– Elindultam megkeresni a trollt, mert azt hittem... azt hittem, egyedül is el tudok bánni vele. Sok könyvet olvastam a trollokról.

Ron kezéből kiesett a varázspálca. Hermione Granger a szemébe hazudik egy tanárnak!?

– Ha nem jöttek volna utánam, már nem élnék. Harry beleszúrta a varázspálcáját a troll orrába, Ron pedig leütötte a saját botjával. Nem volt idejük segítséget hívni. A troll már épp végezni akart velem, amikor ideértek.

Harry és Ron igyekeztek olyan arcot vágni, mintha nem most hallanák először ezt a történetet.

– Nos... ha így áll a dolog... – nézett rájuk McGalagony professzor. – Granger kisasszony, hogy lehetett olyan ostoba, hogy azt higgye, egymaga le tud győzni egy kifejlett hegyi trollt?

Hermione lehorgasztotta a fejét. Harrynek egy szó se jött ki a torkán. Hermione, aki mindig kényszerben tartja a szabályokat, most itt áll, és bemártja saját magát, hogy Ront és őt megmentse... Ez olyan, mintha Piton cukorkát kezdene osztani a gyerekeknek.

– Granger kisasszony, ezért levonok öt pontot a Griffendéltől – hangzott McGalagony ítélete. – Mélységesen csalódtam magában. Ha nem sérült meg, induljon, menjen a Griffendél toronyba. A tanulók a házakban fejezik be a vacsorát.

Hermione lesütött szemmel távozott.

McGalagony professzor most Harryhez és Ronhoz fordult. – Még mindig azt mondom, hogy szerencsájuk volt, de azért nem sok elsőéves tudott volna elbánni egy trollal. Ezzel fejenként öt pontot szereztek a Griffendélnek. Dumbledore professzor értesülni fog a történetekről. Most elmehetnek.

Harry és Ron szó nélkül kisurrantak a lányvécéből. Egyikük sem törte meg a csendet, amíg két emelettel feljebb nem értek. Örültek, hogy nem kell tovább szagolniuk a troll bűzét, a többi szörnyűségről nem is beszélve.

- McGalagony nem volt valami bőkezű azzal a tíz ponttal – szólalt meg végül Ron.
- Abból is csak öt marad, ha levonod belőle Hermione mínuszpontjait.
- Rendes volt Hermionétól, hogy így elvitte a balhét – ismerte be Ron. – Egyébként tényleg megmentettük az életét.
- Viszont mi is zártuk össze azzal a monstrummal – emlékeztette Harry. Megérkeztek a Kövér Dáma portréja elé.
- Disznóorr – mondták kórusban, és bemásztak a lyukon.

A klubhelység zsúfolásig tele volt. A diákok javában falták a nagyteremből felküldött ételeket. Csak Hermione várakozott magányosan az ajtó mellett, míg a fiúk oda nem léptek hozzá. Egy ideig zavart hallgatásba burkolózva álldogáltak, majd lesütött szemmel mindhárman elmotyogtak egy-egy „köszönöm”-öt. Azután szaladtak tányért szerezni maguknak. Attól a perctől fogva Hermione Granger a barátjuk volt. Vannak helyzetek, amelyekben az ember akarva-akaratlan is megkedveli a másikat. Egy négyméteres hegyi trollal szembenézni – nos, ez pontosan ilyen helyzet.

Tizenegyedik fejezet **Kviddics**

A november beköszöntével zimankósra fordult az idő. A kastély körüli hegyek jeges szürke színt öltöttek, s a tó is acélos-hidegen csillogott. A park fűvét reggelente belepte a dér. A diákok az emeleti ablakokból kinézve gyakran láthatták, amint Hagrid hosszú vakondbőr kabátjában, nyúlászörkesztyűjében és hódprémes csizmájában a seprűket tisztogatja a kviddicspályán.

Kezdetét vette a kviddicsszezon. A sok-sok fárasztó edzés után Harry végre egy igazi mérkőzésen is próbára tehetné tudását: szombatra kitűzték a Griffendél-Mardekár találkozót. Mindenki tudta, hogy ha a Griffendél nyer, a második helyre zárkózik fel a házi pontversenyben.

Harryt nem sokan látták még játszani, mert mint a csapat új csodafegyverét, Wood az utolsó pillanatig rejtegette a kíváncsi szemek elől. Ennek ellenére kiszivárgott a hír, hogy a csapatnak új fogójátékosa van, és attól kezdve Harrynek kétféle zaklatást kellett elviselnie: voltak, akik azzal traktálták, hogy briliánsan fog játszani, mások viszont matracot ajánlottak fel neki, hogy puhára essen.

Most derült csak ki, mekkora szerencse, hogy jóban van Hermionével. El se tudta képzelni, hogyan oldotta volna meg a lány nélkül a rengeteg házi

feladatát az utolsó napokra beiktatott rendkívüli edzések mellett. Ezenkívül Hermione kölcsönadta neki a Kviddics évszázadait, ami igen érdekes olvasmányoknak bizonyult.

A könyvből Harry megtudta, hogy a kviddicsben a szabálytalanságnak hétszáz módja van, s hogy egy 1473-as Világkupa-mérkőzésen mind a hétszázat elkövették; hogy a fogók rendszerint a legkisebb és legfürgébb játékosok, s hogy a súlyosabb kviddicsbalesetek többségét ők szenvedik el; hogy bár a kviddicspályákon ritkán történik haláleset – többször is előfordult, hogy a bíró eltűnt, és csak hónapokkal később találtak rá a Szaharában.

Hermione stílusa némileg barátságosabb lett, és rigorózus szabálytisztelete is lazult kissé, mióta Harry és Ron megmentették őt a hegyi trolltól. A nagy kviddicsmeccs előtti napon a három jó barát a dermesztő hideg ellenére lement a szünetben az udvarra. Hermione varázsolt nekik egy fényes kék lángot, amit befőttesüvegben lehetett ide-oda hurcolni. Épp a hátukat melengették a láng mellett, amikor megjelent az udvaron Piton. Harrynek azonnal feltűnt, hogy a professzor sántít. A barátok még szorosabbra zárták a kört, hogy eltakarják a lángocskát – bizonyosra vették, hogy Piton tiltott dolognak minősítené. „Ártatlan” ábrázatuk láttán azonban Piton gyanút fogott, és odabicegett hozzájuk. A tüzet nem vette észre, de látszott, hogy feltett szándéka keresni valamit, amibe beleköthet.

– Mi van a kezében, Potter?

A Kviddics évszázadai volt az. Harry megmutatta Pitonnak a könyvet.

– Könyvtári könyvet tilos kivinni az iskola épületéből – jelentette ki a professzor. – Adja ide. Ezért öt pontot levonok a Griffendéltől.

– Ezt a szabályt most találta ki – morogta mérgesen Harry, mikor Piton elsántikált. – Mi baja lehet a lábának?

– Nem tudom, de remélem, nagyon fáj neki – felelte mogorván Ron.

A Griffendél klubhelyiségében aznap este a szokásosnál is nagyobb volt a zsivaj. Harry, Ron és Hermione együtt ültek az egyik ablak mellett. Hermione a két fiú bűbájtanleckéjét javította. Soha nem engedte meg nekik, hogy lemásolják az ő házi feladatát („Attól nem lesztek okosabbak!”), de arra hajlandó volt, hogy átnézze a leckéjüket, ami végül is ugyanarra az eredményre vezetett.

Harry nem találta a helyét. Vissza akarta kapni a Kviddics évszázadait, hogy a könyv elterelje a gondolatait a másnapi megmérettetésről. Végül is miért kellene félnie Pitontól? Felállt, és közölte barátaival, hogy megkeresi a professzort, és visszakéri tőle a könyvet.

– Inkább majd én – felelte kórusban a másik kettő, de Harry a fejébe vette, hogy Piton más tanárok jelenlétében úgysem mer nemet mondani neki.

Lement a tanári szobához, és bekopogott. Nem kapott választ. Újra kopogott. Semmi.

Talán Piton odabent hagyta a könyvet. Egy próbálkozást mindenesetre megért a dolog. Résnyire nyitotta az ajtót, bekukucskált a tanárba – és iszonyú látvány tárult a szeme elé.

Odabent nem volt senki más, csak Piton és Frics. Piton felhúzta a talárját a térde fölé. Az egyik lábszárán csúnya, marcangolt seb éktelenkedett. Annak az átkötözésével foglalatostkodott Frics.

– Átkozott bestia – dühöngött Piton. – Hogy figyeljen oda az ember egyszerre mind a három fejére?

Harry megpróbálta csendben behúzni az ajtót, de...

– POTTER!

Piton arca eltorzult a dühtől; gyorsan leeresztette talárját, hogy eltakarja a sebet. Harry nyelt egyet.

– Csak a könyvemet szerettem volna visszakérni.

– KIFELE INNEN! KIFELE!

Harry gyorsan eliszkolt, nehogy Pitonnak eszébe jusson újabb pontokat levonni a Griffendéltől. Visszaszaladt a toronyba.

– Na, visszaadta? – érdeklődött Ron, mikor meglátta Harryt. – Mi a baj?

Harry suttogva beszámolt a történekről.

– Tudjátok, mit jelent ez? – fejezte be hadarva. – Azt, hogy Halloweenkor ki akarta játszani a háromfejű kutyát! Amikor láttuk, éppen oda tartott – meg akarja szerezni, amit a kutya őriz! A seprűmet teszem rá, hogy a trollt is ő szabadította a nyakunkra. Figyelemelterelésnek szánta!

Hermione szeme elkerekedett.

– Nem – rázta a fejét. – Piton nem tenne ilyet. Nem valami kedves ember, de biztosan nem lopná meg Dumbledore-t.

– Ugyan már, Hermione – intette le Ron –, szerinted a tanárok szentek? Harrynek igaza van. Pitonról mindent el tudok képzelni. De vajon mire fáj a foga? Mit őriz az a kutya?

Harryt még lefekvés után sem hagyta nyugodni ez a kérdés.

Már Neville is hangosan hortyogott, de neki sehogy sem jött álom a szemére. Igyekezett kiüríteni a fejét – muszáj volt végre elaludnia, hiszen már csak néhány óra volt hátra élete első kviddicsmeccséig – de az arcot, amit Piton vágott, amikor meglátta őt a tanári ajtajában... nos, azt nem tudta egykönnyen elfelejteni.

Másnap derült, hideg idővel köszöntött rájuk a reggel. A nagytermet betöltötte a sült kolbász ínycsiklandozó illata, no meg a kviddicsmeccset nagy izgalommal váró diákok vidám csevegése.

– Enned kell valamit!

– Nem vagyok éhes.

– Legalább egy falat pirítóst! – kínálta Hermione.

– Nem kívánom.

Harry borzalmasan érezte magát. Tudta, hogy egy óra múlva el kell indulnia a pályára.

– Harry, szükséged lesz az erődre – unszolta Seamus Finnigan. – Mindig a fogó kapja a legtöbbet az ellenféltől.

– Kösz a biztatást – felelte Harry, és nézte, ahogy Seamus ketchupot locsol a sült kolbászára.

Tizenegy órakor már dugig voltak a lelátók. Több diák távcsövet is vitt magával. Szabad szemmel ugyanis még a megemelt padsorokból sem mindig lehetett pontosan látni az eseményeket.

Ron és Hermione csatlakoztak Neville-hez, Seamushoz és a West Ham-drukker Deanhez, akik a legfelső sorban ültek. Meglepetést akartak szerezni Harrynek, ezért jókora zászlót csináltak az egyik lepedőből, amit Makesz már ügyis megrágott. Ráfestették, hogy Potter a király! és Dean, aki jól tudott rajzolni, egy Griffendél-oroszlánt kanyarított a szöveg alá. Ráadásul Hermione, egy ügyes kis bűbájjal, színjátszóvá varázsolta a festéket.

Ezalatt az öltözőben Harry és csapattársai felhúzták piros kviddicstalarjaikat (a Mardekár csapata zöldben játszott). Wood megköszöri a torkát.

– Nos, uraim – kezdte.

– És hölgyeim – szólt közbe Angelina Johnson hajtó.

– És hölgyeim – bólintott Wood. – Hát itt volnánk.

– Eljött a nagy nap – folytatta helyette Fred.

– Amelyre oly régen várunk – fűzte tovább George.

– Kívülről tudjuk Oliver mondókáját – magyarázta Fred Harrynek. – Már tavaly is benne voltunk a csapatban.

– Fogjátok be a szátokat – szólt rájuk Wood. – A Griffendélnek évek óta nem volt ilyen jó csapata. Nyerni fogunk. Biztosan tudom.

A következő mondatot egy szigorú pillantásba sűrítette: – „Különben jaj nektek.”

– Helyes. Indulás. Sok sikert mindenkinek.

Harry erősen koncentrált, hogy meg ne rogyjon a térde, mikor Fred és George nyomában elhagyta az öltözőt – és a nézők üdvívalgása közepette kilépett a pályára.

A mérkőzést Madam Hooch vezette. Seprűjével a kezében a pálya közepén állva várta a csapatokat.

– Tiszta, szép játékot várok el a csapatoktól – szólt, mikor a két gárda összegyűlt körülötte. Harrynek úgy tűnt, mintha Hooch szavait elsősorban a Mardekár-csapat kapitányához, az ötödéves Marcus Flinthez intézné. Alkatát tekintve Flint úgy festett, mintha egy kis trollvér is csörgedezne az ereiben.

Harry a szeme sarkából megpillantotta a nézők feje fölött lobogó színes zászlót, rajta a felirattal: Potter a király! Szíve nagyot ugrott örömeiben, s egyszerre sokkal bátrabbnak érezte magát.

– Felszálláshoz készülj!

Harry a lába közé kapta a Nimbusz Kétezrest. Madam Hooch megfújta éles hangú ezüst sípját. Egyszerre tizenöt seprű emelkedett a magasba. A mérkőzés elkezdődött.

– És a griffendéles Angelina Johnson azonnal megszerzi a kvaffot! Remek hajtó ez a lány, és mi tagadás, látványnak se utolsó...

– DE JORDAN...!

– Elnézést, tanárnő...

A Weasley ikrek jó barátja, Lee Jordan vállalta a meccs kommentálását, McGalagony professzor ellenőrzése mellett. – Már száguld is előre – gyönyörű passz Alicia Spinnetnek, ő Oliver Wood felfedezettje, tavaly még csak tartalék volt, vissza Johnsonnak, és – ejnye, a Mardekár megszerzi a kvaffot. Marcus Flint, a csapatkapitány már indul is előre úgy repül, mint egy sas odafent – érik a g... – nem, a Griffendél karikák őrzője, Wood egy gyönyörű mozdulattal megállítja, és máris a Griffendélnél a kvaff – a griffendéles Katie Bell hajtót láthatjuk, alulról megkerüli Flintet, támadásba lendül – ajajaj! – ez fájdalmas lehetett, pont a tarkóján találta el az egyik gurkó – a kvaff a Mardekár csapataé. Adrian Pucey suhan a karikák felé, de a másik gurkó az útját állja Fred vagy George Weasley küldte oda, nem látom pontosan, melyikük – mindenesetre szép megmozdulás volt a Griffendél terelőjétől – és újra Johnsoné a kvaff – nincs előtte senki, szabad a pálya – szédítő tempóban repül – ügyesen kikerül egy gurkót – közeledik a karikák felé – gyérünk, Angelina, rajtad a világ szeme! Bletchley őrző lebukik – elvétí – **ÉS GÓLT SZEREZ A GRIFFENDÉL!**

A hűvös levegő megremegett a Griffendél-szurkolók diadalmas üvöltésétől. A mardekárosok csalódottan hurrogtak.

– Hajtsatok, fiúk-lányok, hajtsatok!

– Hagrid!

Ron és Hermione helyet szorítottak, hogy az óriás elférjen mellettük.

– Eddig a kunyhóból néztem – magyarázta Hagrid, és megpaskolta a nyakában lógó jókora távcsövet. – De az az igazi, ha együtt szurkol az ember a tömeggel. A cikesz még nem került elő, mi?

– Nem – felelte Ron. – Harrynek eddig nem sok dolga volt.

– De nem is bántotta senki – jegyezte meg Hagrid. – Az is valami.

Szeméhez emelte a távcsövet, hogy megnézzé Harryt, aki most távoli pontocskának tűnt. A fiú magasan a csapatok fölött cirkált, és szemét meresztve kereste az apró aranylabdát. Ezt a taktikát Wood találta ki.

– Maradj ki a balhéból, amíg meg nem látod a cikeszt – szólt az instrukció. – Ne támadjanak rád, amíg nem muszáj.

Mikor Angelina gölt dobott, Harry csinált néhány dupla bukfencet, hogy levezesse feszültségét, de most már újra a cikeszt kutatta tekintetével. Egy ízben látott is egy aranyszínű villanást, de kiderült, hogy csak az egyik Weasley karórája csillant meg. Egyszer az egyik gurkó is kinézte őt magának, de ő egy ügyes fordulattal kikerülte, és a következő pillanatban már ott is volt Fred Weasley a labdáért.

– Minden rendben idefent? – kiáltott oda Harrynek Fred, miközben egy hatalmas pofonnal Marcus Flint felé terelte a labdát.

– Mardekár kvaffot szerezhatsz – hallatszott Lee Jordan kommentárja –, Pucey hajtó kitér két gurkó, két Weasley és Bell hajtó elől, és már száguld is – várjunk csak, az nem a cikesz volt?

A tömeg felmorajlott. Adrian Pucey még a kvaffot is elejtette, úgy bámult a füle mellett elsuhanó aranygolyó után. A cikesz Harry figyelmét sem kerülte el. Lélegzetét visszafojtva lebukott a mélybe, és üldözőbe vette a száguldó aranycsíkot. A Mardekár fogója, Terence Higgs is akcióba lendült.

Fej fej mellett robogtak a cikesz után – a hajtók mind egy szálig megfélemedeztek róla, hogy mi is a dolguk, és egy helyben lebegve figyelték a versenyfutást.

Harry gyorsabb volt, mint Higgs – egy pillanatra sem tévesztette szem elől a kicsiny, szárnyas golyót – még jobban rákapcsolt, és...

BUMM! A Griffendél-tábor dühösen felmorajlott. Marcus Flint szándékosan elállta Harry útját, félretaszítva a Nimbusz Kétezrest. Harrynek jó erősen kellett kapaszkodnia, ha nem akart leesni.

– Szabálytalanság! – kiabálták a Griffendél-szurkolók. Madam Hooch szigorúan figyelmeztette Flintet, és büntetődobást ítélt a Griffendélnek. A

nagy kavarodásban azonban az aranycikesz ismét eltűnt a játékosok szeme elől.

Odalent a lelátókon Dean Thomas torkaszakadtából kiabált:

– Kiállítani! Piros lapot neki!

– Ez nem futball, Dean – intette le Ron. – Itt senkit nem lehet kiállítani.

Különben is, mi az a piros lap?

Hagrid Dean pártjára állt.

– Szigorítani kéne a szabályokat. Flint le is lökhette volna Harryt a seprűjéről.

Lee Jordannak sem sikerült megőriznie pártatlanságát. – Nos, ez után az undorító, alattomos csalás után...

– Jordan! – pirított rá McGalagony professzor.

– Úgy értem, ez után a nyilvánvaló és visszataszító szabálytalanság után...

– Jordan, nem szólok többször!

– Jól van, rendben. Szóval Flint kis híján a mélybe taszította a Griffendél fogójátékosát, de hát előfordul az ilyesmi. Büntetőhöz jut a Griffendél, és Spinnet biztos kézzel értékesíti a szabaddobást. A mérkőzés folytatódik. Még mindig a Griffendél birtokolja a kvaffot.

Harry épp kitért egy fenyegetően közeledő gurkó útjából, amikor a Nimbusz Kétezres váratlanul oldalra rándult. Harry egy fél pillanatig úgy érezte, menten lezuhan a seprűről.

Mindkét kezével és térdével is megszorította a nyelet. Ilyen még soha nem fordult elő.

Még magához sem tért döbbenetéből, amikor a seprű ismét megrándult. Úgy tűnt, mintha le akarná vetni őt magáról – pedig egy Nimbusz Kétezres nem szokta csak úgy ledobni a gazdáját. Harry megpróbált visszakanyarodni a Griffendél karikái felé – arra gondolt, hogy szól Woodnak, és időt kérnek –, de ekkor rádöbbsent, hogy egyáltalán nincs hatalma a seprű felett. Nem tudott kanyarodni vele. Egyáltalán nem tudta irányítani. A Nimbusz Kétezres cikcakkban repült, és időről időre hirtelen megugrott, életveszélyesen kibillentve Harryt az egyensúlyából.

Közben Lee zavartalanul folytatta kommentárját.

– A kvaff a Mardekárnál van – Flint suhan előre vele – kicselezi Spinnetet – elhalad Bell mellett – és bekap az arcába egy gurkót, remélem, eltört az orra – csak vicceltem, tanárnő. Gólhelyzetben a Mardekár – jaj, bent is van...

A Mardekár-drukkerek tombolva ünnepeltek. Látszólag senkinek nem tűnt fel, hogy Harry seprűje egyre különösebben viselkedik. A Nimbusz Kétezres mind magasabbra emelkedett, s közben időnként nekiiramodott, rángatott, megtorpant, ahogy épp kedve szottyant. Harry egyre távolodott a pályától.

– Mi a ménkűt művel Harry? – motyogta Hagrid a távcsöve mögül. – Ha nem ismerném, azt mondanám, hogy nem tud a seprűvel bánni...

A következő percben már mindenki Harryre mutogatott. A Nimbusz Kétezres forogni kezdett a tengelye körül. Harry nem tehetett mást, mint hogy kétségbeesetten kapaszkodott. Aztán egyszerre rémült moraj futott végig a tömegen. A seprű egy hirtelen rántással ledobta magáról Harryt, aki most fél kézzel kapaszkodva lógott rajta.

– Lehet, hogy elromlott, amikor Harry összeütközött Flinttel? – suttogta Seamus.

– Kizárt dolog – felelte remegő hangon Hagrid. – Seprűt csak egy dolog tehet tönkre: a sötét erők varázslata. Nincs az az iskolás kölyök, aki megbolondít egy Nimbusz Kétezrest.

E szavak hallatán Hermione kikapta Hagrid kezéből a távcsövet, és ahelyett, hogy Harryre irányította volna, fürkészni kezdte vele a közönséget.

– Mit művelsz? – mordult fel az elszürkült arcú Ron.

– Tudtam – sikkantott fel Hermione. – Piton! Nézd! Ron belenézett a távcsőbe. Piton a szemközti lelátón állt.

Szemét Harryre függesztette, és szünet nélkül mormolt valamit.

– Varázsol... – hüledezett Hermione. – Megbabonázza a seprűt.

– Mit csináljunk?

– Bízd csak rám.

Mire Ron válaszolhatott volna, Hermione már ott sem volt. Ron ismét Harry felé fordította a távcsövet. A Nimbusz Kétezres olyan veszettül rázkódott, hogy Harry nyilvánvalóan nem bírhatta már sokáig erővel. A lelátókon mindenki felállt, és borzadva figyelte a magasban zajló drámát. A Weasley ikrek felröppentek Harryhez, hogy átültessék valamelyikük mögé, de hiába – valahányszor megközelítették a Nimbusz Kétezrest, az mindig magasabbra szökkent. Az ikrek most Harry alatt köröztek, nyilván azért, hogy megpróbálják elkapni, ha lezuhan. Marcus Flint közben megszerezte a kvaffot, és egymás után öt gólt dobott vele.

– Gyerünk, Hermione – motyogta reszketve Ron. Hermione időközben elérte azt a lelátót, amelyen Piton állt, és lélekszakadva végigrohant a professzor mögötti ülésoron. Félrelökött mindenkit, aki az útjába került –

még Mógust is, aki elvesztette az egyensúlyát, és bezuhant a padok közé. Mikor Piton mögé ért, leguggolt, és elővette varázspálcáját. Elmormolt néhány keresetlen varázsigét, mire tűzcsóva csapott ki a pálcájából, lángra lobbantva Piton talárjának szegélyét.

Eltelt vagy fél perc, mire Piton észrevette, hogy ég a ruhája. Rémült kiáltása aztán biztosította Hermionét arról, hogy sikerrel járt. Ekkor gyorsan egy üvegbe rejtette a tüzet, és elindult vissza a helyére – Piton soha nem fog rájönni, mi történt vele.

A merénylet elérte célját. A seprű egy szempillantás alatt megszélidült, és hagyta, hogy Harry visszamásszon rá.

– Most már kinyithatod a szemed, Neville – szólt Ron. Neville az elmúlt öt percben Hagrid kabátjába temette az arcát, és zokogott.

Harry zuhanórepülésben közeledett a pálya felé. Közben egyszer csak a szájához kapta a kezét, mintha hányingere lenne. Négykézláb ért földet. Köhögött egyet – és egy kicsiny, aranyszínű tárgy hullott a kezébe.

– Elkaptam a cikeszt! – kiabálta, és meglengette a golyót. A mérkőzés teljes káosz közepette ért véget.

– Nem igaz, hogy elkapta! Majdnem lenyelte! – Flint még húsz perccel később is dühöngve reklamált, de senki nem törődött vele, hiszen Harry egyetlen szabályt sem szegett meg. Lee Jordan még mindig boldogan harsogta az eredményt: a Griffendél százhetven pontot szerzett a Mardekár hatvan pontja ellenében. Harry azonban mindebből semmit nem hallott – ő már rég Hagrid kunyhójában üldögélt, és egy csésze jó erős teát szürcsölgetett Ron és Hermione társaságában.

– Piton tette – magyarázta Ron. – Hermione is látta, és én is. Motyogva megátkozta a seprűdet, és közben végig téged nézett.

– Badarság – legyintett Hagrid, aki semmit nem vett észre a lelátón történetekből. – Mi oka volna rá Pitonnak, hogy ilyesmit csináljon?

Harry, Ron és Hermione kérdő pillantást váltottak egymással. Mit mondjanak Hagridnak? Harry végül úgy döntött, hogy az igazat.

– Megtudtam valamit Pitonról – fordult Hagridhoz. – Halloweenkor megpróbálta kijátszani a háromfejű kutyát, de az megharapta őt. Gyanítjuk, hogy el akarta lopni, amit a kutya őriz.

Hagrid kezéből kiesett a teáskanna.

– Mikor találkoztatok ti Bolyhoskával?

– Bolyhoska?

– Igen... az én kutyám. Kéz alatt vettem egy görög pasastól, akivel a kocsmában ismerkedtem meg, még tavaly. Kölcsönadtam Dumbledore-nak,

hogy őrizze neki a...

– Mit? – faggatta kíváncsian Harry.

– Elég a kérdésekből – fordult el mogorván Hagrid. – Ez szigorúan titkos dolog.

– De hát Piton el akarja lopni azt a micsodát!

– Badarság – ismételte Hagrid. – Piton, a Roxfort tanára soha nem tenne ilyet.

– Akkor miért akarta megölni Harryt? – csattant fel Hermione. Az aznapi események gyökeresen megváltoztatták Pitonról alkotott véleményét.

– Felismerem a szemmel verést, Hagrid. Épp eleget olvastam róla. Szemkontaktus kell hozzá – és Piton még csak nem is pislogott, úgy bámulta Harryt!

– Badarság az egész, ha mondom! – csapott az asztalra Hagrid. – Nem tudom, mi ütött Harry seprűjébe, de azt igen, Piton sohasem bántana egy diákot! Ide figyeljete, mind a hárman – olyan dologba ütitek az orrotokat, amihez semmi közötök. Veszélyes vizeken eveztek: Azt ajánlom, sürgősen felejtsetek el a kutyát, meg azt is, amit őriz, mert ez csak Dumbledore professzorra és Nicolas Flamelre tartozik...

– Aha! – kapta fel a fejét Harry. – Szóval egy Nicolas Flamel nevű illetőnek is köze van az ügghöz.

Hagrid legszívesebben visszaszívta volna utolsó mondatát.

Tizenkettedik fejezet

Edevis tükre

Közeledett a karácsony. December közepe táján, egy éjszaka fél méter hó hullott le a Roxfortra. A tavon vastagra hízott a jég, és a Weasley ikreket megbüntették, amiért varázssvezérlésű hógolyókat uszítottak Mógus professzor turbánjára. Azt a néhány postabaglyot, amelynek sikerült átverekednie magát a hóföretegen, Hagridnak kellett kórházi ápolásban részesítenie, hogy újra fel tudjanak szállni.

A diákok már alig várták a téli szünetet. A Griffendél klubhelyiségében és a nagyteremben mindig ropogott a tűz, de a huzatos folyosókon dermesztő hideg volt, és fagyos szél csapkodta az osztályterem ablakait. A legrémesebbek Pitonnak a pincében tartott órái voltak: ott mindig látszott a lehelet, a nebulók igyekeztek minél közelebb húzódni a forró üstökhöz.

– Szívből sajnálom azokat – mondta Draco Malfoy az egyik bájitalórán –, akik a Roxfortban töltik a karácsonyt, mert a családjuk látni sem akarja

őket.

Szavait elsősorban Harrynek címezte. Crak és Monstro gúnyosan nevettek. Harry, aki épp porított oroszánhalgerincet méricskért, ügyet sem vetett rájuk. A kviddicsmeccs óta Malfoy a tőle megszokottnál is gusztustalanabban viselkedett. A Mardekár vereségétől feldühödve elkezdte azt a viccet terjeszteni, hogy Harry után egy széles szájú levelibéka lesz a Griffendél fogójátékosa. Ezen azonban senki nem nevetett, mert mindenki csodálattal emlékezett vissza Harry fantasztikus helytállására a megvadult seprűn. Ezek után Malfoy jobb híján kénytelen volt a családja miatt gúnyolni Harryt.

Való igaz, Harry tényleg nem akarta a Privet Drive-on tölteni a karácsonyt. Egy héttel korábban McGalagony professzor listába szedte azoknak a nevét, akik az iskolában kívántak maradni az ünnepekre. Harry gondolkodás nélkül feliratkozott. Cseppet sem volt szomorú, sőt: biztos volt benne, hogy ez lesz élete legszebb karácsonya. Ron és a bátyjai sem mehettek haza, mert a szüleik Romániába készültek, hogy meglátogassák a sárkánykutató Charlie-t.

Mikor bűbáj-óra után feljöttek a pincéből, a folyosón egy hatalmas fenyőfa torlaszolta el az útjukat. A fa aljából két jókora láb lógott ki, és hangos szuszogás árulkodott róla, hogy Hagrid áll a dolog mögött.

– Szia, Hagrid, ne segítsünk? – szólt Ron, fejét az ágak közé dugva.

– Kösz, Ron, elboldogulok vele.

– Nem zavar, hogy mások közlekedni szeretnének? – hangzott fel mögöttük Malfoy hangja. – Egy kis mellékesre utazol, Weasley? Szeretnél te is vadőr lenni, ha végzel, mi? Hagrid kunyhója biztos kész palotának tűnik a családi putritokhoz képest.

Ron egy ugrással Malfoy előtt termett, de ekkor feltűnt a lépcsőn Piton.

– WEASLEY!

Ron elengedte Malfoy grabancát.

– Nem ő kezdte, Piton professzor – dugta ki Hagrid a fejét a fenyőfa mögül. – Malfoy sértegette a családját.

– Megértem, Hagrid, de a Roxfortban akkor is tilos verekedni – felelte mézesmázosan Piton. – Öt pontot levonok a Griffendéltől, és még örülhet, hogy ennyivel megúsza, Weasley. Gyerünk, menjenek a dolgukra.

Malfoy, Crak és Monstro átcsörtettek a fenyő ágain, tűlevelekkel szórva tele a folyosót.

– Ezt még nagyon megbánja – sziszegte fogcsikorgatva Ron. – Kerüljön csak a kezeim közé...

– Mindkettőt utálok – szólt sötéten Harry. – Malfoyt is és Pitont is.

– Ugyan már, fiúk – csitította őket Hagrid. – Mindjárt itt a karácsony. Gyertek, nézzétek meg a nagytermet. Ilyet nem láttok minden nap.

Így hát a három jó barát követte Hagridot és fáját a nagyterembe, ahol McGalagony és Flitwick professzor a karácsonyi díszek elhelyezésével foglalatoskodtak.

– Ah, Hagrid, látom, meghoztad az utolsó fát is – légy szíves, állítsd oda a sarokba.

A terem valóban csodálatosan festett. A falakon körben magyal-és fagyöngyfüzérek lógtak, és szerte a teremben nem kevesebb, mint tizenkét óriási fenyőfa állt. Volt, amelyik csak úgy szikrázott a sok parányi jégcsaptól, másokon gyertyák százai égtek.

– Hány nap van még hátra a téli szünetig? – kérdezte Hagrid.

– Csak egy – felelte Hermione. – Erről jut eszembe Harry, Ron, már csak fél óránk van vacsoráig. Siessünk a könyvtárba.

– Tényleg, igazad van – helyeselt Ron, le sem véve szemét Flitwick professzorról, aki pálcáját az ágak mentén végighúzva aranygömböket varázsolt az új fára.

– A könyvtárba? – kérdezte csodálkozva Hagrid a teremből kifelé menet. – Egy nappal a szünet előtt? Ilyen stréberek vagytok?

– Áh, nem tanulni megyünk – felelte vidoran Harry. – Az után a Nicolas Flamel után nyomozunk, akit a múltkor említettél.

– Micsoda? – rémüldözött Hagrid. – Hallgassatok ide: megmondtam, hogy ne ártsátok bele magatokat. Nem tartozik rátok, hogy mit őriz az a kutya.

– Mi csak azt szeretnénk tudni, hogy kicsoda Nicolas Flamel – tárta szét a karját Hermione.

– Ha magadtól elárulnád, megspórolnád nekünk a fáradságot – tette hozzá Harry. – Könyvek százain rágtuk már át magunkat, de egyikben sem találtunk róla semmit. Igazán segíthetnél egy kicsit – biztosan tudom, hogy valahol már olvastam a nevét.

– Belőlem egy szót se húztok ki – makacsolta meg magát Hagrid.

– Akkor bizony folytatnunk kell a nyomozást – vont a vállát Ron. Azzal a három jó barát faképnél hagyta a zsémbelődő Hagridot, és elsietett a könyvtár felé.

Mióta Hagrid kikotyogta nekik Flamel nevét, valóban a könyveket bújták. Ez volt az egyetlen nyom, amit követhettek, ha ki akarták deríteni, mit akar ellopni Piton. A baj az volt, hogy nem tudták, hol kezdjék a kutatást,

hiszen fogalmuk sem volt róla, hogy milyen területen tevékenykedett Flamel. Nem volt benne a Huszadik század legnagyobb mágusaiban, se a Kortárs varázslók nagy könyvében, de még a Korunk nagy mágiai vívmányaiban és a varázslás modernkori fejlődésében sem említették a nevét. Az egész könyvtárat pedig nem nézhették át – hiszen az több ezer polcot, könyvek tízezreit jelentette.

Hermione összeállított egy listát azokból a témákból és kötetekből, amelyeket végig akart nézni, Ron pedig elindult a polcok között, és találmra kiválasztott könyveket lapozott fel. Harry az „engedélyes” kötetek szekciója felé vette útját. Volt egy olyan érzése, hogy ott könnyebben megtalálnák, amit keresnek. A gyűjtemény zárolt részéből azonban csak azok vehettek ki egy-egy könyvet, akik külön tanári engedéllyel rendelkeztek, és Harry tudta, hogy ilyet úgysem kapna. Az „engedélyes” könyvek sötét varázslatokról, feketemágiáról szóltak. Ilyesmit a Roxfortban nem tanítottak, ezért ezeket a könyveket csak azok a felsőbb évesek olvashatták, akik haladó szinten foglalkoztak a sötét varázslatok kivédésével.

– Mit keresel, fiam?

– Semmit.

Madam Cvikker, a könyvtárosnő tollseprűjével megfenyegette Harryt.

– Akkor kívül tágasabb. Menj már, mire vársz?

Harry kisomfordált a könyvtárból, s közben átkozta buta fejét, hogy nem sikerült valami hihető mesét kiötlenie.

Ronnal és Hermionével már korábban megbeszélték, hogy jobb lesz, ha nem kéri ki Madam Cvikker tanácsát. Biztosak voltak benne, hogy a könyvtárosnő tudna segíteni nekik, de nem kockáztathatták, hogy Piton megtudja, miben sántikálnak.

Harry a könyvtár előtt, a folyosón várt barátaira. Nem nagyon hitt benne, hogy Ron és Hermione épp aznap találnak valami érdekleteset, hiszen már két hete nyomoztak eredménytelenül. Igaz, nem is volt túl sok idejük a dologgal foglalkozni – csak az órák közötti szünetekben jutottak el a könyvtárba. Arra lett volna szükségük, hogy jó néhány órára magukénak tudhassák az egész könyvtárat – Madam Cvikker nélkül.

Öt perccel később Ron és Hermione is kijöttek – és csalódottan csóválták a fejüket. A három barát elindult vacsorázni. – Ugye, folytatjátok a kutatást, amíg én távol leszek? – kérdezte Hermione. – Küldjete egy baglyot, ha találtok valamit.

– Te pedig kérdezd meg a szüleidet, hogy tudják-e, kicsoda Flamel – szólt Ron. – Ők biztos nem árulnak el minket.

– Biztos nem, mivel sajna, mindketten muglik, közönséges fogorvosok – felelte Hermione.

A téli szünet első napjaiban Ron és Harry túl jól érezték magukat ahhoz, hogy Flamellel foglalkozzanak. Az övük volt az egész hálószoza, és a klubhelyiségben sem volt akkora a tömeg, mint egyébként. Akkor terpeszkedhettek el a kandalló melletti kényelmes karosszékekben, amikor csak akartak. Ültek is ott eleget – megettek mindent, amit csak fel tudtak tűzni a villás végű nyársra: kenyeret, pogácsát, mályvacukrot –, és közben körmönfont terveket kovácsoltak Malfoy kitűrására az iskolából. Ezek a tervek jórészt nem voltak megvalósíthatók – de igen szórakoztató volt kiagyalni őket.

Ron tanítgatni kezdte Harryt a varázslók sakkjára. A játék nagyjából olyan volt, mint a muglik sakkja, azzal a különbséggel, hogy ebben a játékosok élő figurákat használtak, s így igazi hadvezérnek érezhették magukat. Ron készlete régi és viharvert volt. Minden tulajdonát a család más tagjaitól örökölte, így a sakk-készletet is – ez éppenséggel a nagypapjé volt. Régi figurákkal játszani azonban egyáltalán nem volt hátrány, sőt! Ron jól ismerte mindegyiket, így könnyedén elérte, hogy azt tegyék, amit akar.

Harry a Seamustól kölcsönkapott sakkharcosokat használta, s azok meglehetősen bizalmatlanok voltak vele szemben. Látták, hogy kezdő játékosal van dolguk, ezért folyton kétes értékű tanácsokkal traktálták őt: „Ne küldj oda, nem látod, hogy ott van a huszárja? Küldd inkább őt, érte nem kár!”

Elérkezett a szenteste. Lefekvéskor Harry a másnapi lakomára és vidámságra gondolt – ajándékokra egyáltalán nem számított. Annál nagyobb volt a meglepetése, mikor reggel egész kis kupacnyi csomagot pillantott meg az ágya lábánál.

– Boldog karácsonyt – szólt ásítva Ron.

Harry gyorsan kikászálódott az ágyból, és belebújt a köntösébe.

– Neked is boldog karácsonyt – felelte. – Nézd! Ajándékokat kaptam!

– Mért, mire számítottál, kiütésekre? – kuncogott Ron, és rápislogott saját, Harryénél jóval nagyobb ajándékkupacára. Harry kezébe vette a legfelső csomagot. Az ajándék vastag barna papírba volt csavarva, amin girbegurba betűkkel ez állt: Harrynek Hagridtól. A papírból egy durván faragott furulya került elő – nyilván Hagrid keze munkája. Harry kipróbálta a hangszert: kicsit olyan volt a hangja, mint a bagolyhuhogás.

A következő csomag egészen kicsi volt. Egy levél rejtőzött benne.

Megkaptuk üzenetedet, és mellékelten küldjük az ajándékodat. Vernon bácsi és Petunia néni.

A papírlap hátuljára celluxszal egy ötvenpennys érmét ragasztottak.

– Milyen jó fejek – csóválta a fejét Harry. Ron teljesen tűzbe jött a pénzdarab láttán.

– Nahát! – lelkenedett. – Milyen furcsa! Náluk ilyen a pénz?

– Megtarthatod – nevetett Harry, és folytatta a csomagok számbavételét.

– Ez tehát Hagridtól... az a nagybátyámtól... De kitől lehet a többi?

– Hogy azt kitől kaptad, azt hiszem, tudom... – mondta kissé elpirulva Ron, és egy meghatározhatatlan formájú csomagra mutatott. – Édesanyámtól. Mondtam neki, hogy te nem fogsz ajándékokat kapni, erre ő... jaj, neee... – kötött neked egy Weasley-pulcsit.

Harry kibontotta a csomagot. Egy vastag, smaragdzöld mellényt és egy doboz házi karamellt talált benne.

– Anya minden évben köt nekünk egy pulóvert – magyarázta Ron, miközben kicsomagolta a sajátját –, és nekem mindig gesztenyebarnát csinál.

– Ez nagyon kedves tőle. – Harry megkóstolta a karamellát, és nagyon finomnak találta.

A következő csomagban is édesség volt – egy nagy doboz csokibéka, Hermione ajándéka.

Az utolsó csomag következett. Harry a kezébe vette – nagyon könnyű volt –, és bontogatni kezdte.

Az ajándék kicsusszant a papírból, és ezüstösszürke, fénylő redőkben a padlóra hullott.

Ron szeme elkerekedett. Kiesett a kezéből a nagy doboz mindenízű draszté, amit Hermionétól kapott.

– Még sosem láttam ilyet, de hallottam róla – szólt, suttogóra fogva a hangját. – Ha tényleg az, aminek tűnik... Ez igazi ritkaság és nagyon értékes.

– Miért, mi ez?

Harry felemelte a földről a fényes, ezüstös anyagot. Egészen különös tapintása volt – mintha vízből szótták volna. – Ez egy láthatatlanná tevő köpönyeg – jelentette ki Ron, mélységes tisztelettel a hangjában. – Igen, egészen biztosan az. Próbáld csak fel.

Harry a vállára kanyarította a köpönyeget. Ron felkiáltott ámulatában.

– Tényleg az! Nézz le a lábadra!

Harry engedelmeskedett, és az üres padlót látta maga alatt. Egy ugrással a tükör előtt termett – és farkasszemet nézett saját elárvult fejével. Nyaktól lefelé semmi sem látszott belőle.

Mikor pedig a fejére is ráhúzta a köpenyt, tükörképe szörén-szálán eltűnt.

– Egy levél! – szólt izgatottan Ron. – Kiesett belőle egy levél! Harry letette a köpönyeget, és megvizsgálta a levelet. A kézírás nem tűnt ismerősnek. Hosszúka, szépen hurkolt betűkkel a következő szavak álltak a papíron:

Apád halála előtt rám bízta ezt a köpönyeget. Úgy vélem, eljött az ideje, hogy visszaadjam. Használd belátásod szerint. Nagyon boldog karácsonyt kívánok.

Aláírás nem volt. Harry a levélre meredt, Ront viszont csak a köpönyeg érdekelte.

– Mindenemet odaadnám, ha kaphatnék egy ilyet – szólt fejcsóválva. – Tényleg mindenemet. Neked meg mi bajod?

– Semmi – felelte Harry.

Nagyon furcsán érezte magát. Ki küldhette neki a köpenyt? Vajon tényleg az édesapjáé volt valaha?

Töprengéséből a zár kattánása zökkentette ki. Az ajtó kitárult, és a Weasley ikrek rontottak be a szobába. Harry gyorsan eldugta a köpönyeget. Egyelőre senkinek nem akarta megmutatni.

– Boldog karácsonyt!

– Nicsak! Harry is kapott egy Weasley-pulcsit!

Fred és George kék mellényben feszítettek. Fredét nagy sárga F betű, George-ét pedig egy G díszítette.

– Harryé szebb, mint a miénk – állapította meg Fred, kezébe véve Harry pulóverét. – Anyánk ez egyszer ki akart tenni magáért. Biztos azért, mert nem vagy családtag.

– Ron, te miért nem veszed fel a tiédet? – fordult az öccséhez George. – Bújj csak bele! Jó puha és meleg.

– Utálok a barnát – morogta kelletlenül Ron, de azért felhúzta a mellényt.

– A tieden nincs betű – álmélkodott George. – Anya biztos feltételezi rólad, hogy meg tudod jegyezni a nevedet. Pedig minket sem ejtettek a fejünk

lányára – tudjuk, hogy mi vagyunk Gred és Forge.

– Mi ez a ricsaj? – kérdezte egy rosszalló hang.

Percy Weasley dugta be a fejét az ajtón. Valószínűleg ő is épp az ajándékok bontogatásával volt elfoglalva, hiszen egy pulóvert tartott a karjára terítve. Fred nyomban elvette tőle.

– P mint prefí! Pattanj bele, Percy, mi is felvettük a magunkét! Képzeld, Harry is kapott egyet!

– Ne... ne, nem akarom – ellenkezett Percy, de az ikrek már húzták is a fejére a mellényt; még a szemüvegét is lelökték.

– És ma nem fogsz a prefektusokkal ücsörögni – tette hozzá George. – A karácsony családi ünnep!

Az ikrek, miután harcképtelenné tették Percy saját pulóverével, néhány jól irányzott medvepuszival kiterelték őt a szobából.

Harry még sosem vett részt ehhez fogható karácsonyi lakomán. Asztalra került vagy száz kövér sült pulyka, sült-és főttkrumpli-hegyekkel körítve, chipolata kolbászok tepsiszám, levesestálak teli vajás borsóval, finom, sűrű szószok, tengernyi áfonyamártás – és az asztalokon szinte méterenként nagy halomban álltak a máguspukkantók. Ezek a csodálatos játékok sokkal izgalmasabbak voltak, mint azok az ócska, műanyag csecsebecséket meg papírcsákókat rejtő mugli pukkantós bon-bonok, amiket Dursleyék szoktak venni. Harry felpukkantott egyet Freddel. A bonbon akkorát szólt, mint egy ágyú, és sűrű kék füstbe burkolta mindkettőjüket – a belsejéből pedig kiugrott egy kapitánysapka és egy csomó élő fehér egér. A főasztalnál ülő Dumbledore csúcsos varázslósüvegét virágos kalapra cserélte, és harsányan kacagott egy tréfán, amit Flitwick professzor olvasott fel neki.

A pulykát lángoló karácsonyi puding követte. Percynek kis híján beletört a foga, mikor ráharapott a szeletében megbúvó ezüst sarlóra. Hagrid nyakló nélkül védte a bort, s feje szemlátomást egyre vörösebb lett. Végül úgy elhatalmasodott rajta a vidámság, hogy arcon csókolta McGalagony professzort, aki – Harry ámulatára – csak kuncogott, és fülig elpirult fekete cilindere alatt.

Mikor Harry a vacsora végeztével felállt az asztaltól, alig fért el a két kezében a pukkanókból szerzett rengeteg ajándék.

Nyert egy csomag kiszúrhatatlan, világító léggömböt, egy bibircsóknövesztő készletet és egy vadonatúj varázslósakkot hogy csak a legjobbakat említsük. A fehéregerek sajnos szanaszét futottak, és Harry

gyanította, hogy időközben Mrs Norris gyomrában végezték karácsonyi lakoma gyanánt.

Délután Harry és a Weasley testvérek fergeteges hógolyócsatát vívtak a kastély udvarán. Alkonyatkor dideregve, fáradtan és csuromvizesen vonultak fel a Griffendél klubhelyiségébe. Letelepedtek a kandalló előtti karosszékekbe melegedni, és ekkor Harrynek végre alkalma nyílt felavatni vadonatúj sakk-készletét – ennek során látványos vereséget szenvedett Rontól. Gyanította, hogy nem vesztett volna olyan csúfosan, ha Percy nem akart volna minduntalan segíteni neki.

Szó se róla, páratlanul vidám karácsony volt, Harry öröme mégsem volt felhőtlen. Egész nap ott motoszkált a fejében valami, de csak lefekvés után volt ideje elgondolkodni rajta: nem hagyta nyugodni a láthatatlanná tevő köpönyeg és titokzatos feladója.

Ron, akit csupán a gyomrában terpeszkedő pulyka és sütemény foglalkoztatott, gyorsan behúzta baldachinos ágya függönyét, és egy perc múlva már az igazak álmát aludta. Harry a matrac széléhez mászott, és elővette az ágy alól a köpönyeget.

Az édesapja... a köpeny az édesapjáé volt. A selyemnél is simább, légiesen könnyű szövet lágyan siklott az ujjai között. Használd belátásod szerint! – ez állt a levélben.

Úgy érezte, rögvest ki kell próbálnia. Felkelt az ágyból, és beburkolózott a köpönyegbe. Rögtön lenézett a lábára. Csak a padlóra vetődő holdfényt látta. Nagyon furcsa érzés volt.

Használd belátásod szerint...

Egy gondolat hasított az agyába. Hiszen ebben a köpenyben nyitva áll előtte az egész iskola! Határtalan izgalom lett úrrá rajta, ahogy ott állt a sötét, néma szobában. Ebben bárhová mehet, bárhová, és Frics sose fogja megtudni.

Ron nyögött egyet álmában. Felébressze? Valami azt súgta, ne. Ez az apja köpönyege; most az egyszer – az első alkalommal – egyedül akarta használni.

Kiosont a hálósobából, lement a csigalépcsőn, majd átvágott a klubhelyiségen, és a portré mögötti lyukon át kimászott a folyosóra.

– Ki jár itt? – sipította a Kövér Dáma. Harry nem válaszolt. Sebes léptekkel elindult a folyosón.

Hova menjen? Az izgalomtól zakatoló szívvel megállt, és összeszedte gondolatait. A tiltott könyvek! Most addig bújhatja őket, amíg csak akarja –

ameddig ki nem derül valamelyikből, hogy kicsoda Nicolas Flamel. Arcába húzta a láthatatlanná tevő köpönyeget, és folytatta útját.

A könyvtárban ijesztő sötétség honolt. Harry meggyújtott egy lámpást, és a magasba emelte. Úgy tűnt, mintha a lámpa a levegőben lebegne – Harry érezte ugyan, hogy a kezében tartja, mégis megborzongott a látványtól.

A tiltott könyvek a könyvtár túlsó végében álló polcokon pihentek. Harry óvatosan átlépte a zárolt részt a többi polctól elválasztó kordont, és lámpája fényénél nézegetni kezdte a köteteket.

A címeiktől nem lett sokkal okosabb. A könyvgerincek málladozó, megfakult arany feliratai Harry számára ismeretlen nyelveken íródtak. Jó néhány kötetnek nem is állt cím a gerincén, s az egyik könyvön sötét folt éktelenkedett – talán vér. Harrynek libabőrös lett a háta. Talán csak képzelődött, de hallani vélte, hogy a polcokon a könyvek halkan sugdolóznak mintha éreznék, hogy betolakodó jár köztük.

Valahol el kellett kezdenie. Óvatosan letette a földre a lámpát, és mustrálni kezdte a legalsó polcot. Egy nagyalakú, fekete-ezüst köteten akadt meg a szeme. Nagy nehezen kihúzta a súlyos könyvet a helyéről, és a térdén egyensúlyozva kinyitotta.

Abban a minutumban velőtrázó sikítás hasított a könyvtár csendjébe. A könyv sikoltozott! Harry gyorsan becsukta, de hiába – a dobhártyaszaggatóan éles hang nem akart elcsitulni. Harry rémülten hátrahőkölt, s közben feldöntötte a lámpát, amely azonnal kialudt. A folyosóról már hallatszott is a közeledő léptek zaja – Harry gyorsan visszadugta a sikító könyvet a helyére, és futásnak eredt. Az ajtóban találkozott össze Friccsel – a gondnok tágra nyílt, fakó szemeivel átnézett rajta.

Harry átbújt Frics felemelt karja alatt, és hanyatt-homlok elmenekült. Füle még mindig csengett a könyv sikításától.

Egy megtermett lovagi páncélzat elé érve hirtelen megtorpant. A nagy rohanásban nem is figyelt oda, hogy merre megy. Talán a sötétség tette, de nem tudott rájönni, hogy hol van. Emlékezett ugyan egy hasonló páncélra, de azt a konyha közelében látta, vagyis öt emelettel lejjebb.

– Professzor úr, arra kért, hogy nyomban jelentsem, ha éjszaka járkal valaki az épületben. Nos, valaki járt a könyvtárban, a tiltott könyvek között.

Harry érezte, hogy elsápad. Akárhova is vetődött, Frics bizonyosan tudott egy rövidebb utat, mert halk, kenetteljes hangja egyre közelebből csengett. Harry nagy rémületére Piton felelt a gondnoknak:

– A tiltott könyvek között? No, majd mindjárt elkapjuk, még nem járhat messze.

Harry lába a földbe gyökerezett, mikor Frics és Piton befordultak a sarkon. Pitonék természetesen nem láthatták őt, de a folyosó meglehetősen szűk volt – ha közelebb jönnek, egyenesen beléütköztek volna. A köpönyeg csupán láthatatlanná tette őt, testetlenné nem.

Lábujjhegyen hátrálni kezdett, és bal oldalt megpillantott egy résnyire nyitott ajtót. Lélegzetét visszafojtva beosont a nyíláson, anélkül, hogy az ajtót megmozdította volna. Pitonék szerencsére semmit nem vettek észre – meg sem álltak, mikor elhaladtak az ajtó előtt. Harry most már fellélegzett, de nem mozdult, amíg a lépések zaja el nem halt a távolban. Ez meleg helyzet volt, nagyon meleg. Beletelt még néhány másodpercbe, mire összeszedte magát annyira, hogy körülnézzen, hova is került.

A helyiség használaton kívüli osztályteremnek tűnt. A félhomályban kirajzolódtak a falakhoz tolt asztalok és székek sziluettjei – meg egy felfordított papírkosáré. Az ajtóval szemközt viszont egy olyan tárgy állt, ami cseppet sem illett egy osztály falai közé – úgy tűnt, mintha csak azért rakták volna oda, hogy máshol ne legyen útban. Ez az oda nem illő tárgy egy mennyezetig érő, díszes arany keretbe foglalt, pompás tükör volt. A keret felső ívén bevéselt felirat állt: Edevis amen ahze erkýt docr amen.

Most, hogy Frics és Piton már messze jártak, Harry lassan megnyugodott. Kedve támadt még egyszer elgyönyörködni saját láthatatlanságában, odalépett hát a tükör elé.

A szájára kellett szorítania a kezét, hogy fel ne kiáltson rémületében. Ekkorát még akkor sem dobbant a szíve, mikor a könyv sikítani kezdett – a tükörben ugyanis nemcsak hogy megpillantotta önmagát, de egy egész csoportnyi más embert is látott, akik mind ott álltak mögötte.

Pedig a helyiségben egy lélek sem volt. Harry az izgalomtól zihálva lassan újra a tükör felé fordult.

Látta a saját képét, amint ott áll rémült arccal, falfehéren, és még vagy tíz másik emberét. Megint hátrasandított a válla fölött – most sem volt mögötte senki. Vagy talán mindannyian láthatatlanok? Lehet, hogy a szoba tele van láthatatlan emberekkel, és a tükör trükkje az, hogy megmutat mindenkit, láthatókat és láthatatlanokat egyaránt?

Ismét belenézett a tükörbe. Közvetlenül a tükörképe mögül egy mosolygós arcú nő integetett neki. Fél kézzel hátranyúlt, de keze a semmiben kotorászott. Ha a nő valóban ott állt volna mögötte, elérte volna, hiszen tükörképeik egészen közel voltak egymáshoz. De nem – azok az emberek csak a tükörben léteztek.

A nő nagyon csinos volt szép, sötétvörös hajával, és a szeme – a szeme épp olyan, mint az enyém, gondolta Harry, és közelebb lépett a tükörhöz. Világoszöld és ugyanolyan vágású – ekkor azonban észrevette, hogy a nő sír. Mosolygott, de közben könnyezett. A mellette álló magas, vékony, fekete hajú férfi vigasztalóan átkarolta. A férfi szemüveget viselt, és rakoncátlanul állt a haja – a tarkóján kimondottan borzas volt, csakúgy, mint Harry.

A fiú most már olyan közel állt a tükörhöz, hogy orra kis híján hozzáért saját képéhez.

– Anya? – suttogta. – Apa?

A nő és a férfi csak nézték, és mosolyogtak rá. Harry pillantása most a többi alakra vándorolt. További zöld szempárok, még több, az övéhez hasonló formájú orr, sőt egy kicsi öregembernek még a térde is olyan bütykös volt, mint neki. Szemtől szemben állt a családjával – életében először.

Potterék mosolyogva integettek neki, s ő tenyerét az üveglapra szorítva, a vágyakozástól tágra nyílt szemmel meredt rájuk, mintha abban reménykedne, hogy beléphet a tükörbe, és a karjába zárhatja őket. Megfoghatatlan, szívszorító érzés lett úrrá rajta: az öröme, melybe mélységes mély szomorúság vegyült.

Maga sem tudta, mennyi ideig állt ott. A tükörképek nem homályosultak el, és ő csak nézte és nézte őket, míg végül egy távoli zaj magához nem térítette révületéből. Nem maradhatott örökké a tükör előtt, meg kellett keresnie a Griffendél toronyba vezető utat.

– Visszajövök – suttogta búcsúzóul édesanyja arcába nézve, azzal kisietett a sötét osztályteremből.

– Igazán felébreszthetnél volna – duzzogott Ron.

– Majd ma este eljössz velem. Úgyis meg akarom mutatni neked a családomat.

– Nagyon kíváncsi vagyok a szüleidre.

– És én is szeretném megnézni a te családodat. Megmutathatod az összes Weasleyt, a bátyáidat, meg mindenkit.

– Őket bármikor láthatod – vont a vállát Ron. – Majd nyáron eljössz hozzánk vendégségbe. Különben is, lehet, hogy a tükör csak azokat mutatja, akik már meghaltak. Csak az a kár, hogy nem találtál semmit Flamelről. Miért nem eszel?

Harrynek nem volt étvágya. Csak arra tudott gondolni, hogy látta a szüleit, és hogy este ismét meglátogatja majd őket. Flamel szinte teljesen kiment a fejéből. Már egyáltalán nem tartotta olyan fontosnak az egész ügyet.

Kit érdekel, hogy mit őriz a háromfejű kutya, és mit számít, hogy Piton ellopja-e vagy sem.

– Jól vagy? – kérdezte Ron. – Olyan furcsa arcot vágasz.

Harry csak egy dologtól félt: hogy nem talál vissza az osztályterembe, ahol a tükör áll. Mivel aznap este ketten bújtak meg a köpönyeg alatt, sokkal lassabban haladtak. Harry megpróbálta felidézni az útvonalat, amelyen előző este a könyvtárból menekült. Már egy órája rótták a sötét folyosókat, de a teremnek nyomát se találták.

– Fázom – panaszkodott Ron. – Adjuk fel, és menjünk lefeküdni.

– Nem! – sziszegte Harry. – Tudom, hogy itt van valahol. – Egy ízben szembejött velük egy pók karú, pók lábú boszorkány kísértete, de rajta kívül senkivel nem találkoztak. Ron már épp panaszkodni kezdte, hogy jéggé dermedtek a lábujjai, amikor Harry megpillantotta a lovagi páncélt.

– Itt van! Ez az!

Kitárták a terem ajtaját. Harry ledobta a válláról a köpönyeget, és a tükörhöz szaladt.

Ott voltak mind. Az édesanyja és az édesapja boldog mosollyal fogadták.

– Látod? – suttogta Harry.

– Nem látok semmit.

– Nézd! Hiszen ott vannak! Az összes rokonaim!

– Én csak téged látok.

– Nézz bele rendesen. Állj ide a helyemre.

Harry félrehúzódott, de attól fogva, hogy Ron a tükör elé állt, már nem látta a családját, csak Ront, a csíkos pizsamájában. Ron viszont csillogó szemmel bámulta tükörképét.

– Nézd, milyennek mutat! – lelkesedett.

– Látod a családot magad körül?

– Nem... Egyedül vagyok. De nem úgy nézek ki, mint most. Idősebbnek tűnök... és iskola első vagyok!

– Micsoda?

– Olyan jelvényem van, amilyen Billnek volt... és a kezemben tartom a házkupát meg a kviddicskupát... Csapatkapitány is vagyok!

Ron reménykedve nézett a barátjára.

– Mit gondolsz, lehet, hogy a tükör a jövőt mutatja?

– Nem hinném, hiszen a rokonaim mind meghaltak. Hadd nézzem csak...

– Engedj még egy kicsit...Te már eleget nézegetheted magad.

– Mi érdekes van abban, hogy a kviddicskupát markolászod? Hadd nézzem meg a szüleimet!

– Ne lökdöss!

A vitának a folyosóról behallatszó zaj vetett véget. A fiúk most döbbsentek csak rá, milyen hangosan beszéltek.

– Gyorsan!

Alighogy beburkolóztak a köpönyegbe, egy világító szempárjelent meg az ajtóban – Mrs Norris. Ron és Harry mozdulatlanra dermedtek, és mindkettőjük fejében ugyanaz a kérdés fogalmazódott meg: vajon macskákkal szemben is működik a köpönyeg? Néhány, óráknak tűnő másodperc múltán Mrs Norris megfordult, és elballagott.

– Nem maradhatunk itt tovább. Lehet, hogy idehívja Fricset. Lefogadom, hogy hallott minket. Tűnjünk el innen!

Azzal Ron kivonszolta Harryt a teremből.

A hó másnap reggelre sem olvadt el. – Sakkozzunk! – javasolta Ron.

– Nincs kedvem.

– Akkor látogassuk meg Hagridot.

– Én most nem megyek... De te menj nyugodtan.

– Tudom, hogy mi jár a fejedben, Harry. Az a tükör. Ne menj vissza ma éjjel.

– Miért ne?

– Nem tudom... Csak valahogy nem tűnik jó ötletnek. Különben is, már épp eleget játszottál a tűzzel. Frics, Piton és Mrs Norris egész éjjel az épületben cirkálnak. Tudom, hogy nem látnak téged, de mi van, ha beléjük ütközöl? Vagy leversz valamit?

– Tisztára úgy beszélsz, mint Hermione.

– Komolyan mondom, Harry, ne menj vissza.

Harrynek azonban eltökélt szándéka volt, hogy aznap is felkeresi a tükört, és erről száz Ron se tudta volna lebeszélni.

Ez alkalommal viszonylag gyorsan megtalálta a helyes utat. Sebesen lépkedett, és tudta, hogy ezzel veszélyesen nagy zajt csap, de nem találkozott össze senkivel.

Édesanyja és édesapja megint sugárzó arccal fogadták; az egyik nagyapja is vidáman bólogatott, amikor meglátta őt. Harry visszamosolygott rájuk, és letelepedett a tükör elé. Most már senki nem akadályozhatta meg, hogy hajnalig ott maradjon a családja körében. Senki és semmi.

Hacsak...

– Hát megint eljöttél, Harry?

A fiú úgy érezte, mintha jeges vizet zúdítottak volna a nyakába. Megpördült a tengelye körül – és döbbenten látta, hogy a fal mellett, az egyik asztalon maga Dumbledore professzor üldögél. Mikor bejött, körül sem nézett, egyenesen a tükörhöz rohant – bizonyára azért nem vette észre az igazgatót.

– Nem láttam, hogy itt van, igazgató úr.

– Úgy tűnik, a láthatatlanság néha rövidlátással párosul – ingatta a fejét Dumbledore. Harry kissé megkönnyebbült, mikor látta, hogy a professzor mosolyog. Dumbledore lekászálódott az asztalról, és letelepedett Harry mellé a padlóra.

– Ha jól látom, mint előttem oly sokan, te is felfedezted a nagy élményt, melyet Edevis tükre nyújt.

– Nem tudtam, hogy így hívják, uram.

– De arra biztosan rájöttél már, hogy miben áll a csodája.

– Hát... hogy... megmutatja a családomat.

– Ron barátodnak pedig őt magát mutatta meg mint iskolaelsőt.

– Honnan tudja...?

– Nekem nem kell köpönyeg ahhoz, hogy láthatatlanná váljak – mosolygott jóindulatúan Dumbledore. – Nos, ki tudod találni, mit mutat meg nekünk Edevis tükre?

Harry megrázta a fejét.

– Hadd segítsek. A világ legboldogabb embere úgy használhatná Edevis tükrét, mint egy közönséges tükröt, vagyis ha belenézne, pontosan olyannak látná magát, amilyen. Dereng már?

Harry gondolkozott egy percre, majd megkockáztatott egy óvatos találgatást.

– Azt mutatja, amit akarunk.

– Igen is, meg nem is – felelte halk-szelíden Dumbledore. – Nem mutat se többet, se mást, mint szívünk legmélyének leghőbb vágyát. Te, aki sosem találkozta a családdal, ott látod magad a körükben. Ronald Weasley, akinek a bátyái árnyékában telt az élete, úgy látja magát, mint a legdicsőbb valamennyi testvér közül. Ez a tükör azonban nem teszi bölccsé az embert, nem tárja fel az igazságot. Sokan sorvadtak el előtte, mert megbabonázta őket a látvány, és megannyi ember örült bele, hogy nem tudta, valóságos-e, vagy akár csak lehetséges-e, amit a tükörben lát.

– A tükör holnap új helyre kerül, és arra kérlek, ne indulj többé a keresésére. Ha úgy adódik, hogy viszontlátod, most már tudod, mire számíts. Rossz úton jár, aki álmokból épít várat, és közben elfelejt élni – ezt jól véd

az eszedbe. És most, ha rám hallgatsz, felveszed azt a pompás köpönyeget, és elszaladsz megnézni, megvan-e még az ágyad.

Harry felállt.

– Professzor úr... kérdezhetek valamit?

– Persze; már meg is tetted – nevetett Dumbledore. – De most az egyszer kérdezhetsz még egyet.

– A professzor úr mit lát, ha belenéz a tükörbe?

– Én? Én azt látom, hogy ott állok egy pár vastag gyapjúzoknival a kezemben.

Harry értetlenül pislogott.

– Az embernek soha nem lehet elég zoknija – magyarázta Dumbledore. – Megint elmúlt egy karácsony, és megint nem kaptam egyetlen zoknit se. Nekem mindig mindenki csak könyveket ajándékoz.

Csak sokkal később, mikor már újra az ágyában feküdt, akkor merült fel Harryben a gyanú, hogy Dumbledore válasza esetleg nem teljesen fedte az igazságot. Ugyanakkor – ismerte be, miközben lesöpörte Makeszt a párnájáról – öreg tanárának feltett kérdése meglehetősen indiszkrét volt.

Tizenharmadik fejezet

Nicolas Flamel

Harry megfogadta Dumbledore tanácsát: nem kereste többé Edevis tükkrét, s a téli szünet hátralevő részében a láthatatlanná tevő köpönyeg összehajtva pihent az utazóláda fenekén. Harry szívesen elfelejtette volna, amit a tükörben látott, de ez már nem ment olyan könnyen. Egyre gyakrabban gyötörték lidérces álmok: újra és újra azt álmodta, hogy a szüleit elnyeli egy felvillanó zöld fény, s közben valaki éles hangon kacag.

– Látod? Dumbledore-nak igaza volt. Az a tükör a végén még az örületbe kerget – csóválta a fejét Ron, mikor Harry elmesélte neki a rémálmát.

Hermione, aki a szünet utolsó napján tért vissza, egészen más szemmel nézte a történeteket. Két érzés viaskodott benne: egyfelől elborzadt, ha arra gondolt, hogy Harry három egymást követő éjjel a tilosban járt („És ha Frics elkapott volna!?”), másfelől csalódott volt, hogy Harry nem derített fényt Nicolas Flamel kilétére.

Már szinte teljesen feladták a reményt, hogy találnak valami információt Flamelről, bár Harry még mindig kitartott amellett, hogy valahol már olvasta a nevét. Miután megkezdődött a tanítás, megint az óráközi szünetekben jártak

be tíz percre a könyvtárba. Harrynek még társainál is kevesebb ideje volt, hiszen újra elkezdődtek a kviddicsedzések is.

Wood a szokásosnál is keményebben megdolgoztatta csapatát. A hó elolvadt, és véget nem érő esőzések kezdődtek, de a kapitány lelkesedését ez sem lohasztotta le. A Weasley ikreknek az volt a véleményük, hogy Wood fanatikus megszállott módjára viselkedik, de Harry igazat adott a kapitánynak. Úgy állt a dolog, hogy ha megnyernék a következő, a Hugarbug elleni mérkőzésüket, hét év óta először sikerülne megelőzniük a Mardekárt a pontversenyben. Ráadásul Harry úgy tapasztalta, hogy ritkábban vannak rémálmai, ha kviddicsezés után kimerülten bújik ágyba.

Egy vízben és sárban gazdag edzés során Woodot feldühítették a Weasley ikrek, akik gyakorlás helyett zuhanó bombázósdit játszottak, és úgy tettek, mintha katapultálnának a seprűjükről.

– Hagyjátok abba a rendetlenkedést! – kiáltott rájuk Wood. – Emiatt fogjuk elveszíteni a meccset! Piton minden alkalmat megragad majd, hogy lefaragja a pontjainkat! Ugyanis ő vezeti a meccset!

Ennek hallatán George Weasley tényleg leesett a seprűjéről.

– Piton lesz a bíró?! – hüledezett, sarat köpködve. – Mióta vezet ő kviddicsmeccseket? Különben is, biztos, hogy elfogult lesz velünk szemben, hiszen megelőzhetjük a Mardekárt!

A csapat többi tagja is leszállt George mellé méltatlankodni. – Nem én tehetek róla – tárta szét a karját Wood. – A mi dolgunk az, hogy tiszta, szép játékot játsszunk. Akkor nem köthet belénk.

Ez eddig rendben is volna, gondolta Harry, de neki még egy oka van rá, hogy ne akarjon Piton közelében kviddicsezni...

Edzés után a többiek még együtt maradtak egy darabig, Harry azonban rögtön visszasietett a Griffendél klubhelyiségébe. Ron és Hermione éppen sakkoztak. A sakk volt az egyetlen dolog, amiben Hermione néha veszített. Jó neki, vélte Ron és Harry.

– Maradj csöndben egy kicsit – szólt Ron, mikor Harry leült mellé. – Hadd koncentráljak... – Tekintete Harry arcára tévedt. – Mi bajod? Borzalmasan nézel ki.

Harry fojtott hangon beszámolt barátainak Piton hirtelen jött játékvezetői ambícióiról.

– Ne játssz! – vágta rá gondolkodás nélkül Hermione.

– Jelents beteget! – mondta Ron.

– Színlelj lábtörést! – javasolta Hermione.

– Tényleg törd el a lábad! – melegedett bele Ron.

– Nem tehetem – rázta a fejét Harry. – Nincs tartalék fogónk. Ha kiszállok, a Griffendélnek le kell mondania a meccset.

Ebben a pillanatban Neville buk fencezett be a klubhelyiségbe. Hogy miként sikerült bemászni a portré mögötti lyukon, az külön rejtély volt, mivel – amint azt Harryék rögtön észrevették – a Lábbilincselő nevű átok ült rajta. Ezek szerint páros lábbal szökdelt fel a Griffendél-toronyba.

Mindenki dőlt a nevetéstől, kivéve Hermionét, aki nyomban odaszaladt, és elmondta az ellenátkot. Neville remegve feltápáskodott.

– Ki tette ezt veled? – kérdezte Hermione, miközben odavezette a fiút Harryhez és Ronhoz.

– Malfoy – felelte remegő hangon Neville. – A könyvtár előtt találkoztam vele. Azt mondta, épp keres valakit, akin gyakorolhat.

– Jelentsd McGalagony professzornak! – biztatta Hermione.

Neville a fejét rázta.

– Nem akarok még több bajt – motyogta.

– Nem hunyászkodhatsz meg! – szólt Ron. – Malfoy amúgy is megszokta, hogy csak úgy átsétálhat az embereken, nem kell még jobban megkönnyíteni a dolgát.

– Nem érdemlem meg, hogy griffendéles legyek, mert nem vagyok elég bátor. Bár ezt nem szükséges közölnötök velem – Malfoy már megtette.

Harry belekotort a zsebébe, és előhalászott egy csokibékát – az utolsót abból a dobozból, amit Hermionétól kapott karácsonyra. Odaadta a sírással küszködő Neville-nek.

– Te tucatnyi Malfoynál is többet érsz – jelentette ki bátorítóan. – A Teszlek Süveg Griffendélbe osztott be, nem? És hol van Malfoy? A tetves Mardekárban.

Neville szája erőtlen mosolyra húzódott. Kibontotta a csokibékát.

– Kösz, Harry... Asszem, most lefekszem. Tessék, a kártya. Gyűjtöd, nem?

Mikor Neville elballagott, Harry megnézte a Híres Varázslók kártyát.

– Megint Dumbledore – állapította meg. – Az ő képe volt a legelső...

Egyszerre elakadt a lélegzete. Megfordította a kártyát, és átfutotta a szöveget. Azután Ronra és Hermionére nézett. – Megtaláltam! – suttogta. – Megtaláltam Flamelt! Ugye, megmondtam, hogy láttam már valahol a nevét? Idefelé a vonaton olvastam! Tessék: „Dumbledore fedezte fel a sárkányvér tizenkét felhasználási módját, és jelentősek a tudóstársával, Nicolas Flammel végzett alkímiai kutatásai is”!

Hermione talpra szökkent. Utoljára akkor tűnt ilyen izgatottnak, amikor kijavítva visszakapták a legelső házi feladatukat.

– Ne menjetek sehova! – parancsolta, és felrohant a hálósobákhoz vezető lépcsőn. Harrynek és Ronnak jóformán arra se volt idejük, hogy elcsodálkozzanak, már vissza is tért, karjában egy hatalmas régi könyvvel.

– Eszembe se jutott, hogy ebben keressem! – súgta izgatottan. – Néhány hete vettem ki a könyvtárból, hogy legyen nálam valami könnyű olvasmány is.

– Könnyű...? – morogta Ron.

Hermione csendre intette, és lapozgatni kezdte a könyvet. Végül megtalálta, amit keresett.

– Tudtam! Tudtam!

– Most már beszélhetünk? – kérdezte mogorván Ron. Hermione ügyet sem vetett rá.

– Nicolas Flamel – suttogta drámai hangon – az egyetlen ember, aki el tudta készíteni a bölcsek kövét!

A várt hatás elmaradt.

– A micsodát...? – kérdezte Ron és Harry kórusban.

– Jaj istenem, milyen műveletlenek vagytok! Tessék, olvassátok el!

Azzal odatolta a fiúk elé a nagy könyvet.

Az alkímia ősi tudománya egy különleges képességekkel bíró anyagot, a legendás „bölcsek kövé”-t kutatja. A kő mindenfajta fémot vegytisztára arannyá változtat, és általa nyerhető az életelixír nevű folyadék is, amely halhatatlanságot biztosít fogyasztójának.

Az évszázadok során számos helyről jelezték a bölcsek köve felbukkanását. A jelenleg fellelhető egyetlen kő Nicolas Flamel úr, a kiváló alkímista és operakedvelő birtokában van. Flamel, aki tavaly ünnepelte hatszázhatvanötödik születésnapját, visszavonultan él devoni házában feleségével, a hatszázötvennyolc esztendőes Perenelle-lel.

– Értitek már? – szólt izgatottan Hermione, mikor Ron és Harry végeztek az olvasással. – A kutya a Flamel-féle bölcsek kövét őrzi! Flamel biztosan megkérte a barátját, Dumbledore-t, hogy vigyázzon rá, mert megtudta, hogy valaki vadászik a kőre. Ezért kellett áthozni ide a Gringottsból!

– Egy kő, ami aranyat csinál, és örök életet ad? – csóválta a fejét Harry.
– Nem csoda, hogy Pitonnak fáj rá a foga! Bárki szívesen elfogadná.

– És az sem csoda, hogy nem találtuk Flamelt a Varázslás modernkori fejlődésében – tette hozzá Ron. – Nem éppen modernkori a pasas, ha hatszázhatvanöt éves.

Harry és Ron még a másnap délelőtti sötét varázslatok kivédése órán, a vérfarkasharapás kezelési módjainak kijegyzetelése közben is arról sustorogtak, hogy mi mindenre tudnák használni a bölcsek kövét. Ron kijelentette, hogy venne magának egy saját kviddicscsapatot, s erről Harrynek eszébe jutott Piton és a közelgő mérkőzés.

– Játsszom a meccsen... – közölte döntését barátaival. – Ha meghátrálnék, a mardekárosok azt hinnék, hogy megijedtem Pitontól. Majd én megmutatom nekik... Letörlöm a képükről a vigyort.

– Mi meg majd téged törölünk fel a pályáról – aggodalmaskodott Hermione, s most senki sem mondta, hogy alaptalanul...

Magabiztos elhatározás ide vagy oda, ahogy közeledett a mérkőzés, Harry egyre jobban félt. Persze a csapat többi tagja sem volt éppenséggel nyugodt. Csodálatos volt arra gondolniuk, hogy hét év után végre megelőzhetik a Mardekárt, de ilyen elfogult játékvezető mellett aligha lehettek biztosak a dolgukban.

Talán csak a képzelete játszott Harryvel, de az volt az érzése, hogy bárhová megy, mindenütt Pitonba botlik. Néha még az is megfordult a fejében, hogy a professzor követi őt, és csak az alkalomra vár, hogy elkaphassa. Piton most már gyakorlatilag minden bájitalórán szerét ejtette, hogy belekössön. Rájött volna, hogy tudnak a bölcsek kövéről? De hát kitől tudhatta meg? Harrynek néha az a szörnyű érzése támadt, hogy Piton gondolatolvasó.

Másnap délután, mikor Ron és Hermione az öltöző előtt sok sikert kívántak neki, Harry érezte, hogy barátai aggódnak az életéért. Ez nem volt épp megnyugtató számára. Wood lelkesítő szónoklatát szinte nem is hallotta – gépiesen átöltözött a kviddicstalárba, és előkészítette a Nimbusz Kétezrest.

Ron és Hermione közben helyet foglaltak a lelátón. A mellettük ülő Neville nem értette, miért vágnak olyan komor és aggódó képet, s az sem volt világos számára, hogy miért van náluk a varázspálcájuk. Arról pedig még Harry se tudott, hogy Ron és Hermione titokban gyakorolták a Lábbilincselő átkot, s elhatározták, hogy használni is fogják, ha észreveszik, hogy Piton bántani akarja Harryt.

– Ne felejtse el: locomotor mortis – súgta Hermione. Ron a talárja ujjába rejtette varázspálcáját.

– Tudom! – sziszegte. – Ne piszkálj már!

Ezalatt az öltözőben Wood félrevonta Harryt.

– Nem akarlak idegesíteni, pajtás, de ezúttal tényleg fontos lenne, hogy gyorsan elkapd a cikeszt. Fejezd be a meccset, mielőtt még Piton túl nagy előnyhöz juttatja a Hugarbugot.

Fred Weasley kilesett az öltöző ajtaján.

– Itt van az egész iskola! – újságolta. – Még Dumbledore is kijött megnézni minket!

Harry szíve nagyot dobbant. – Dumbledore?

Odaszaladt az ajtóhoz, és ő is kinézett. Fred nem tévedett. Ilyen ezüstszürke szakállal csak egy embernek van.

Harry hatalmasat sóhajtott a megkönnyebbüléstől. Most már biztonságban van. Kizárt dolog, hogy Piton Dumbledore jelenlétében bántani merje őt.

Talán ezért is vágott Piton olyan dühös képet, mikor a csapatok kivonultak a pályára. Még a lelátón ülő Ron is észrevette.

– Még sosem láttam Pitont ilyen mérgesnek – fordult Hermionéhez. – Nézd, elkezdték!... Jaj!

Valaki beletérdelt a tarkójába. Malfoy volt az.

– Bocs, Weasley, nem vettelek észre. – Malfoy rávigyorgott Crakra és Monstróra. – Kíváncsi vagyok, ma meddig bír Potter a seprűjén maradni. Ki akar fogadni? Nem fogadunk, Weasley?

Ron nem válaszolt. Piton épp büntetőt ítélt a Hugarbug javára, mert felé ütött egy gurkót George Weasley. Hermione összes ujját keresztbe téve sandított fel Harryre, aki úgy körözött a pálya fölött, mint az áldozatra leső héja.

– Tudjátok, hogyan válogatják össze a griffendélek a csapatukat? – szólalt meg fennhangon Malfoy pár perccel később, amikor Piton minden ok nélkül újabb szabaddobást ítélt meg a Hugarbugnak. – Azokat válogatják be, akiket sajnálnak: Pottert, akinek nincsenek szülei, Weasleyéket, akiknek nincs pénzük – csak Neville Longbottom hiányzik közülük, akinek nincs esze.

Neville fülig pirult, de gyorsan összeszedte magát. Hátrafordult, és farkasszemet nézett Malfojjal.

– Tucatnyi Malfoynál is többet érek – dadogta.

Malfoy, Crak és Monstro a hasukat fogták a nevetéstől. Ron még mindig nem merte levenni a szemét a meccsről, de azért megjegyezte:

– Ez a beszéd, Neville.

– Longbottom, ha az ész aranyból volna, te szegényebb lennél, mint Weasleyék, pedig az nagy szó.

Ron idegei már amúgy is pattanásig feszültek Harry miatt. – Figyelmeztetek, Malfoy, még egy szó, és...

– Ron! – vágott a szavába Hermione. – Harry...!

– Mi...!? Hol...!?

Harry váratlanul látványos zuhanórepülésbe kezdett. A közönség tapssal jutalmazta a mutatványt. Hermione felállt, és a szájába dugta keresztbe tett ujjait, úgy szorított a puskagolyó módjára száguldó Harrynek.

– Szerencséd van, Weasley – élcelődött Malfoy. – Potter talált neked valami aprópénzt a földön.

Ez már több volt a soknál. Malfoynak megijedni se volt ideje, máris a földön találta magát, mellkasán Ronnal. Neville – rövid habozás után – hátramászott segíteni.

– Gyerünk, Harry! – sikította Hermione. Felugrott a padra, úgy meredt barátjára, aki most egyenesen Piton felé suhant. Észre sem vette a pad alatt birkózó Ront és Malfoyt, se azt a puffogó-nyögdécselő gombócot, ami eredetileg Neville, Crak és Monstro volt.

Ódafent a levegőben Piton megfordította seprűjét. Épp csak annyit látott, hogy elsuhan mellette valami piros – a következő pillanatban Harry kijött a zuhanásból, és diadalmasan a magasba lendítette karját. A cikesz ott volt a markában.

A közönség tombolt. Új rekord született! Senki nem emlékezett olyan kviddicsmeccsre, ahol a fogó ilyen gyorsan elkapta a cikeszt.

– Ron! Ron! Hova tűntél? Vége a meccsnek! Harry megnyerte! Nyertünk! Vezet a Griffendél! – Hermione az örömtől sikoltozva táncolt a lelátó padján, és átölelte az előtte ülő Parvati Patilt.

Harry fél méterrel a föld fölött leugrott a seprűjéről. Még mindig azt hitte, hogy csak álmodik. Hát sikerült – a meccs alig öt percig tartott. A Griffendél-szurkolók betódultak a pályára. Piton is leszállt a földre – sápadtan, elfehéredett ajakkal meredt Harryre, de egy szót sem szólt.

Harry egy kéz súlyát érezte a vállán, s mikor hátrafordult, Dumbledore mosolygó arcát pillantotta meg.

– Gratulálok – szólt a professzor olyan halkan, hogy csak Harry hallhatta. – Látom, sikerült túltenned magad azon a tükördolgon... Szorgalmas voltál... Ennek örülök.

Piton kiköpött mérgében.

Egy órával később Harry kilépett az öltözőből, hogy visszavigye a Nimbusz Kétezrest a seprűtárolóba. Talán még soha nem volt ennyire boldog. Úgy érezte, most végre tett valamit, amire büszke lehet – többé senki nem mondhatta rá, hogy csak a neve híres.

Soha nem érezte még ilyen édes illatúnak az alkonyi szellőt. Végigsétált a nedves fűvön, és felidézte magában az elmúlt egy óra boldog kavalkádját: a Griffendél-szurkolók a vállukon hordozták körül őt; Ron és Hermione ugráltak örömben, és messziről integettek neki. Ronnak a vérző orra alatt is fülig ért a szája.

A seprűtárolóhoz érve Harry megállt, a deszkaajtónak vetette a vállát, és felnézett a Roxfortra. Az iskola ablakait vörösre festette a lenyugvó nap fénye. Vezet a Griffendél. Hát mégis sikerült... Megmutatta Pitonnak!

Apropó Piton...

A kastély lépcsőjén csuklyás alak tűnt fel. Szemmel láthatóan kerülni akarta a feltűnést: lesietett a lépcsőn, és szinte futva indult el a tiltott rengeteg irányába. A látvány egy csapásra kizökkentette Harryt boldog mélázásából. Észrevette, hogy a titokzatos alak kissé sántít. Piton...

Amíg a többi tanár és a diákok vacsoráznak, Piton titkos látogatást tesz az erdőben. Vajon miben sántikál?

Harry a lába közé kapta a Nimbusz Kétezrest, és felröppent a magasba. Elsiklott az iskola fölött, s csak akkor pillantotta meg újból a professzort, mikor az már épp elérte az erdő szélét.

Egy szempillantás múlva Piton eltűnt a rengetegben. Harry nagy, lassú köröket írt le a fák koronái fölött, és a lombokat fürkészte. Egyszer csak beszélgetés hangjai ütötték meg a fülét. Ereszkedni kezdett, és leszállt egy toronymagas bükkfára.

Seprűjét szorosan magához ölelve addig mászott egy vastag ágon, míg alkalmas helyet nem talált a leskelődéshez. Piton nem volt egyedül. Egy homályba burkolózó tisztáson állt, Mógus társaságában. Harry nem látta a turbános professzor arcát, de akadozó beszédéről felismerte őt. Mógus most még a szokásosnál is jobban dadogott. Harrynek hegyeznie kellett a fülét, ha el akart csípni egy-két mondatot.

– ...ne-nem tudom, mi-miért éppen itt akartál ta-találkozni velem, Perselus...

– Úgy gondoltam, jobb, ha ez köztünk marad – felelte hűvösen Piton. – A diákok előtt nem beszélhetünk a bölcsek kövéről.

Harry a nyakát nyújtogatta. Mógus motyogott valamit, de Piton a szavába vágott.

– Rájöttél már, hogyan lehet kijátszani Hagrid bestiáját?
– De-dehát Perselus, én...
– Ne akarj magadra haragítani, Mógus! – csattant fel Piton, és még közelebb lépett a professzorhoz.
– Ne-ne-nem tudom, hogy mi-mire...
– Dehogynem, nagyon is jól tudod, hogy mire célzok: Egy bagoly olyan hangosan huhogott fel, hogy Harry kis híján leesett a fáról ijedtében. Mikor összeszedte magát, ezt hallotta:
– Vesd be a kis hókuszpókuszodat. Én tudok várni.
– De-de-de én nem...
– Hát jó – vágott a szavába Piton. – Hamarosan újra elbeszélgetünk. Addig fontold meg a dolgokat, és dönts el, hogy kihez akarsz hűséges lenni.
Azzal Piton az arcába húzta csuklyáját, és faképnél hagyta Mógust. A professzor csak állt a tisztáson, és dermedten nézett a távozó Piton után.

– Te meg hol bujkáltál? – sopánkodott Hermione.

– Győztünk! Győztél! Győztünk! – ujjongott Ron, és jól hátba csapkodta Harryt. – Malfoy kapott tőlem egy csinos kis monoklit, Neville pedig egyedül kiállt Crak és Monstro ellen! Még nem tért magához, de Madam Pomfrey szerint gyorsan fel fog épülni. Most aztán megmutattuk a Mardekárnak! A klubban mindenki csak rád vár. Bulit csapunk, Fred és George még sütit is loptak a konyháról!

– Az ünneplés ráér – zihálta Harry –, de ezt most rögtön hallanotok kell. Keressünk egy üres termet...

Bezárkóztak egy olyan helyiségbe, ahol se ember, se Hóborc nem hallhatta őket, és Harry részletesen beszámolt barátainak a történeteikről.

– ...szóval tényleg a bölcsek kövéről van szó, és Piton rá akarja kényszeríteni Mógust, hogy segítsen neki. Megkérdezte tőle, hogy tudja-e, hogyan lehet kijátszani Bolyhoskát, és mondott valamit Mógus „hókuszpókuszá”-ról is. Valószínűleg nem csak Bolyhoska védi a követ, hanem egy csomó más varázslat is. Biztos Mógus is csinált valamilyen feketemágia-ellenes bűbájt, amit Pitonnak meg kell törnie...

– Ezek szerint a kő csak addig van biztonságban, amíg Mógus állja a sarat? – kérdezte riadtan Hermione.

– Ha Mógus beadja a derekát, Pitonnak könnyű dolga lesz... – csóválta a fejét Ron.

Tizennegyedik fejezet **Norbert, a tarajos norvég**

Mógus azonban állta a sarat. Ahogy teltek-múltak a hetek, egyre sápadtabbnak és soványabbnak tűnt, de látszott rajta, hogy még nem tört meg.

Harry, Ron és Hermione valahányszor a harmadik emeleten jártak, nekiszorították a fülüket a lezárt ajtónak, és ellenőrizték, hogy szuszog-e még Bolyhoska. Piton változatlanul mogorva volt, s ez is arra utalt, hogy a kő még biztonságban van. Harry mindig bátorítóan rámosolygott Mógusra, ha találkozott vele, Ron pedig ettől kezdve mindenkiire rászólt, aki kigúnyolta a dadogós professzort.

A fiúkkal ellentétben Hermionének nem csak a bölcsek kövén járt az esze. Pontos ismétlési tervet készített, és kidekorálta a jegyzeteit jelölőfilccel. Ez még nem is lett volna baj, de ragaszkodott hozzá, hogy Harry és Ron is kövessék a példáját.

– Nyugalom, Hermione, a vizsgákig még rengeteg idő van hátra.

– Csak tíz hét – rázta a fejét a lány. – Az nem olyan rengeteg idő. Nicolas Flamelnek például csak perceknek tűnik.

– De mi nem vagyunk hatszáz évesek – vetette ellen Ron. Különben is, neked fölösleges ismételni, úgyis mindent tudsz.

– Fölösleges!? Te nem vagy eszednél! Ezek nagyon fontos vizsgák! Ha megbukunk, nem mehetünk másodikba! Már egy hónapja el kellett volna kezdenem a tanulást, nem is tudom, mi ütött belém...

Sajnos úgy tűnt, hogy a tanárok is Hermione észjárását követik. Rengeteg házi feladatot adtak fel, s így a húsvéti szünet korántsem telt olyan kellemesen, mint a karácsonyi. Harry és Ron nem tudtak tiszta lelkiismerettel lustálkodni, ha közben azt látták, hogy Hermione a sárkányvér tizenkét felhasználási módját mormolja vagy épp pálcamozdulatokat gyakorol. Jobb híján ők is beültek hát a könyvtárba, és nagy ásítások közepette nekiveselkedtek a rájuk váró tengernyi munkának.

– Sose fogom ezt mind megjegyezni – fakadt ki Ron az egyik délutáni magolás alkalmával. Lecsapta a lúdtollat, és vágyakozva kibámult a könyvtár ablakán.

Hosszú hónapok óta aznap volt először szép idő. A nefelejcskék égen egyetlen árva felhő sem látszott, s már érezni lehetett a levegőben a közeledő nyár leheletét.

Harry, aki épp a „boszorkányfű” címszót kereste ki az Ezer bűvös fű és gomba című könyvből, csak akkor nézett föl, amikor Ron csodálkozva megszólalt:

– Hagrid! Mit keresel te a könyvtárban?

Az óriás gyorsan a háta mögé rejtette, amit a kezében tartott, és odacammogott hozzájuk. Vakondprémes nagykabátjában ugyancsak feltűnő jelenség volt a könyvtár falai közt. – Csak körülnéztem...

Tétova szavai azonnal felkeltették a három jó barát érdeklődését.

– Na és ti, jómadarak, minek bújjátok a könyveket? – kérdezte Hagrid, és gyanakvóan összevonta a szemöldökét. – Nehogy azt halljam, hogy még mindig Nicolas Flamel után nyomoztok!

– Á, dehogy. Már réges-rég tudjuk, hogy kicsoda – hencegett Ron. – És azt is kiderítettük, hogy mit őriz a kutya: a bölcsek...

– Csss! – Hagrid gyorsan körülnézett, hogy nem hallotta-e őket valaki. – Nincs ki mind a négy kereked? Ne kiabálj, az Isten szerelmére...

– Ami azt illeti, lenne néhány kérdésünk hozzád – fordult hozzá Harry. – Elmondhatnád nekünk, hogy Bolyhoskán kívül mi őrzi még a...

– Hallgass! – rémüldözött Hagrid. – Ide figyeljete, gyertek át hozzám később. Nem ígérem, hogy tőlem bármit is megtudtok, de legalább ne itt fecsegetek erről. A diákok semmit nem tudhatnak meg. A végén még azt hiszik, hogy nekem járt el a szám...

– Akkor viszlát később – bólintott Harry. Hagrid elcammogott.

– Vajon mit rejtegetett a háta mögött? – ráncolta a homlokát Hermione.

– Megnézem, milyen könyveket keresett – ajánlkozott Ron, akinek úgyis elege volt már a tanulásból. Elsietett, de alig egy perc múlva már vissza is tért, karjában egy rakás könyvvel.

– Sárkányok! – suttogta. – Hagrid sárkányokról szóló könyveket nézeget! Tessék: Nagy-Britannia és Írország őshonos sárkányfajai. A tojástól a pokol tűzéig. Sárkánybarátok kézikönyve...

– Mindig is vágyott egy sárkányra – jegyezte meg Harry. – Már akkor is mondta, amikor először találkoztunk.

– Szigorúan tilos – rázta a fejét Ron. – A sárkánytenyésztést már az 1709-es Varázslókongresszuson törvényen kívül helyezték. Ezt mindenki tudja. Nehéz lenne eltitkolni a tudományunkat a muglik elől, ha sárkányokat nevelnénk a kert végében. Egyébként is veszélyes dolog, mert a sárkány nem szelídíthető. Látnod kellene, milyen csúnyán megégette Charlie-t Romániában egy-két vadon élő példány.

– De Nagy-Britanniában nincsenek vadon élő sárkányok, ugye? – kérdezte Harry.

– Hogyne lennének – felelte Ron. – Közöséges walesi zöldek és hebridai feketék. A Mágiaügyi Minisztérium épp eleget vesződik azzal, hogy titokban tartsa a létezésüket. Minden muglira, aki sárkányt lát, felejtésátkot kell szórunk.

– Akkor hát mi a csodára készül Hagrid? – tette fel a kérdést Hermione.

Egy órával később a három jó barát bekopogtatott a vadőrlak ajtaján. Nem kerülte el figyelmüket, hogy Hagrid az összes ablakon gondosan behúzta a függönyt.

– Ki az? – szólta ki az óriás. Mikor bemutatkoztak, Hagrid beengedte őket, és gyorsan bezárta mögöttük az ajtót. Odabent fojtogató volt a hőség. A nyáriasan meleg idő ellenére a kandallóban hatalmas tűz lobogott. Hagrid teát főzött, és megkínálta barátait hermelinhúsos szendviccsel, akik ez utóbbit köszönettel visszautasították.

– Na szóval... Azt mondtátok, kérdezni akartok valamit.

– Igen – bólintott Harry, és kertelés nélkül a lényegre tért. – Arra volnánk kíváncsiak, hogy mi őrzi még a bölcsek követ Bolyhoskán kívül. Légy szíves, mondd el nekünk.

Hagrid összevonta a szemöldökét.

– Eszemben sincs elmondani – felelte. – Először is azért, mert fogalmam sincs róla. Másodszor: már így is túl sokat tudtok, úgyhogy akkor sem árulnám el, ha tudnám. A kő nem véletlenül van itt. Kis híján ellopták a Gringottsból – erre biztos magatoktól is rájöttetek. Csak azt nem tudom, honnan tudtok Bolyhoskáról.

– Ugyan már, Hagrid – duruzsolta Hermione behízelt hangon –, lehet, hogy nem akarod elmondani, de azért biztosan tudod, hiszen te mindent tudsz.

Hagrid szakállja megmozdult, ebből kitalálhatták, hogy mosolyog.

– Minket tulajdonképpen csak az érdekelne, hogy ki gondoskodott a kő védelméről – folytatta Hermione. – Azt szeretnénk tudni, hogy Dumbledore kiből bíz meg feltétel nélkül – úgy értem, rajtad kívül.

Hagrid büszkén kihúzta magát. Harry és Ron elismerő pillantást vetettek Hermionére.

– Hát, ennyit talán elárulhatok nektek. Lássuk csak... tőlem kölcsönkérte Bolyhoskát... aztán néhány tanár védővarázslatokat csinált... Bimba professzor, Flitwick professzor, McGalagony professzor... – Hagrid az ujján számolta a neveket. – Mógus professzor... és persze maga Dumbledore is bűvölt ott valamit. Egy pillanat, volt ott még valaki: Piton professzor.

– Piton!?

– Bizony... Hékás, még mindig az a badarság jár a fejetekben? Na tessék, erre feleljetek: miért segített volna Piton megvédeni a követ, ha el akarná lopni?

Harry tudta, hogy Ron és Hermione e percben ugyanazt gondolják, amit ő. Ha Pitont beavatták a dologba, könnyen kifigyelhette, hogy milyen védővarázslatokat talált ki a többi tanár. Lehet, hogy mindent kiderített – kivéve, úgy tűnik, Mógus bűbájának ellenszerét és Bolyhoska megfékezésének titkát.

– Hagrid, ugye, csak te tudod, hogyan lehet kijátszani Bolyhoskát? – kérdezte aggódva Harry. – És nem is mondanád el senkinek, ugye? Még a tanároknak sem.

– Egy lélek se tudja rajtam és Dumbledore-on kívül – felelte büszkén Hagrid.

– Ez is valami – morogta Harry. – Kinyitnád az ablakot, Hagrid? Meg lehet főni idebent.

– Sajnálom, Harry, nem lehet.

Hagrid lopva a tűz felé pislogott. Harry elkapta a pillantását, és ő is odanézett.

– Hagrid... Mi az ott?

Mire kimondta a kérdést, már tudta is a választ. A tűz közepén, közvetlenül a vízforraló kanna alatt, egy jókora fekete tojás lapult.

– Aaaz... – hebegte Hagrid, és zavarában a szakállát piszkálta. – Aaaz... az eeegy...

– Hol szerezted? – kérdezte Ron, és a tűzhely elé guggolt, hogy alaposabban megnézze a tojást. – Egy vagyonba kerülhetett.

– Nyertem – felelte kelletlenül Hagrid. – Tegnap este. Lementem a faluba inni egy pohárával. Volt ott a kocsmában egy idegen, aki mindenáron kártyázni akart... Szerintem még örült is, hogy megszabadult tőle.

– És mihez kezdesz vele, hogyha kikel? – hüledezett Hermione.

– Arra is felkészültem. – Hagrid vaskos könyvet vett elő a párnája alól. – Kivettem ezt a könyvtárból: Háztáji sárkánytenyésztés. Elég régi kiadás, de minden benne van. Itt írja, hogy a tojást tűzben kell tartani, mert a sárkányanya is tüzet lehel rá, és ha kikel a fióka, félóránként csirkevérral kevert konyakot kell adni neki. Nézzétek, itt van az is, hogy melyik fajtának milyen a tojása. Az enyém norvég tarajossárkány. Ritka fajta.

Hagrid szemmel láthatóan roppant elégedett volt magával de Hermionét ez nem hatotta meg.

– Hagrid, faházban laksz.

Az óriás azonban nem figyelt rá. Leguggolt, és vidáman dudorászva élesztgette a tüzet a tojás körül.

Így aztán újabb gond szakadt a három jó barát nyakába: már azon is töprenghettek, hogy mi lesz, ha kiderül, hogy Hagrid illegális sárkánytenyésztést folytat a vadörlakban.

– Mit nem adnék néhány nyugodt napért... – sóhajtozott Ron, mikor esténként leültek, hogy átrágják magukat a másnapra feladott temérdek plusz házi feladaton. Ráadásul Hermione most már a fiúknak is ismétlési tervet készített. Az egész olyan volt, mint egy lidérces álom.

Egy szép napon aztán a reggelinél Hedvig üzenetet hozott Hagridtól. A papíron csak ennyi állt: Mindjárt kikel.

Ron javasolta, hogy gyógynövénytan-óra helyett siessenek rögtön a vadórlakba – de erről Hermione hallani sem akart.

– Hermione, életünkben hányszor fogjuk látni egy sárkány születését?

– Be kell mennünk az órára, különben megnézhetjük magunkat. És amit mi kapunk, az még semmi ahhoz képest, ami Hagridra vár, ha rájönnek, hogy mit csinál.

– Hallgass! – suttogta Harry.

Malfoy a közelükben állt, és hegyezte a fülét. Vajon mennyit hallott a beszélgetésből? – töprengett Harry. Gyanús volt neki Malfoy kaján arckifejezése.

Ron és Hermione, a növényház felé menet, végig vitatkoztak. Végül a lány beleegyezett, hogy óra után átmegy barátaival Hagridhoz. Mikor felhangzott a szünet kezdetét jelző harangszó, nyomban eldobták a kisásót, és az erdő széli kunyhóba siettek. Hagrid az izgalomtól kipirult arccal fogadta őket.

– Már majdnem kibújt – újságolta boldogan, és beterelte barátait a házba.

A tojás az asztalon feküdt. Oldalán mély repedések jelentek meg, és halk motoszkálás hallatszott belőle.

Harry, Ron és Hermione leültek az asztal mellé, és lélegzet-visszafojtva várták a fejleményeket.

Nem kellett sokáig várniuk. A tojás egyszer csak kettérepedt, és kifordult belőle a sárkányfióka.

Szépnek éppenséggel nem lehetett mondani – Harry megállapította magában, hogy úgy fest, mint egy viharvert, fekete esernyő. Tüskés szárnyai aránytalanul nagyok voltak soványka testéhez képest, hosszú orra végén tág orrlyukak nyíltak, s fején púpok jelezték a leendő taraj helyét. Szeme narancssárgán világított.

Az újszülött tüsszentett egyet, s orrából szikrák pattantak ki.

– Hát nem gyönyörű? – motyogta elérzékenyülten Hagrid. Meg akarta simogatni a fióka fejét, de az állat az ujja felé kapott, kivillantva tűhegyes fogait.

– Nézzétek – nevetett Hagrid –, megismeri a mamáját!

– Mondd csak, milyen gyorsan nő egy norvég tarajossárkány? – kérdezte Hermione.

Hagrid már épp válaszolni akart – de egyszer csak elsápadt, és az ablakhoz ugrott.

– Mi a baj?

– Valaki leskelődött a függöny résén... Egy gyerek... Elszaladt az iskola felé.

Harry az ajtóhoz rohant, és kinézett. A távolodó alakot így, messziről is nyomban felismerte.

Malfoy látta a sárkányt.

A következő héten valahányszor csak találkoztak Malfoyjal, a fiú mindig titokzatosan mosolygott – s mosolyában volt valami, ami nyugtalanította a három jó barátot. Szabadidejük nagy részét most azzal töltötték, hogy az elsötétített vadörlakban üldögéltek, és próbálták észre téríteni Hagridot.

– Engedd szabadon – erősködött Harry. – Ereszd el.

– Nem tehetem – rázta a fejét az óriás. – Olyan kicsike még. Elpusztulna.

A sárkányra pillantottak. A fióka egyetlen hét alatt a háromszorosára nőtt, s orrlyukaiból most már szüntelenül gomolygott a füst. Hagrid teljesen elhanyagolta vadőri teendőit, minden idejét a kissárkány gondozásának szentelte. A konyhóban csirketollak és kiürült konyakos üvegek heverték szanaszét.

– Norbertnek neveztem el – mesélte Hagrid, és fátyolos szemmel pillantott kedvencére. – Nézzétek csak, már megismer! Norbert! Norbert! Hol van a mama?

– Teljesen becsavarodott – csóválta a fejét Ron.

– Hagrid! – szólt Harry –, még két hét, és Norbert kinövi a házat. Malfoy is bármikor feljelenthet minket Dumbledore-nál. – Hagrid az ajkába harapott.

– Tudom... tudom, hogy nem tarthatom meg örökké, de úgy sajnálom. Nem visz rá a lélek, hogy kitegyem.

Harry felkapta a fejét, és Ronhoz fordult. – Charlie... – mondta.

– Te is kezdesz becsavarodni – nézett rá Ron. – Engem Ronnak hívnak.

– Nem rólad beszélek, hanem Charlie-ról, a bátyádról, aki Romániában van, és sárkányokkal foglalkozik. Elküldhetnénk neki Norbertet. Ő felnevelné, és visszaadná a szabadságát.

– Zseniális! – lelkesült fel Ron. – Mit szólsz hozzá, Hagrid?

S végül Hagrid, vonakodva bár, de beleegyezett, hogy küldenek egy baglyot Charlie-nak.

A napok csigalassúsággal teltek. Szerda este Harry és Hermione kettesben üldögéltek a klubhelyiségben – a többiek már rég lefeküdtek. A falióra épp elütötte az éjfélt, amikor hirtelen kitárult a portrélyuk. Kisvártatva Ron tűnt elő a semmiből, kezében Harry láthatatlanná tévő köpönyegével.

Hagrid kunyhójában járt, segített megetetni Norbertet, aki most már döglött patkányokat fogyasztott ládaszámra.

– Megharapott! – panaszkolta Ron, és megmutatta véres zsebkendőbe bugyolált kezét. – Legalább egy hétig nem tudok lúdtollat fogni. Én mondom, az a sárkány a legszörnyűbb kis bestia, amit valaha láttam, de Hagrid úgy beszél róla, mintha szőrös kis húsvéti nyuszi volna. Mikor megharapott, Hagrid engem szidott le, hogy megijesztettem szegénykét, és amikor eljöttem, altatódalt énekelt neki.

Kopogtattak az ablakon.

– Megjött Hedvig! – élénkült fel Harry. Az ablakhoz szaladt, és beengedte a baglyot. – Meghozta Charlie válaszát! – Összedugták a fejüket, és együtt olvasták el a levelet.

Kedves Ron!

Hogy megy a sorod? Köszönöm leveledet – szívesen átveszem a norvég tarajossárkányt, de nem lesz könnyű eljuttatni ide. Legjobb lesz, ha elküldöd a barátaimmal, akik a jövő héten jönnek látogatóba. Titokban kell intézni a dolgot, mert nem mutatkozhatnak egy illegális sárkánnyal.

Arra kérlek, vidd fel az állatot szombaton éjfélkor a legmagasabb torony tetejére. A barátaim érte mennek, és még az éj leple alatt elindulnak vele.

Várom válaszodat.

Szeretve üdvözl:

Charlie

A három jó barát egymásra nézett.

– A köpönyeget használjuk majd – szólta Harry. – Azt hiszem, elég nagy hozzá, hogy ketten beférjünk alá Norberttel. – A többiek egy szóval sem tiltakoztak. Az elmúlt hét megpróbáltatásai után bármire hajlandók voltak, csak hogy megszabaduljanak a sárkánytól – és megússzák Malfoy bosszúját.

A dolog nem ment teljesen simán. Ron sebesült keze másnap reggelre a kétszeresére dagadt. A fiú nem akart Madam Pomfreyhez fordulni, mert félt, hogy ez a tapasztalt gyógyító felismeri a sárkányharapást. Délutánra

azonban belátta, hogy nincs más választása. A seb bezöldült, s minden jel arra mutatott, hogy Norbert harapása mérgező.

Harry és Hermione hanyatt-homlok rohantak a gyengélkedőbe Ronhoz. Barátjuk az ágyat nyomta, s állapota cseppet sem volt biztató.

– Már nem csak a kezemről van szó – suttogta –, bár az is úgy fáj, mintha le akarna szakadni... Malfoy azt mondta Madam Pomfreynak, hogy kölcsön akar kérni tőlem egy könyvet... Bejött hozzám, hogy kinevessen. Megfenyegetett, hogy szétkürtöli az igazságot – én azt mondtam Pomfreynak, hogy egy kutya harapott meg, de nem hiszem, hogy elhitte. Nem kellett volna megvernem Malfoyt – azért csinálja most ezt.

Harry és Hermione igyekeztek megnyugtatni barátjukat. – Szombaton éjjélkor véget ér ez a rémálom – jelentette ki a lány.

Ez azonban cseppet sem vidította fel Ront. Épp ellenkezőleg: hirtelen felült az ágyban, mintha bolha csípte volna meg, és arcát kiverte a verejték.

– Szombaton éjjélkor! – nyögte rekedten. – Jaj istenem... Most jut eszembe: Charlie levele épp abban a könyvben volt, amit Malfoy kölcsönkért tőlem! Most már azt is tudja, hogy elküldjük Norbertet!

Harry és Hermione erre már nem válaszolhattak. Ekkor ugyanis belépett Madam Pomfrey, és kiküldte őket, mondván, hogy Ronnak pihennie kell.

– Már késő változtatni a terven – jelentette ki Harry. – Nincs időnk baglyot küldeni Charlie-nak. Ez talán az utolsó alkalom arra, hogy megszabaduljunk Norberttől. Kockáztatnunk kell. Szerencsére itt van a láthatatlanná tévő köpeny, amiről Malfoy még nem tud.

Mikor átmentek Hagridhoz, Agyart, a vadkanfogó kopót a ház előtt találták, bekötözött farokkal. Hagrid csak az ablakot nyitotta ki, úgy beszélt velük.

– Most ne gyertek be – zihálta. – Norbert problémás korban van – de elbírok vele, ne féljete.

Mikor beszámoltak neki Charlie leveléről, az óriás szeme megtelt könnyel – bár meglehet, csak azért, mert Norbert épp akkor harapta lábikrán.

– Au!... Semmi baj, csak a csizmámba kapott bele. Játszik a szentem... hiszen fióka még.

A „fióka” farkával úgy rácsapott a falra, hogy az összes ablak megzörrent bele. Harry és Hermione elindultak a kastély felé, és magukban azon rimáinkodtak, hogy ép bőrrel megússzák a szombatig hátralevő néhány napot.

Ha nem aggasztotta volna őket annyira az előttük álló éjféli kaland, a jó barátok bizonyára együtt könnyeztek volna Hagriddal a búcsú perceiben. Szokatlanul sötét volt azon a szombat éjjelen. Sűrű felhők takarták el a holdat. Harry és Hermione némi késéssel érkeztek a vadőrházba, mert csak nagy nehezen tudták kikerülni Hóborcot, aki szobateniszt játszott a bejárat csarnok falain.

Mire bekopogtattak a kunyhó ajtaján, Hagrid már becsomagolta Norbertet egy jókora ládába.

– Betettem mellé egy csomó patkányt is, meg egy kis konyakot az útra – szólt fátyolos hangon az óriás. – És beraktam a maciját, hogy ne legyen olyan magányos.

Harry a ládára nézett. A kihallatszó hangok alapján arra gondolt, hogy Norbert épp most tépi le a maci fejét.

– Isten veled, kicsikém! – búcsúzott zokogva Hagrid, mikor Harry és Hermione a ládával együtt bebújtak a köpönyeg alá. – A mama mindig gondolni fog rád!

Utólag maguk sem értették, miképpen sikerült elvonszolniuk Norbertet a kastélyig. Már majdnem éjfél volt, mire felcipelték a ládát a márványlepcsőn, és elindultak vele a néma folyosókon. Újabb lépcső következett, majd még egy – a legrövidebb utat választották, de az is nagyon hosszúnak tűnt.

– Mindjárt ott vagyunk! – zihálta Harry, mikor elérték a legmagasabb torony alatti folyosót.

Ekkor valami megmozdult előttük. Ijedtükben kis híján elejtették a ládát. Még arról is megfeledkeztek, hogy láthatatlanok gyorsan behúzódtak egy sötét sarokba. Néhány méterre lámpafény villant, és két alak körvonalai bontakoztak ki a homályból.

Az egyik McGalagony volt. A professzor skót kockás köntösben és hajhálóban állt a folyosón – kezében Malfoy fülével. – Ezért nem marad el a büntetése! – kiabálta. – És húsz pontot levonok a Mardekártól! Honnan veszi a bátorságot, hogy az éjszaka közepén itt csatangoljon!?

– Félreérti, tanárnő, mindjárt jön Harry Potter egy sárkánnyal...!

– Miféle zagyvaság ez? Még hazudozik is? Gyerünk – ezt Piton professzor is meg fogja tudni, abban biztos lehet! Ezek után a toronyba vezető csigalépcső megmászása könnyű délutáni sétának tűnt Harry és Hermione számára. Mikor kiértek a szabadba, gyorsan ledobták hátukról a köpönyeget, és mélyen beszippantották a hűvös esti levegőt.

– Malfoyt megbüntetik! – Hermione táncra perdült örömeiben. – Sikítani tudnék!

– Azt inkább ne tedd – figyelmeztette Harry.

Jókedvűen, nevetgélve várakoztak, Norbert pedig a ládájában izgett-mozgott. Mintegy tíz perc múltán négy seprű tűnt fel az éjszakai égen.

Charlie barátai vidám fickók voltak. Megmutatták Harrynek és Hermionénak a hámot, amit arra a célra készítettek, hogy a négy seprű közé akasztva szállítani tudják Norbertet. A ládát közös erővel rögzítették, azután Harry és Hermione kezet rázott a négy sárkánypostással, és megköszönték nekik a szívességet.

És végül, végre valahára Norbert elindult... távolodott... és eltűnt az éjszakai égen.

Harry és Hermione üres kézzel és könnyű szívvel szaladtak le a csigalépcsőn. A sárkányfióka kirepült, Malfoy büntít kap – ugyan mi is szeghetné kedvüket?

A válasz a lépcső aljában várt rájuk. Mikor kiléptek a folyosóra, az első dolog, amit megláttak, Frics sápadt képe volt.

– Aj-jaj – suttozta kajánul a gondnok – nagy a baj... A láthatatlanná tévő köpönyeget a toronyban felejtették...

Tizenötödik fejezet **A tiltott rengeteg**

Ennél nagyobb bajba nem is keveredhettek volna.

Frics levitte őket McGalagony első emeleti dolgozószobájába. Ott ültek és vártak; közben egy árva szót sem szóltak egymáshoz. Hermione reszketett a félelemtől, Harry fejében hevenyészett alibi történetek kergették egymást, de egyik átlátszóbb volt, mint a másik. Fogalma sem volt, hogyan fogják ezt megúszni. Erre most már végképp nem volt mentség. Hogy is lehettek annyira ostobák, hogy a toronyban hagyják a köpenyt?

Kizártnak tűnt, hogy McGalagony bármilyen magyarázatot is elfogadjon arra, hogy az éjszaka közepén felkeltek, és kísértáltak – nem is akárhova, hanem a csillagvizsgáló toronyba, ahova diákok egyébként is csak a tanórák alatt mehettek fel.

Nos, ha Harry azt hitte, hogy ennél nagyobb bajba nem kerülhetnek, hát tévedett. McGalagony ugyanis nem egyedül lépett be a dolgozószobába – Neville is vele volt.

– Harry! – fakadt ki a fiú, amikor megpillantotta társait. Benneteket kerestelek! Szólni akartam, hogy Malfoy utánatok ment... Azt mondta, van nálatok egy sár...

Harry vadul rázta a fejét, hogy elhallgattassa Neville-t, de McGalagony professzor sem volt vak. Úgy tornyosult a három jómadár fölé, mintha be akarná bizonyítani, hogy ő is tud tüzet okádni, nem csak Norbert.

– Ezt egyikükről sem feltételeztem volna. Frics úrtól hallom, hogy a csillagvizsgáló toronyban voltak. Hajnali egy óra van. Magyarázatot várok.

Ez volt az első eset, hogy Hermione nem válaszolt egy tanár kérdésére. Csak állt, mint egy kőszobor, és a papucs orrára meredt.

– Azt hiszem, sejtem, hogy mi áll ennek a hátterében – folytatta McGalagony. – Nem nehéz kitalálni. Beadtak Malfoynak valami légből kapott történetet egy sárkányról, hogy éjszaka felkeljen, és pórul járjon. Őt már nyakon csíptem. Gondolom, jó tréfának tartják, hogy Longbottom is elhitte a meséjüket.

Harry Neville szemébe nézett, és igyekezett szavak nélkül közölni vele, hogy ebből egy szó sem igaz, de hiába: Neville arca döbbszerűen fájdalmat tükrözött. Szegény, peches kis Neville, gondolta Harry. Mennyit kóborolhatott a sötét folyosókon, hogy megkeresse és figyelmeztesse őket...

– Meg vagyok döbbenve! – dühöngött McGalagony. – Egyetlen éjszaka négy diák a folyosókon! Ez példátlan! Granger kisasszony, legalább magának lehetne több esze. Ami pedig magát illeti, Potter, azt hittem, jobban a szíven viseli a Griffendél ügyét. Mindhárman büntetésben részesülnek! Igen, maga is, Longbottom. Semmi nem lehet mentség vagy ok arra, hogy éjszaka az iskolában kószáljon – a legkevésbé most, ilyen veszélyes időkben. Ötven pontot vonok le a Griffendéltől!

– Ötven pontot? – fakadt ki Harry. – Ezzel elveszítenénk az előnyünket, amit a utolsó kviddicsmeccsen szereztünk!

– Fejenként ötven pontot – tette hozzá McGalagony, s úgy fújtatott hosszú, hegyes orrával, mint egy gőzmozdony.

– De tanárnő, kérem... – Ezt nem teheti...

– Ne írja elő nekem, hogy mit tehetek és mit nem! És most indulás az ágyba! Sosem szégyelltem még magam ennyire griffendéles diákok miatt.

Százötven pont veszett oda. Ezzel a Griffendél az utolsó helyre került. Egyetlen éjszaka alatt szertefoszlott minden remény, hogy a Griffendél megnyerheti a házkupát. Harry tátongó úrt érzett a gyomra helyén. Hogyan tehetnék ezt valaha is jóvá?

Egész éjjel nem jött álom a szemére. Óráknak tűnő percekig hallgatta, ahogy Neville, arcát a párnába fúrva, zokog. Semmi nem jutott az eszébe, amivel megvigasztalhatná a fiút. Tudta, hogy Neville, csakúgy mint ő maga,

retteg a reggeltől. Elgondolni is rossz volt, mi vár rájuk, ha a griffendélek megtudják, mit műveltek.

A diákok, akik másnap elmentek a pontverseny állását jelző hatalmas homokórák előtt, eleinte azt hitték, valami tévedés történt. Hogyan lehet egyik napról a másikra százötvennel kevesebb pontjuk? Azután lassan terjedni kezdett a hír: Harry Potter, a híres Harry Potter, a két kviddicsmeccs hőse tehet róla, hogy elveszítették azt a rengeteg pontot – ő és még egy pár taknyos kis első.

Harry, aki addig az iskola egyik sztárja volt, most egy csapásra az első számú közellenség lett. Még a hugarbugos és hollóhátos diákok is haragudtak rá, hiszen ők is örültek volna, ha végre egyszer nem a Mardekár nyeri meg a házkupát. Amerre járt, a nebulók ujjal mutogattak rá, és a füle hallatára szidalmazták. A mardekárosok viszont mindig tapssal és üdvívalgással köszöntötték:

– Kösz, Potter, ezt nem felejtjük el neked! Csak Ron maradt hűséges hozzá.

– Néhány hét és elfelejtik. Fred és George is rengeteg pontot veszítettek a háznak, mégis mindenki szereti őket.

– De soha nem veszítettek egyszerre százötven pontot – morogta keserűen Harry.

– Hát... nem – ismerte be Ron.

Ami megtörtént, megtörtént, de Harry mindenesetre elhatározta, hogy többé nem avatkozik olyan dologba, amihez semmi köze. Elege volt az ólálkodásból, kémkedésből. Annyira szégyellte magát, hogy felajánlotta Woodnak: lemond a helyéről a kviddicscsapatban.

– Lemondasz? – mennydörögte Wood. – Annak meg mi értelme? Ha nyerünk a meccseken, legalább egy-két pontot visszaszerezhetünk!

Harry azonban már a kviddicsben sem lelte örömét. Az edzéseken a csapat többi tagja tüntetően keresztülnézett rajta, és ha beszéltek róla, csak úgy emlegették: „a fogó”.

Hermione és Neville is megszenvedték a dolgot. Őket kevesebben ismerték, így nem érte őket annyi megaláztatás, mint Harryt, de velük sem állt szóba senki. Az órákon Hermione már nem akart a figyelem középpontjába kerülni, leszegett fejjel, csendben dolgozott.

Ezek után Harry most már kimondottan örült a vizsgák közeledtének. Ő, Ron és Hermione szinte minden nap éjszakába nyúlóan dolgoztak – magolták a bonyolult bájitalrecepteket, átkokat, varázsigéket tanultak, igyekeztek megjegyezni a varázslástörténelem fontosabb felfedezéseinek évszámait.

Így ment ez a vizsgák előtti utolsó hétig. Akkor azonban egy váratlan esemény alaposan próbára tette Harry azon elhatározását, hogy nem avatkozik bele mások dolgába.

Egyik délután, mikor épp a könyvtárból jött, panaszos nyöszörgést hallott kiszűrődni az egyik tanteremből. Mikor közelebb lépett, Mógus hangja ütötte meg a fülét.

– Ne... ne... könyörgök, ne...

Úgy hangzott, mintha valaki fenyegetné a professzort. Harry még közelebb settenkedett az ajtóhoz.

– Hát jó, rendben – nyögte megtörten Mógus.

A következő pillanatban a professzor turbánját igazgatva kisietett a teremből. Sápadt volt, és szemmel láthatóan a könnyeivel küszködött. Nem törődött Harryvel, vagy észre sem vette a fiút, és hamarosan eltűnt a sarkon.

Harry megvárta, amíg Mógus léptei elhálnak a távolban, azután belesett a terem ajtaján. A helyiség üres volt, de túlsó végében egy ajtó félig nyitva állt. Harry gondolkozás nélkül elindult, hogy megnézzé, hova vezet. Néhány lépés után azonban eszébe jutott elhatározása.

Tizenkét bölcsek követ tett volna fel egy knút ellenében, hogy a félig nyitott ajtón át Piton távozott – méghozzá győztesen, hisz ezúttal nyilván sikerült rávennie Mógust, hogy adja be a derekát.

Harry visszasietett a könyvtárba, ahol Hermione épp az asztronómia tételeket kérdezte ki Rontól. Gyorsan beszámolt barátainak a történetekről.

– Szóval sikerült neki – állapította meg Ron. – Ha kisedte Mógusból a feketemágia-ellenes varázslat ellenszerét...

– Akkor is ott van még Bolyhoska – vágott a szavába Hermione.

– Lehet, hogy vele Hagrid segítsége nélkül is elboldogul ráncolta a homlokát Ron, és a polcokon sorakozó kötetekre pillantott. – Biztosan van itt olyan könyv, amelyikben benne van, hogy hogyan kell elbánni egy háromfejű kutyával. Mit csináljunk, Harry?

Ron szemében ismét kalandvágy csillant. Harry válaszolni akart, de Hermione megelőzte.

– Szólunk Dumbledore-nak. Már réges-rég ezt kellett volna tennünk. Ha megint a saját szakállunkra nyomozunk, biztos, hogy búcsút mondhatunk az iskolának.

– De hát nincsenek bizonyítékaink! – tárta szét a karját Harry. – Mógus bejedd, ő nem fog igazolni minket. Pitonnak csak annyit kell mondania, hogy nem tudja, hogyan került be a troll az iskolába, és hogy nem járt Halloweenkor a harmadikon. Szerintetek kinek fognak hinni, neki vagy

nekünk? Mindenki tudja, hogy utáljuk Pitont. Dumbledore azt fogja gondolni, hogy csak be akarjuk feketíteni. Frics akkor se segítene nekünk, ha az élete múlna rajta, hiszen jóban van Pitonnal, és minél több diákot dobna ki a Roxfortból, neki annál jobb. Azt se felejtsetek el, hogy se a kőről, se Bolyhoskáról nem szabadna tudnunk. Órákig magyarázkodhatnánk.

Hermionét szemmel láthatóan meggyőzte az érvelés, Ront viszont nem.

– Ha egy kicsit utánajárnánk a dolognak...

– Nem – jelentette ki Harry. – Már így is épp elég bajt okoztunk magunknak és a Griffendélnek.

Azzal maga elé húzta a Jupiter térképét, és magolni kezdte a bolygó holdjainak nevét.

Másnap reggel a baglyok üzenetet hoztak Harrynek, Hermionének és Neville-nek. Mind a három levélben ez állt:

Büntetését ma éjjel tizenegykor kapja meg. Frics úr a bejárat csarnokban várja magukat.

McGalagony prof.

Harry időközben teljesen megfeledkezett róla, hogy a pontlevonáson kívül penitenciára is ítélték őket. Arra számított, hogy Hermione sopánkodni fog az esti tanulás elmaradása miatt, de a lány hallgatott. Akárcsak Harry, ő is úgy érezte, hogy a büntetést megérdemlik.

Vacsora után leültek a klubhelyiségben, és ott várakoztak, amíg az óra tizenegyét ütött. Akkor elbúcsúztak Rontól, és Neville-lel együtt levonultak a bejárat csarnokba. Frics már várta őket – oldalán Malfoyjal. Harrynek csak ekkor jutott eszébe, hogy Malfoy is penitenciát kapott.

– Gyertek utánam – szólta Frics, és lámpájával mutatva az utat, elindult a kapu felé.

– Legközelebb majd kétszer is meggondoljátok, mielőtt megszegitek a házirendet – vigyorgott a gondnok. – Úgy bizony... A kemény munka a legjobb tanítómester... Bár... a régi, jól bevált módszerek még hatásosabbak... Az lenne az igazi, ha a csuklótoknál fogva fellógatnának titeket néhány napra. A láncok még megvannak – mindig megolajozom őket, hátha egyszer szükség lesz rájuk... Na, mozgás, és ne törjétek szökésen a fejeteiket, mert nagyon ráfizettek!

Átvágtak az éji homályba burkolózó parkon. Neville egész úton szipogott; lerítt róla, hogy nagyon fél. Harry eltűnődött, hogy vajon mi lesz a

büntetésük. Frics széles jókedvéből ítélve csak valami szörnyűségre lehetett számítani.

A hold fényesen világított, de az átvonuló felhők egyre-másra árnyékba vonták a kis csapatot. Harry hamarosan megpillantotta Hagrid kunyhójának világító ablakait, s a távolból ismerős hang kiáltott feléjük.

– Te vagy az, Frics? Siess, már indulnunk kellene. – Harry fellélegzett. Ha Hagriddal kell dolgozniuk, az egészen más. Bizonyára az arcáról is le lehetett olvasni a megkönnyebbülését, mert Frics megjegyezte:

– Ne higgyétek, hogy csak sétafikálni fogtok azzal a melákkal. A sötét erdőbe mentek vele, és nem hinném, hogy egy darabban fogtok kijönni onnan.

A hír hallatán Neville panaszosan felnyögött, Malfoy pedig megtorpant, mintha falba ütközött volna.

– Az erdőbe!? – hüledezett. A megszokott vagányságnak nyoma sem volt a hangjában. – Oda nem mehetünk be éjszaka. Tele van mindenféle szörnyeteggel... Azt mondják, még vérfarkasok is vannak.

Neville belekapaszkodott Harry talárjába, és úgy nyöszörgött, mintha fojtogatnák.

– Nem valami biztató kilátások, mi? – heherészett Frics. – Miért nem akkor féltetek a vérfarkasoktól, amikor éjszaka kóborolni indultatok?

Hagrid közeledett feléjük, sarkában Agyarral. Kezében jókora nyílpuskát lóbált, vállán nyílvezzőkkal teli tegez lógott. – Már épp ideje volt – szólt. – Fél órája várok rátok. Harry, Hermione, minden rendben?

– Csak ne ilyen barátságosan, Hagrid – szólt közbe Frics. – Ne feled, hogy büntetésből vannak itt.

– Hát ezért késtetek, mi? – Hagrid összevont szemöldökkel nézett a gondnokra. – Nem a te dolgod megbüntetni őket. Elmehetsz, most már nincs szükség rád.

– Hajnalban értük jövők – recsegte Frics, majd hozzátette: – Elviszem, ami megmaradt belőlük.

Azzal sarkon fordult, és lámpáját lóbálva elindult a kastély felé.

Malfoy Hagridhoz fordult.

– Az erdőbe nem megyek – jelentette ki.

Harry elégtétellel nyugtázta a rettegést Malfoy hangjában. – De bizony bejössz, ha Roxfortos diák akarsz maradni! – mordult fel Hagrid. – Rosszat tettél, és most megfizetsz érte.

– Azt hittem, százszor le kell írunk valamit, vagy ilyesmi. Ha apám tudná, hogy mire kényszerítenek... – feleselt Malfoy.

– ...akkor elmondaná neked, hogy mennek itt a dolgok vágott a szavába Hagrid. – Méghogy írogatni! Mi a ménkűnek? Vagy csinálsz valami hasznosat, vagy fel is út, le is út! Azt hiszed, apád jobban örülne, ha kicsapnának? Akkor eredj vissza a kastélyba, és már szedheted is a sátorfádat! Indulj!

Malfoy nem mozdult, csak dühösen meredt Hagridra. Azután lesütötte a szemét.

– Erről ennyit – morogta az óriás. – És most nyissátok ki jól a fületeket, mert veszélyes dologra készülünk, és nem akarom, hogy bajotok essen. Gyertek utánam!

Hagrid az erdő szélére vezette őket. Ott megállt, magasra emelte a lámpáját, és a fák sűrűjébe vesző kanyargós, szűk ösvényre mutatott. Lenge fuvallat borzolta fel a négy gyerek haját, ahogy álltak ott, és a sötét erdőbe meredtek.

– Nézzetek oda – folytatta Hagrid. – Látjátok azt a fénylő micsodát a földön? Az egy unikornis, más néven egyszarvú vére. Azt jelenti, hogy valahol az erdőben van egy súlyosan sebesült egyszarvú. Egy héten belül már másodszor fordul ez elő. Múlt szerdán is találtam egy elhullott példányt. Az a dolgunk, hogy megkeressük a szerencsétlen párát, és véget vessünk a szenvedésének.

– De mi lesz, ha nem mi találjuk meg az egyszarvút, minket talál meg az a valami, ami megsebesítette? – vetette közbe Malfoy, aki most már nem is próbálta titkolni félelmét.

– Nincs az erdőnek olyan lakója, aki bánthatna titeket, ha velem vagy Agyarral maradtok – felelte Hagrid. – És soha ne térjete le az ösvényről. Most pedig két csapatra oszlunk, és követjük a nyomokat mindkét irányba. Minden csupa vér ezek szerint a szerencsétlen már vagy egy napja kóborol fel-alá az erdőben.

– Én Agyarral megyek – jelentette ki Malfoy, a kutya hegyes fogaira pillantva.

– Rendben – bólintott Hagrid –, de figyelmeztetlek, hogy Agyar gyáva, mint a nyúl. Akkor hát Harry, Hermione és én leszünk az egyik csapat, Draco, Neville és a kutya pedig a másik. Na már most: aki megtalálja az egyszarvút, zöld szikrákkal jelez a többieknek. Vegyétek elő a pálcákat, és gyakoroljátok – így ni. Aki pedig bajba kerül, piros szikrákkal hívhat segítséget. Legyetek óvatosak. Indulás!

Az erdő sötét volt és néma. Néhány száz méterrel odébb az ösvény kétfelé ágazott. Harry, Hermione és Hagrid balra indultak, Malfoy, Neville és

Agyar jobb felé.

Csendben haladtak, szemüket az ösvényre szegezve. A lombok között itt-ott átsütött a hold, s fényében megcsillantak a lehullott levelekre tapadó ezüstös kék vércseppek.

Harrynek feltűnt Hagrid aggodalmas arckifejezése.

– Lehet, hogy egy vérfarkas pusztítja az unikornisokat? – fordult az óriáshoz.

Hagrid a fejét rázta.

– Az nem elég fürge hozzá. Az egyszarvú varázserejű jószág, nem könnyű elkapni. Eddig sose fordult elő, hogy egy is megsebesült volna.

Elhaladtak egy mohával benőtt fatuskó mellett. Harry halk vízcsobogást hallott – valahol a közelben patak csörgedezett. A kanyargós ösvény mentén foltokban csillogott az egyszarvú ezüstös vére.

– Jól vagy, Hermione? – suttogta Hagrid. – Ne félj, nem juthatott messzire azzal a súlyos sebbel. Hamarosan... A fa mögé! Gyorsan!

Hagrid berántotta Harryt és Hermionét egy évszázados tölgy fedezékébe, majd előhúzott egy nyílveesszőt, és a számszeríjra illesztette. Lövésre készen felemelte a fegyvert, és fülelt. A közelben megzörrent az avar – mintha egy hosszú ruha szegélye söpört volna végig rajta. Hagrid hunyorogva kémlelte a sötét ösvényt, de a hang néhány másodperc múltán elhalt a távolban.

– Tudtam – morogta az óriás. – Van itt valami, aminek nem itt a helye.

– Talán egy vérfarkas? – találgatott Harry.

– Ez nem vérfarkas volt és nem is egyszarvú – felelte sötéten Hagrid. – Gyertek, induljunk, de egy pisszenést se halljak!

Lassú, óvatos léptekkel haladtak tovább, feszülten figyelve minden apró zöreijre. Kisvártatva egy tisztás szélére értek – s ekkor váratlanul megmozdult valami előttük.

– Állj, ki vagy? – kiáltott Hagrid. – Bújj elő! Fegyver van nálam!

A tisztáson megjelent egy – egy ember vagy talán egy ló? A felsőteste alapján vörös hajú, szakállas férfinak tűnt, deréktól lefelé viszont ló volt – gesztenyebarna szőrű, hosszú, vörös farkú paripa. Harry és Hermione tátott szájjal bámultak rá.

– Á, te vagy az, Ronan? – szólt megkönnyebbülten Hagrid. – Hogy vagy, barátom?

Odalépett a kentaurhoz, és kezét rázott vele.

– Jó estét, Hagrid – köszönt Ronan mély, búsan zengő hangon. – Le akartál löni?

– Nem lehetünk elég óvatosak – csóválta a fejét Hagrid, és megpaskolta a nyílpuskát. – Ádáz teremtmény jár az erdőben. Jut eszembe: bemutatom Harry Pottert és Hermione Grangert. Az iskola diákjai. Ti pedig ismerkedjetek meg Ronannal. Ő egy kentaur.

– Azt látjuk – hebegte Hermione, aki még mindig nem tért magához ámulatából.

– Jó estét – biccentett Ronan. – Szóval diákok vagytok. No és sok mindent tanultok az iskolában?

– Öhm...

– Ezt-azt – felelte félénken Hermione.

– Ezt-azt. Az is valami. – Ronan mélyet sóhajtott, majd hátravetette a fejét, és felnézett az ég-re. – Fényesen ragyog a Mars ma este.

– Igen – erősítette meg Hagrid az égre pillantva. – Figyelj csak, Ronan, volna egy kérdésem. Megsebesült egy unikornis. Nem láttál valami furcsát mostanában?

Ronan nem felelt azonnal. Rezzenéstelen tekintettel meredt az égre, majd újból sóhajtott.

– Mindig az ártatlanokat sújtja először – szólt titokzatosan. – Így volt ez régen, és így van ma is.

– Igen – bólintott Hagrid. – De nem tapasztaltál valami különöset? Valami szokatlant?

– Fényesen ragyog a Mars ma este – ismételte a kentaur. – Szokatlanul fényesen.

– Igen, értem, de én valami közelebbi furcsaságra gondolok – faggatta Hagrid. – Láttál valamit, vagy sem?

A fák között megmozdult valami. Hagrid felemelte számszeriját, de nyomban le is eresztette. Csak egy másik kentaur volt az: egy fekete hajú és szőrű, Ronannál szilajabbnak tűnő teremtmény.

– Szervusz, Goron – köszöntötte Hagrid. – Jól vagy?

– Jó estét, Hagrid. Én megvagyok, és te?

– Nem panaszkodhatom. Figyelj, Goron, épp kérdeztem Ronantól, hogy nem látott-e mostanában valami furcsát. Megsebesült egy unikornis. Nem tudsz valamit a dologról?

Goron odasétált Ronan mellé, és felnézett az égre.

– Fényesen ragyog a Mars – felelte lakonikus tömörséggel. – Ezt már hallottuk. – Hagrid lassan elvesztette a türelmét. Ha mégis látnátok valamit, szóljatok, rendben? No, induljunk.

Hagrid hátat fordított a tisztásnak, és elindult vissza a fák közé. Harry és Hermione követték, de a válluk felett többször is hátrapillantottak Ronan és Goron felé.

– Soha – sopánkodott Hagrid –, soha nem lehet belőlük egyenes választ kicsikarni. Ábrándozó bagázs – semmi nem érdekli őket, ami közelebb van, mint a Hold.

– Sok él belőlük itt az erdőben? – érdeklődött Hermione.

– Igen, jó pár... Maguknak való népség, de azért mindig felbukkannak, ha épp szót akarok váltani valakivel. Van nekik eszük... tudnak egyet s mást... csak nem szívesen nyitják ki a szájukat.

– Amit korábban hallottunk, az lehetett egy kentaur? – kérdezte Harry.

– Szerinted az a hang patadobogás volt? Nem, ha engem kérdezel, az unikornisok gyilkosa ment el mellettünk. Olyan különös zajt csapott, amelyet még soha nem hallottam az erdőben.

Folytatták útjukat a fák sűrűjében. Harry szorongva pislogott körül – nem bírt szabadulni attól a nyugtalanító érzéstől, hogy valaki figyeli őket. Csak az vigasztalta, hogy velük van Hagrid a számszerijával.

Épp maguk mögött hagyták az ösvény egyik kanyarulatát, amikor Hermione váratlanul megragadta Hagrid karját.

– Hagrid! Nézd! Piros szikrák! A többiek bajban vannak!

– Várjatok meg itt! – kiáltotta Hagrid. – Maradjatok az ösvényen, visszajövök értetek!

Azzal bevetette magát a bokrok közé, és elrohant. Harry és Hermione riadtan pislogtak egymásra. Hagrid lépteinek zaja lassan elhalkult, és végül már csak a levelek susogása törte meg a csendet.

– Mit gondolsz, mi történt velük? – suttogta Hermione. – Hogy Malfoyjal mit történt, az nem érdekel, de ha Neville-nek baja esett... Mi tehetünk róla, hogy egyáltalán itt van.

A percek kínos lassúsággal teltek. Most, hogy a szemükre nem hagyatkozhattak, hallásuk megélesedett: Harry hallani vélte a szél minden sóhajtását, a gallyak minden apró zörrenését. Mi történhetett? Hol maradnak a többiek?

Hosszú-hosszú idő múltán végre felhangzott a nagy recsegés-ropogás, ami Hagrid visszatértét jelezte. Malfoy, Neville és Agyar is vele voltak. Az óriás dült-fült a méregtől. Kiderült, hogy Malfoy tréfából ráijesztett Neville-re, és a fiú rémületében eresztette égne a piros szikrákat.

– Olyan hangzavart csináltatok, hogy csoda lenne, ha ezek után még találánk valamit! Na jó, új csoportokat alkotunk. Neville, Hermione, ti

velem jöttök, Harry, te meg Agyarral és ezzel a féleszüvel indulsz el. Sajnálom – tette hozzá Hagrid suttogva –, de a végére kell járnunk ennek a dolognak. Téged nem tud olyan könnyen megijeszteni.

Így hát Harry Malfoy és Agyar kíséretében folytatta útját az erdő mélye felé. A fák egyre sűrűbb rengeteget alkottak, s végül már szinte lehetetlen volt követni a kígyózó, szűk ösvényt. Harrynek úgy tűnt, hogy a vérnyomok is megsűrűsödtek. A egyik fa tövében több ezüstös foltot is talált – mintha a sebesült állat hosszabb ideig vergődött volna ott. Azután egy terebélyes tölgy ágai között kikémlelve újabb tisztást pillantottak meg.

– Odanézz – suttogta Harry és felemelt karjával megállította Malfoyt.

Előttük a földön valami nagy és fényes feküdt. Közelebb lopóztak hozzá.

A unikornis teteme volt az. Harrynek még soha nem volt része ehhez foghatóan gyönyörű és szívszorítóan fájdalmas látványban. Az állat hosszú, karcsú lábai természetellenes szögben a levegőbe meredtek. Gyöngyházfényű sörénye szétterült a sötét avaron.

Harry már indult volna a tetem felé, mikor egy zörej megtorpanásra készítette. A tisztás szélén álló bokor megremegett... és a következő pillanatban egy csuklyás alak bukkant elő a sötétből. Előregörnyedve, szinte négykézláb mászott, mint egy zsákmányra éhes bestia. Harry, Malfoy és Agyar megkövülten meredtek rá. A csuklyás idegen a tetemhez érve megállt, majd az állat oldalán tátongó seb fölé hajolt, és inni kezdte az egyszarvú véré.

– AAAAAAAAAAAAAAH!

Malfoy rémült ordítással sarkon fordult, és hanyatt-homlok elmenekült – nyomában Agyarral. A csuklyás felemelte a fejét, és Harry szeme közé nézett. Onnan, ahol a száját lehetett sejteni, csöpögött a vér. Aztán gyorsan felegyenesedett, és sebes léptekkel elindult Harry felé. A fiúnak a rémülettől földbe gyökerezett a lába.

A következő pillanatban égő fájdalom hasított Harry homlokába – mintha a sebhelye hirtelen izzó parázssá változott volna. A kintől elvakultan hátratántorodott. Ekkor vágázó paták dobogása hangzott fel mögötte, majd valami átugrott a feje fölött, és az idegenre támadt.

A fájdalom olyan elviselhetetlenül gyötrelmes volt, hogy Harry kábultan rogyott térdre. Egy-két perc is eltelhetett, mire kissé erőre kapott. Mikor felnézett, a csuklyás már nem volt sehol. Helyette egy kentaur magasodott fölé – de nem Ronan és nem is Goron, hanem egy fiatalabb, szőke hajú, aranysárga szőrű teremtmény.

– Nem esett bajod? – kérdezte a kentaur, és felsegítette Harryt.

– Nem... Köszönöm. Mi volt az?

A kentaur nem válaszolt. Valószínűtlenül kék, sápadt zafírt idéző szemével fürkésző pillantást vetett Harryre. Tekintete elidőzött a villám alakú sebhelyen.

– Te vagy a Potter fiú – szólalt meg végül. – Jobb lesz, ha visszamész Hagridhoz. Veszélyes hely most az erdő – különösen a te számodra. Tudsz lovagolni? Úgy gyorsabban haladnánk.

– A nevem Firenze – tette hozzá, miközben letérdelt mellső lábaira, hogy Harry felmászhatson a hátára.

Ekkor patadobogás hangzott fel a tisztás túloldala felől. Kisvártatva a két másik kentaur, Ronan és Goron vágattak ki a fák közül, hullámzó horpasszal, tajtékozva.

– Firenze! – harsogta Goron. – Mit művelsz!? Egy embert vettél a hátadra! Nem szégyelled magad? Mi vagy te, közönséges öszvér!?

– Nem látod, hogy ki ez? – vágott vissza Firenze. – A Potter fiú! El kell tűnnie az erdőből, amilyen gyorsan csak lehet.

– Mit mondtál neki? – dühöngött Goron. – Ne feledd, Firenze, megesküdtünk, hogy nem szállunk szembe az ég akaratával. Kiolvastuk a bolygók járásából, hogy mit hoz a jövő, nem emlékszel?

Ronan nyugtalanul kapálta a földet patájával.

– Biztos vagyok benne, hogy Firenze jót akart – szólt szomorkás, mély hangján.

Goron dühösen kirúgott.

– Jót akart! Mi közünk nekünk jóhoz és rosszhoz! Mi kentaurok csak azzal törődünk, ami a csillagokban áll! Nem az a dolgunk, hogy szamarak módjára rohangáljunk az erdőben kószáló emberek után!

Firenzét elfutotta a méreg, és felágaskodott. Harrynek meg kellett kapaszkodnia a vállában, hogy le ne essen.

– Nézd meg azt az egyszarvút! – kiabálta Firenze. – Hát nem érted, miért kellett elpusztulnia? Vagy a csillagok nem avattak be ebbe a titokba? Én bizony szembeszállok az erdőben ólálkodó gonosszal, és ha kell, akár emberekkel is szövetkezem!

Azzal Firenze sarkon fordult, és társait faképnél hagyva beporoszkált Harryvel a fák közé.

Harry nem tudta mire vélni a hallottakat.

– Miért volt olyan dühös Goron? – kérdezte. – És mi volt az, amitől megmentettél?

Firenze lassított. Figyelmeztette Harryt, hogy óvakodjon az alacsony ágaktól, de nem válaszolt a kérdésre. Olyan sokáig léptettek némán a fák között, hogy Harry már azt hitte, a kentaur nem akar többé szóba állni vele. Mikor azonban elérkeztek egy fákkal különösen sűrűn benőtt részhez, Firenze váratlanul megtorpant.

– Harry Potter, tudod te, hogy mire való az egyszarvú vére?

– Nem – felelte Harry. Csodálkozott a különös kérdésen. – Csak a szarvát és a farokszőrét használjuk bájitalórán.

– Ez azért van, mert szörnyű gaztett lemészárolni egy unikornist – mondta Firenze. – Csak az tesz ilyet, akinek nincs vesztenivalója. Az egyszarvú vére életben tartja a halandót, bármily gyenge... de szörnyű áron. Aki megöl egy tiszta és védtelen lényt, hogy ő maga megmeneküljön, arra átok sújtotta, félélet vár, attól a pillanattól fogva, hogy az egyszarvú vére az ajkához ér.

Harry rámeredt Firenze tarkójára. A kentaur haját ezüstös fénybe vonta a hold.

– De hát ki szánná rá magát ilyesmire? – töprengett fennhangon. – Átkozottként élni rosszabb, mint meghalni.

– Rosszabb – bólintott Firenze. – Kivéve, ha az illető csak azért akar életben maradni, hogy ihasson egy másik italból, ami visszaadja a régi erejét... ami halhatatlanná teszi. Harry Potter, tudod-e, mit őriznek odafent az iskolában?

– A bölcsek kövét! Hát persze – az életelixír! De nem értem, hogy kicsoda...

– Nem ismersz olyan embert, aki réges-rég foggal-körömmel ragaszkodik nyomorult életéhez, és csak arra vár, hogy visszanyerhesse a hatalmát?

Harry úgy érezte, mintha hideg acélujjak markolnának a szívébe. A zörgő ágak között a fülébe csengtek a szavak, amelyeket Hagrid szájából hallott első találkozásukkor: „Sokan úgy tartják, meghalt. Szerintem szó sincs róla. Meghalni csak emberek tudnak, de benne nem volt már semmi emberség.”

– Azt akarod mondani – szólalt Harry rekedten –, hogy az imént az a valami nem volt más, mint Vol...

– Harry! Harry, nem esett bajod?

Hermione szaladt feléjük az ösvényen. Hagrid ott szuszogott a nyomában.

– Jól vagyok – felelte Harry. Csak nagy nehezen tudta összeszedni a szavakat. – Az egyszarvú elpusztult, ott van a teteme a tisztáson, ahonnan jövünk.

– Itt elválnak útjaink – morogta Firenze, mikor Hagrid elsietett, hogy megnézzék az egyszarvút. – Most már biztonságban vagy.

Harry lecsusszant a kentaur hátáról.

– Sok szerencsét, Harry Potter – búcsúzott Firenze. – Velünk kentaurokkal is előfordult már, hogy félreértettük a bolygók üzenetét. Remélem, ezúttal is így történt.

Azzal megfordult és elporoszkált, magára hagyva a rémülten pislogó Harryt.

Ront, aki meg akarta várni barátai visszatértét, a klubhelyiség egyik foteljében nyomta el az álom. Épp valami kviddics szabálytalanságról kezdett kiabálni, mikor barátai felrázták.

Mihelyst azonban Harry elkezdte mesélni neki és Hermionénak, hogy mi történt vele az erdőben, nyomban tágra nyíltak a szemei.

Harry annyira izgatott volt, hogy leülni sem bírt. Fel-alá járkált a kandalló előtt, s még mindig egész testében remegett.

– Piton Voldemortnak akarja adni a követ... Voldemort az erdőben várja... és mi mindeneddig azt hittük, hogy Piton csak meg akar gazdagodni...

– Ne mondd ki a nevet! – suttogta rémülten Ron, mintha attól tartana, hogy Voldemort meghallhatja őket.

Harry nem figyelt rá.

– Firenze megmentett, pedig nem szabadott volna beleavatkoznia... Goron nagyon dühös volt rá... Azt mondta, Firenze szembeszegült a bolygók akaratával. Biztos azt olvasták ki a csillagokból, hogy Voldemort visszatér... Goron szerint Firenzének hagynia kellett volna, hogy Voldemort megöljön... Talán azt is megjósolták a csillagok...

– Ne mondd ki többet a nevet! – sziszegte Ron.

– Most már csak meg kell szerezniük a követ – folytatta lázas hévvel Harry. – Akkor aztán Voldemort könnyedén végezhet velem... és Goron örülhet.

Hermionén látszott, hogy igencsak megszeppent, de azért igyekezett megnyugtatni barátját.

– Harry, mindenki tudja, hogy Tudodki egyedül Dumbledore-tól fél. Amíg Dumbledore közelében vagy, Tudodki nem mer bántani. Különben is,

honnán tudod, hogy a kentaurok igazat jósolnak? McGalagony professzor is megmondta, hogy a jövőmondás az egyik legmegbízhatatlanabb mágiaág.

A beszélgetésnek csak a közelgő pirkadat vetett véget. A három jó barát kimerülten, fájós torokkal bújt ágyba. De az éjszaka utolsó meglepetése még hátravolt.

Mikor Harry felemelte a takarót, alatta ott találta a láthatatlanná tévő köpönyeget. Aki hozta, szépen összehajtogatva tette le, s még egy cédulát is dugott mellé:

Jól jöhet még...

Tizenhatodik fejezet **A csapóajtón túl**

Harry később maga sem értette, hogyan tudta letenni a vizsgákat – hiszen végig attól rettegett, hogy egyszer csak nyílik az ajtó, és beront rajta Voldemort. A napok azonban teltek-múltak, és Bolyhoska továbbra is kitartóan morgott odafent a harmadik emeleti folyosón.

Beköszöntött a kánikula. Tikkasztóan meleg volt abban a tágas osztályteremben is, ahol a diákok az írásbeli vizsgafeladatokat körmölték puskázásgátló átokkal megbűvölt lúdtollaikkal.

Az írásbelik mellett gyakorlati vizsgáik is voltak. Flitwick professzor egyenként behívta őket a bűbájtanterembe, hogy lássa, végig tudnak-e táncoltatni egy ananászt az asztalon. McGalagonynál egeret kellett tubákosszelencévé változtatniuk – pluszpontokat ért, ha a szelence míves kivitelűre sikerült, de pontlevonás járt érte, ha bajsza volt. Piton vizsgáján reszkettek, mint a kocsonya, mert a professzor végig ott állt a hátuk mögött, miközben ők igyekeztek előkaparni emlékezetükből a felejtés italának hozzávalóit.

Harry megpróbálta a legjobbat kihozni magából, nem törődve a homlokába nyilalló fájdalommal, mely az erdei kaland óta szüntelenül kínoztta. Neville azt hitte, Harry súlyos vizsgadrukban szenved, azért nem tud aludni éjszakánként – pedig az igazi ok az volt, hogy a fiút ismét gyötörte régi lidérces álma, amelyben most már egy vértől csöpögő, csuklyás alak is szerepelt.

Ront és Hermionét látszólag nem izgatta annyira a varázserejű kő sorsa – talán mert nem látták, amit Harry látott az erdőben, és égő sebhely sem volt a homlokuk közepén. Voldemorttól ők is nagyon féltek, de nem álmodtak

róla, és a tanulás egyébként is annyira lefoglalta őket, hogy nem volt idejük Piton vagy akárki más gonosz tervein töprengeni.

Az utolsó vizsgájuk a mágiatörténet volt. Egy álló órán át kellett az önkeverő üst feltalálójának és más, rég elfeledett, vén varázslónak a nevét és tetteit sorolniuk – de vigasztalta őket a tudat, hogy utána egy hosszú, csodálatos hét vár rájuk, amikor nem lesz más dolguk, mint a vizsgák eredményeit latolgatni. Mikor Binns professzor kísértete végre rájuk szólt, hogy tegyék le a pennát és csavarják össze a pergament, Harry minden kínja ellenére együtt ujjongott a többiekkel.

– Ez könnyebb volt, mint hittem – szólt Hermione, mikor a vidám siserehaddal együtt kitódultak a napfényben fürdő parkba. – Fölöslegesen tanultam meg a vérfarkasok 1637-es etikai kódexét meg Eszelős Elfric felkelésének történetét.

Hermione a vizsgák után szeretett utánanézni a helyes megoldásnak, de ezúttal hagyta magát lebeszélni róla. Helyette a három jó barát lesétált a tóhoz, és letelepedett egy fa alá. A Weasley ikrek és Lee Jordan is a tónál múltatták az időt: a habok közt lubickoló óriási polip karjait csiklandozták.

– Isten veled, tanulás – sóhajtott Ron, és boldogan nyúlt el a puha pázsiton. – Te is lehetnél egy kicsit vidámabb, Harry. Csak egy hét múlva tudjuk meg, milyen pocsékul sikerültek az írásbelik. Addig nincs miért aggódnunk.

Harry megdörzsölte a homlokát.

– Csak tudnám, hogy mit jelent ez a fájdalom! – fakadt ki tanácstalanul.
– Folyton sajog a sebhelyem... Korábban is fájt néha, de nem ilyen sokáig.

– Mutasd meg Madam Pomfreynak – javasolta Hermione.

– Ez nem betegség – rázta a fejét Harry –, hanem figyelmeztetés. Azt jelenti, hogy veszély közeleg...

Ront lustává tette a nagy meleg.

– Nyugi, Harry – ásított. – Hermionének igaza van: amíg Dumbledore-t látod, nem kell féltened a követ. Különben sincs rá bizonyítékunk, hogy Piton el tud bánni Bolyhoskával. A múltkori kalandja majdnem a fél lábába került. Egyhamar nem mer újra próbálkozni. Egyébként meg, előbb fog Neville bekerülni a kviddicsválogatottba, mint hogy Hagrid elárulja Dumbledore-t.

Harry rábólintott az érvelésre, de nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy elfelejtett valamit – valami nagyon fontos dolgot. Mikor ezt elmondta Hermionének, a lány így felelt:

– Ezt csak a vizsgák miatt érzed. Én például felriadtam tegnap éjszaka, és már majdnem nekiültem az átváltoztatástant tanulni, amikor eszembe

jutott, hogy azon a vizsgán már túl vagyunk.

Harry azonban biztos volt benne, hogy nyugtalanságának semmi köze a tanuláshoz. Felnézett a tiszta kék égre, s elgondolkodva bámult egy postabagoly után, amely levéllel a csőrében repült az iskola felé. Ő, Harry mindeddig csak Hagridtól kapott levelet... Hagrid sosem hagyná cserben Dumbledore-t... Soha senkinek nem árulná el, hogyan lehet Bolyhoskát kijátszani. Soha... hacsak...

Harry hirtelen felpattant.

– Te meg hova mész? – kérdezte álmosan Ron.

– Eszembe jutott valami – hadarta Harry holtra váltan. – Most rögtön el kell mennünk Hagridhoz!

– Miért? – fintorgott Hermione, de azért feltápáskodott. Már felfelé haladtak a füves domboldalon, mikor Harry válaszolt neki.

– Nem tartjátok egy kicsit furcsának, hogy Hagrid leghőbb vágya egy sárkány, és erre jön egy idegen, akinek véletlenül épp egy sárkánytojás van a zsebében? Hányan sétálgatnak sárkánytojásokkal, ha egyszer tiltja a törvény? Feltűnő véletlen, hogy az illető épp Hagridba botlott, nem gondoljátok? Hogy ez eddig nem jutott eszembe!

– Mire akarsz kilyukadni? – csóválta a fejét Ron, de Harry válaszra sem méltatta, csak futott, rohant az erdő szélé felé.

Hagridot a háza előtt találták. Az óriás egy karosszékben üldögélt ingujjban, felhajtott nadrágszárral, és egy nagy tál borsót tisztított.

– Szervusztok – mosolygott a gyerekekre. – Túl vagytok a vizsgákon? Nem vagytok szomjasak?

– De igen... – kezdte Ron, de Harry a szavába vágott.

– Nem, köszönjük, nagyon sietünk. Mondj meg nekem valamit, Hagrid. Aznap este, amikor Norbertet nyerted... Hogy nézett ki az idegen, akivel kártyáztál?

– Nem t'om – vont a vállát az óriás. – Végig rajta volt a csuklyája.

Mikor észrevette a gyerek arcán a döbbenetet, felvonta a szemöldökét.

– Nincs ebben semmi különös. Sok furá figura fordul meg a Szárnyas Vadkanban – úgy hívják a kocsmát lenn a faluban. Lehet, hogy sárkánykupec volt, a fene se tudja. Nem láttam a képét attól a kámzsától.

Harry rárogyott egy vödör borsóra.

– Miről beszélgettél vele, Hagrid? Szóba került a Roxfort?

– Lehet – felelte töprengve az óriás. – Igen... Kérdezte, mit csinállok, mondtam neki, hogy vadőr vagyok idefent. Erre megkérdezte, hogy miféle vadakat őrzök... Azt is megmondtam... és elmeséltem neki, hogy szeretnék

egy sárkányt. És aztán... nem nagyon emlékszem, mert egy kicsit felöntöttem a garatra. Tudniillik ő fizetett... Lássuk csak... igen, azt mondta, hogy van nála egy sárkánytojás, és szívesen feltenné, ha lenne kedvem kártyázni... Kíváncsi volt rá, hogy tudok-e bánni vele, mert, azt mondta, nem adhatja oda akármilyen kontárnak... Erre én mondtam, hogy Bolyhoska után gyerekjáték lesz egy sárkányt felnevelni...

– És az idegent... érdekelte Bolyhoska? – kérdezte színlelt nyugalommal Harry.

– Igen... Hát persze. Nem mindennap találkozik az ember háromfejű kutyával, még itt, a Roxfortban sem. Elmondtam neki, hogy Bolyhoska olyan, mint a kezesbárány, ha tudja az ember, hogy mi kell neki: elég egy kis zeneszó, és már húzza is a lóbőrt...

Hagrid rémült arcot vágott.

– Elkotyogtam nektek! – kiáltott fel. – Azonnal felejtsétek el, amit mondtam!... Hé! Most meg hova rohantok?

Harry, Ron és Hermione egy szót sem szóltak egymáshoz, amíg a bejárati csarnokba nem értek. Az épület sötétnek és borzongatóan hidegnek tűnt a kinti verőfény után.

– Figyelmeztetnünk kell Dumbledore-t – jelentette ki Harry. – Hagrid elmondta az idegennek, hogyan lehet ártalmatlanná tenni Bolyhoskát. Az alatt a csuklya alatt vagy Piton, vagy Voldemort rejtőzött – biztosan nem volt nehéz dolga Hagriddal, miután leitta. Remélem, Dumbledore hisz nekünk. Firenze talán tanúskodik mellettünk. Hol van Dumbledore szobája?

Mindhárman körülnéztek, mintha abban reménykedtek volna, hogy megpillantanak egy útjelző táblát. A tanév folyamán soha nem esett szó arról, hogy hol lakik Dumbledore, és nem ismertek senkit, akit valaha is az igazgatóhoz küldtek volna.

– Nincs más hátra... – kezdte Harry, de ekkor egy éles hang a szavába vágott.

– Mit csináltok ti idebent?

McGalagony professzor közeledett feléjük, karjában egy halom könyvvel.

– Dumbledore professzort keressük – felelte bátran Hermione, kivívva barátaí elismerő pillantását.

– Dumbledore professzort? – kérdezett vissza McGalagony, olyan arccal, mintha roppantul furcsának találná az ötletet. – Mit akartok tőle?

Harry nyelt egyet. Erre meg mit mondjanak?

– Az... titok – felelte végül, de nyomban megbánta vakmerőségét.

McGalagony orrcimpái vészjóslóan remegni kezdtek.

– Dumbledore professzor tíz perce távozott – felelte hűvösen. – Sürgős baglyot kapott a Mágiaügyi Minisztériumból, és azonnal elrepült Londonba.

– Elment? – hűledezett Harry. – Épp most?

– Dumbledore professzor nagyhírű varázsló, Potter, rengeteg kötelezettségnek kell eleget tennie...

– De ez most nagyon fontos.

– Úgy véli, hogy a maga mondanivalója fontosabb, mint a Mágiaügyi Minisztérium idézése?

– Tanárnő – sóhajtott Harry. Úgy döntött, félretesz minden óvatosságot.

– A bölcsek kövéről van szó...

McGalagony professzor sok mindenre számított, de erre a válaszra nem. A könyvek kipotyogtak a kezei közül – nem is próbálta elkapni őket.

– Honnan tudtok ti... – hebegte.

– Tanárnő, az a gyanúnk... sőt, biztosan tudjuk, hogy Pit... hogy valaki el akarja lopni a követ. Beszelnünk kell Dumbledore professzorral.

A tanárnő döbbenetében gyanakvás vegyült.

– Dumbledore professzor holnap érkezik vissza – jelentette ki. – Nem tudom, ki beszélt maguknak a köről, de egy biztos: feleslegesen aggódnak, mert senki nem tudja elloponi.

– De tanárnő...

– Tudom, hogy mit beszélek, Potter – torkollta le McGalagony, és lehajolt, hogy összeszedje a szétszóródott könyveket. – Azt ajánlom, felejtsek el a követ, és élvezzék inkább a napsütést.

A három jó barát nem fogadta meg a tanácsot.

– Ma éjjel megy el a kőért – szólalt meg Harry, mikor McGalagonyt végre hallótávolságon kívül tudták. – Piton ma éjjel lemászik a csapóajtón. Megszerzett minden információt, és Dumbledore-tól is megszabadult. Lefogadom, hogy ő maga küldte a levelet. A Mágiaügyi Minisztériumban nagyot fognak nézni, amikor Dumbledore beállít.

– De hát mit tehetünk? Mi nem...

Hermione felsikkantott. Harry és Ron megpördültek a tengelyük körül. Piton állt előttük.

– Lám csak, a jómadarak – szólt a professzor furcsa, fanyar mosollyal.

A három gyerek rámeredt.

– Mit keresnek idebent egy ilyen szép napon?

– Mi csak... – kezdte Harry, de aztán rájött, hogy fogalma sincs, mit feleljen.

– Vigyázzanak – folytatta Piton –, még azt hiheti valaki, hogy újabb csintalanságra készülnek. Márpedig a Griffendél nem engedheti meg magának, hogy még több pontot veszítsen, igaz?

Harry elpirult, és némán sarkon fordult. Barátaival együtt a kijárat felé indult, de Piton visszahívta.

– Figyelmeztetem, Potter: még egy éjszakai séta, és magam intézem el, hogy kitegyék innen a szűrét. Most már elmehet. – Azzal Piton elindult a tanári szoba felé.

Odakint a lépcsőn Harry a társaihoz fordult.

– Megmondom, mit kell tennünk – suttogta izgatottan. – Egyikünk szemmel tartja Pitont – megvárja a tanári előtt, és követi, ha kijön. Hermione, ez neked való feladat.

– Miért?

– Pofonegyszerű – felelte Ron. – Mert te majd úgy teszel, mintha Flitwick professzort keresnéd. – Nyafogó hangon folytatta: – „Oh, tanár úr, annyira félek, hogy félreértettem a tizennégy per bé kérdést...”

– Hallgass már – intette le sértődötten Hermione. – Rendben, vállalom.

– Mi ketten pedig a harmadik emeleti folyosón állunk őrt – fordult Ronhoz Harry. – Gyerünk!

A terv második része azonban kudarcba fulladt. Alighogy elérték a lezárt folyosószakasz bejáratát, felbukkant McGalagony professzor, s most már végképp elfogyott a türelme.

– Azt hiszitek, titeket nehezebb kikerülni, mint egy rakás varázslatot? – ripakodott rá a két fiúra. – Elég volt ebből a badarságból! Ha meghallom, hogy még egyszer itt ólálkodtok, még ötven pontot levonok a Griffendéltől! Igen, Weasley, a saját házamtól!

Harry és Ron visszakullogtak a klubhelyiségbe. Harry épp megjegyezte, hogy „legalább Hermione Piton körmére néz”, amikor egyszerre kitárult a portrélyuk, és bemászott rajta a lány.

– Ne haragudj, Harry! – siránkozott. – Piton kijött, és megkérdezte, mit keresek ott. Mondtam, hogy Flitwickre várok, erre bement, és képzeld, kihívta nekem. Csak most szabadultam el... Piton közben elment, nem tudom, hova.

– Akkor tényleg nincs más hátra... – sóhajtott Harry. Sápadt volt, de a szemében különös fény csillant. – Este elindulok, és még Piton előtt megszerzem a követ.

– Neked elment az eszed! – kiáltott fel Ron.

– Nem mehetsz oda! – rémüldözött Hermione. – Azok után, amit McGalagony és Piton mondtak? Rögtön repülsz a Roxfortból!

– Nem mindegy!? – kiabálta Harry. – Hát nem értitek? Ha Piton megkaparintja a követ, Voldemort újra eljön! Nem hallottatok róla, hogy milyen világ volt itt, amikor a hatalomra tört? Ha visszatér, nem lesz Roxfort, ahonnan kirúgjanak minket! Voldemort porig rombolja, vagy feketemágia-iskolát csinál belőle! A pontok már rég nem érdekesek! Azt hiszitek, Voldemort békén hagy titeket és a családotokat, ha a Griffendél megnyeri a házkupát? Ha elkapnak, mielőtt megszerezhetném a követ, visszaküldenek Dursleyékhez, és várhatok majd, amíg Voldemort eljön értem. Akkor egy kicsit később fog végezni velem, de előbb-utóbb megteszi, mert én soha nem fogok átállni a sötét oldalra! Mondhattok, amit akartok, ma este lemászom azon a csapóajtón! Ha nem tudátok, Voldemort meggyilkolta a szüleimet!

Ron és Hermione tágra nyílt szemekkel meredtek rá.

– Igazad van – suttogta Hermione.

– Majd használok a köpönyeget – folytatta Harry. – Még szerencse, hogy visszakaptam.

– Be fogunk férni alá mind a hárman?

– Hogyhogy... mind a hárman?

– Térj magadhoz! Csak nem képzeled, hogy elengedünk egyedül?

– Még csak az kéne – toppantott Hermione. – Azt hiszed, meg tudod szerezni nélkülünk a követ? Megyek, és átnézem a könyveimet, hátha találok bennük valami hasznosat...

– De ha elkapnak minket, titeket is kicsapnak!

– Engem aztán nem – vágta rá Hermione mogorván. – Flitwick megsúgta, hogy százhusz százalékot értem el a vizsgáján. Engem most már senki nem csaphat ki innen!

Vacsora után a három jó barát feszült izgalommal várakozott a klubhelyiségben. Senki nem kérdezte, hogy mi ütött beléjük, hiszen a griffendéles diákok továbbra sem álltak szóba velük. Most először ez nem is zavarta Harryt. Hermione a jegyzeteit lapozgatta, hátha olyan varázslattal lesz dolguk, amiről tanultak a tanév folyamán. Harry és Ron csöndben üldögéltek. Mindkettőjüknek a rájuk váró megpróbáltatások jártak a fejében.

Végül a diákok sorban szedelőzködni kezdtek, és a klub lassan kiürült.

– Indulhatsz a köpönyegért – suttogta Ron, mikor a sereghajtó Lee Jordan is felkelt a székéből, és ásítva elvonult lefeküdni. Harry felszaladt a sötét hálósobába. Ahogy elővette a köpenyt, pillantása a Hagridtól kapott

furulyára tévedt. Bolyhoscára gondolt, és zsebre tette a hangszert. Nem sok kedve volt énekelni.

Visszasietett a klubhelyiségbe.

– Legjobb lesz, ha már idebent belebújunk a köpönyegbe, hogy lássuk, eltakar-e mindnyájunkat. Ha Frics meglátja, hogy a lábunk gazdátlanul kóborol a folyosón...

– Ti meg mit csináltok? – csendült egy hang a szoba sötétjében. Az egyik karosszék mögül Neville mászott elő, kezében Trevorral. A fiú nyilván a béka újabb szökési kísérletét hiúsította meg.

– Semmit, Neville, semmit – hadarta Harry, és gyorsan a háta mögé rejtette a köpönyeget.

Neville-t azonban nem volt olyan könnyű becsapni. – Már megint ki akartok menni... – állapította meg.

– Nem, nem, dehogyis – tiltakozott Hermione. – Még csak az kellene. Te meg miért nem vagy már ágyban?

Harry az ajtó mellett álló ingaórára nézett. Nem késlekedhettek tovább, Piton talán már álomba is zenélte Bolyhoscát. – Ne menjetek sehova – kérlelte őket Neville. – Megint elkapnak titeket, és a Griffendél még jobban lemarad.

– Te ezt nem értheted – rázta a fejét Harry. – Ez most nagyon fontos.

Neville azonban szemmel láthatóan elhatározta, hogy ezúttal nem hagyja magát.

– Nem engedlek el titeket! – jelentette ki, és a portrélyuk elé ugrott. – Ha... ha megverték, akkor sem!

– Neville! – csattant fel türelmetlenül Ron. – Tűnj el az útból, és ne viselkedj úgy, mint egy féleszű...

– Nem vagyok féleszű! – vágott vissza Neville. – Nem akarom, hogy megint megszegjétek a szabályokat! Ti mondtátok nekem, hogy álljak a sarkamra!

– De ne velünk szemben! – mérgelődött Ron. – Neville, el se tudod képzelni, mibe avatkoztál.

Egy lépést tett Neville felé. A fiú elejtette Trevort, s a béka habozás nélkül kihasználta hirtelen jött szabadságát.

– Gyerünk, üssél csak meg! – kakaskodott Neville, és felemelte mindkét öklét. – Készen állok!

Harry Hermionéhez fordult. – Csinálj valamit.

Hermione előrelépett.

– Neville – szólt –, bocsáss meg, de nincs más választásom. Azzal felemelte varázspálcáját.

– Petrificus totalus! – kiáltotta, és Neville-re szegezte a pálcát.

A fiú nyomban vigyázállásba ugrott. Karja lehanyatlott, bokái összekoccantak, és egész teste megmerevedett. A következő pillanatban megingott, és úgy bukott orra, mint egy kőszobor.

Hermione odasietett hozzá, hogy a hátára fordítsa. Neville-nek a szája is összezárult, így beszélni sem tudott. Csak a szemei forogtak rémülten.

– Mit csináltál vele? – suttogta Harry.

– Sóbálványátokkal sújtottam – felelte büntudatosan Hermione. – Jaj, Neville, ugye nem haragszol nagyon?

– Később majd megérted, Neville – szólt Ron, miközben átlépett a fiú testén, és magára kanyarította a köpönyeget. Akárhogy is, a megbénult Neville a hátuk mögött nem volt éppenséggel jó előjel. A kővadászok nagy izgalomukban minden szobrot Fricsnek néztek, és minden fuvallatról azt hitték, hogy Hóborc suhan el mellettük.

A legelső lépcső tetejéről Mrs Norris fénylő szeme pislogott le rájuk.

– Jaj istenem, rúgjunk bele, csak most az egyszer – könyörgött suttogva Ron, de Harry megrázta a fejét. Mikor elhaladtak a macska mellett, az megfordult utánuk, de nem mozdult.

Senki mással nem találkoztak, amíg a harmadik emeletre vezető lépcsőhöz nem értek. Ott megpillantották Hóborcot. A kopogószellem félúton lebegett a lépcső fölött, és a szőnyeget lazítgatta, hogy az arra járók elbotoljanak benne.

– Ki vagy? – kérdezte hirtelen Hóborc, mikor a közelébe értek. Összehúzta gonosz kis fekete szemét, úgy fürkészte a semmit. – Tudom, hogy itt vagy, akkor is, ha nem látlak. Mi vagy te, szellemecske, kósza lelkecske vagy csúnya-rosszcsont nebulovacska?

Beszéd közben felemelkedett a magasba, és onnan pislogott le arra, ahol a jövevényeket sejtette.

– Szólnom kellene Fricsnek. Úgy bizony, szólnom kellene neki, hogy láttam valakit, akit nem láttam.

Harrynek támadt egy ötlete.

– Hóborc – morogta rekedten –, a Véres Bárónak jó oka van rá, hogy láthatatlan maradjon.

A szellem kis híján a földre pottyant ijedtében. Mikor összeszedte magát, alázatosan leereszkedett a lépcsőfokok fölé.

– Jaj, bocsánat, báró úr. Az én hibám, nem láttam fővérességedet... Hogy is láthattam volna, hiszen láthatatlan! Bocsássa meg ezt a kis tréfát a vén Hóborcnak, kegyetlen uram...

– Dolgom van itt, Hóborc – recsegte Harry. – Kerüld el ezt a helyet ma éjjel.

– Hogyne, uram, messze elkerülöm – Hóborc gyorsan felemelkedett. – Remélem, jól megy majd a dolga. Rám számíthat, én nem zavarom.

Azzal sietve elsuhant.

– Zseniális volt, Harry! – suttogta Ron.

Néhány másodperccel később megérkeztek a tiltott folyosó bejáratához – és az ajtót félig nyitva találták.

– Na tessék – csóválta a fejét Harry. – Piton már kicselezte Bolyhoskát.

A nyitott ajtó láttán újra tudatosodott bennük, hogy mire is készülnek – és megriadtak a feladattól. Harry a köpönyeg alatt két társához fordult.

– Ha vissza akartok fordulni, megértem. Elvihetitek a köpenyt, most már nem lesz rá szükségem.

– Szó se lehet róla – felelte Ron.

– Veled megyünk – bólintott Hermione. Harry belökte az ajtót.

A sarokvasak megcsikordultak, s szinte azonnal fenyegető, mély morgás hangzott fel. A kutya ugyan nem látta őket, de összes orrlyuka kitágult, s mindhárom fejével vadul szimatolt feléjük.

– Mi az ott a lábánál? – suttogta Hermione.

– Hárfának tűnik – felelte Ron. – Biztos Piton hagyta el.

– Ezek szerint, rögtön felébred, amint elhallgat a zene mondta Harry. – Hát akkor kezdjük...

Szájához emelte Hagrid furulyáját, és belefűjt. Nem sikerült igazi dallamot kicsalni a hangszerből, de a bestia már az első hangok után elkezdett laposakat pislogni. Harry egyre csak játszott, levegőt is alig vett közben. A kutya lassan felhagyott a morgással. Végül megtántorodott, lábai megbicsaklottak, és mély álomba merülve a földre rogyott.

– Játssz tovább – figyelmeztette Ron Harryt, miközben kibújtak a köpönyeg alól, és elindultak a csapóajtó felé. Az óriási fejekhez érve orrukat megcsapta a kutya leheletének bűze.

– Úgy látom, az ajtót könnyű lesz kinyitni – szólott Ron, átpillantva az állat háta fölé. – Előremész, Hermione?

– Dehogy megyek!

– Rendben.

Ron összeszorította a fogát. Óvatosan átlépett a kutya lába fölött, majd lehajolt, és a karikánál fogva egyetlen rántással felnyitotta a csapóajtót.

– Mit látsz? – kérdezte félősen Hermione.

– Semmit – csak nagy feketeséget. Lemászni se lehet. Azt hiszem, le kell ugranunk.

Harry, aki még mindig furulyázott, szabad kezével megbökte Ront, majd önmagára mutogatott.

– Előre akarsz menni? – kérdezte Ron. – Biztos? Vigyázz, mert nem látni, milyen mély. Add oda a furulyát Hermionének, hogy tovább fújhassa az altatót.

Harry átadta a hangszert. A néhány másodpercnyi csönd is elég volt ahhoz, hogy a kutya álmosan felmorduljon – mikor azonban Hermione játszani kezdett, ismét elnyomta a buzgóság.

Harry átmászott a bestián, és lenézett a mélybe. Feneketlen sötétséget látott maga alatt.

Óvatosan leereszkedett a nyíláson, míg végül már csak az ujja hegyével kapaszkodott. Akkor felnézett Ronra, és így szólt:

– Ha történik velem valami, ne gyertek utánam. Menjetek egyenesen a bagolyházba, és küldjétek el Hedviget Dumbledore-hoz. Rendben?

– Rendben – bólintott Ron.

– Hamarosan találkozunk. Remélem...

Azzal elengedte a csapóajtó keretét. Nedves, hideg levegő csapott az arcába, ahogy zuhant és zuhant, egyre mélyebbre, míg végül...

PLUPF. Furcsa, tompa puffanással landolt – valami puha dolgon. Felült, és körültapogatózott, mert szeme még nem szokta meg a homályt. Úgy érezte, valamiféle növényen ül.

– Minden rendben! – kiáltott a csapóajtó felé, mely a nagy távolságból bélyeg nagyságúnak tűnt. – Ugorhattok, puhára estem!

Ron nyomban követte, és nemsokára kitárt karokkal lehuppannt mellé.

– Mi ez az ízé? – kérdezte, miután felült.

– Nem tudom, valami növény. Biztos azért van itt, hogy rá lehessen ugrani. Jöhetsz, Hermione!

A távoli furulyaszó elhallgatott. A kutya szinte azonnal ugatni kezdett, de Hermione addigra már a mélybe vetette magát, és néhány másodperc múlva ő is ott hevert Harry oldalán.

– Kilométerekkel az iskola alatt lehetünk – jegyezte meg.

– Még szerencse, hogy itt van ez a fura növény – szólt Ron.

– Szerencse!? – sikoltott fel Hermione. – Nézzetek magatokra!

A lány felpattant, és a dohos fal felé evickélt. Csak nagy nehezen jutott előre, mert amint földet ért, a növény nyomban körülfonta kígyószerű indáival a bokáját. Harry és Ron lábát, anélkül hogy észrevették volna, már combig benőtték a vendégmarasztaló kacsok.

Hermionénak sikerült kiszabadítania magát, s a fal mellől figyelte a két fiú kétségbeesett küzdelmét a növényvel. Kilátástalan harc volt: minél inkább kapálóztak, a burjánzó indák annál szorosabban bilincselődtek a tagjaikra.

– Maradjatok nyugton! – kiáltott rájuk Hermione. – Tudom, hogy mi ez – ördöghurok!

– Örülök, hogy már a nevét is tudjuk – nyögött fel Ron, és hátradőlt, hogy kihúzza nyakát a fojtogató indák közül. – Kösz a felvilágosítást!

– Fogd be a szád! – csattant fel Hermione. – Azon gondolkozom, hogy mivel lehet kiirtani!

– Gyorsan gondolkozz, mert már alig kapok levegőt – hörögte Harry a mellkasát körülfonó indák szorításában.

– Ördöghurok, ördöghurok... Mit is mondott róla Bimba professzor? A sötét, nedves helyeket kedveli...

– Akkor gyújts tüzet! – kiáltotta Harry.

– Jó... persze... de honnan vegyek hozzá fát? – tördelte a kezét Hermione.

– TELJESEN ELMENT AZ ESZED!? – üvöltötte Ron. – BOSZORKÁNY VAGY, TE SZERENCSETLEN!

– Tényleg! – sikkantott Hermione. Előkapta a varázspálcáját, meglengette, és egész nyalábra valót szórt a növény felé abból a kék lángocskából, amivel Piton talárját is lángra lobbantotta. Alig néhány másodperc múlva a fiúk érezték, hogy meglazulnak a tagjaikra fonódó indák. A növény láthatóan menekült a fény és forróság elől: kígyózva letekeredett foglyairól, s a fiúk kiszabadultak.

– Még szerencse, hogy odafigyeltél gyom-és gyógynövénytanórán – zihálta Harry, és letörölte homlokáról a verejtéket.

– És hogy Harry helyetted is gondolkodott – sopánkodott Ron. – „Honnan vegyek fát?” Te jó ég, Hermione...

– Arra megyünk – szólta Harry, és az egyetlen kivezető út, egy köpadlós járat felé mutatott.

Saját lépteiken kívül nem hallottak mást, csak a falakról csöpögő víz hangját. A járat enyhén lejtett – Harrynek a Gringotts jutott róla az eszébe, a bankról pedig a kincseket őrző, tűzokádó sárkányok. Ha most szembe találnák magukat egy kifejlett sárkánnyal... egy Norberttel a köbön...

– Ti is halljátok? – suttogta Ron.

Harry fülelt. Halk suhogást és fémes csörrenéseket vélt hallani.

– Talán egy kísértet?

– Nem tudom... nekem inkább szárnyak tűnik.

– Fényt látok... és mozog is valami.

A járat végéhez érve fényesen kivilágított terem bejáratánál találták magukat. A boltíves mennyezetű helyiség telis-tele volt apró, gyémántfényű madarakkal, melyek sűrű rajokban röpködtek a magas falak között. A terem túlsó végében súlyos faajtót pillantottak meg.

– Mit gondoltok, ránk támadnak, ha bemegyünk? – kérdezte Ron.

– Valószínűleg – bólintott Harry. – Nem tűnnek ugyan vérengzőnek, de ha egyesült erővel ránk vetik magukat... Nincs más ötletem... átszaladok.

Vett egy nagy levegőt, karjával eltakarta az arcát, és rohanni kezdett a másik ajtó felé. Éles csőrök és karmok záporára számított, de meglepő módon nem történt semmi. Sértetlenül érte el az ajtót. Gyorsan lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt.

Két társa követte, és hamarosan már együtt feszegették az ajtót, de az meg se mozdult. Még Hermione Alohomora bűbája sem nyitotta ki.

– Most mi lesz? – kérdezte Ron.

– Ezek a madarak... biztos, hogy nem csak dísznek vannak itt – töprengett hangosan Hermione.

Most már figyelmesebben szemügyre vették a csillogó, szárnyas... csillogó?

– Ezek nem madarak! – kiáltott fel hirtelen Harry. – Hanem kulcsok! Szárnyas kulcsok – látjátok? Ez azt jelenti, hogy... Körülnézett a teremben, míg társai a röpködő kulcsokat bámulták. – Ez az! Ott vannak a seprűk! El kell kapnunk az ajtó kulcsát!

– De hiszen több száz van belőlük!

Ron megvizsgálta a zárat.

– Egy nagy, ódivatú kulcsot keresünk. Valószínűleg ezüstből van, mint a kilincs.

Felkaptak egy-egy seprűnyelet, és elrugaszkodtak a padlóról. A kulcsfelhő sűrűjét célozták meg. Kapkodtak-markolásztak a levegőben, de a megbúvólt kulcsokat szinte lehetetlen volt nyakon csípni.

Harry azonban nem véletlenül volt az évszázad legfiatalabb fogójátékosa. Értett hozzá, hogy olyan dolgokat is észrevegyen, amit senki más. Még egy perce sem röpködött a tarka szárnyrengetegben, amikor

megpillantott egy jókora ezüstkulcsot, aminek görbe volt az egyik szárnya – mintha egyszer már elkapták és durván a kulcslyukba gyömöszölték volna.

– Ott van! Az a nagy, ott... nem, ott, az a kékszárnyú... amelyik olyan gyűrött!

Ron sebesen elröppent abba az irányba, amerre Harry mutatott – majd nagyot koppant a mennyezetben, és kis híján leesett a seprőről.

– Be kell kerítenünk! – kiáltotta Harry, s közben egy pillanatra sem vette le a szemét a szárnyaszegett kulcsról. – Ron, te felülről közelíted meg. Hermione, alulról álld el az útját én pedig megpróbálom elkapni. Indulás!

Ron lebukott, Hermione pedig kilőtt a magasba. A kulcs mindkettőjüket kikerülte, és a fal felé repült. Harry üldözőbe vette, majd előrehajolt, és tenyerével a hideg kőhöz szorította a virgonc fémdarabot. Ron és Hermione örömkilátásai hosszan visszhangoztak a boltíves mennyezet alatt.

Gyors landolás után Harry az ajtóhoz szaladt, kezében az izgő-mozgó kulccsal. Bedugta a zárba, és elfordította – működött. Abban a minutumban, hogy kattant a zár, a kulcs ismét szárnyra kapott – immár igencsak megviselt állapotban.

– Készen álltok? – kérdezte társaitól Harry, és megfogta a kilincset. Ron és Hermione bólintottak, mire Harry kitérte az ajtót.

A következő teremben vaksötét volt. Mikor azonban beléptek, egy csapásra kigyúltak a fények, és bámulatra méltó látvány tárult a kővadászok szeme elé.

Egy hatalmas sakktábla szélén álltak, a sötét figurák háta mögött. A fekete kőből faragott bábuk egytől egyig magasabbak voltak, mint ők. Szemben velük, a terem túlsó oldalán sorakoztak a világos figurák. Harry, Ron és Hermione megborzongtak – a szoborszerű bábuknak nem volt arcuk.

– Itt mi lehet a feladat? – suttogta Harry.

– Egyértelmű – felelte Ron. – Sakkcsatában kell eljutnunk a túloldalra.

A fehér figurák mögött újabb ajtót pillantottak meg. – De hogyan? – kérdezte nyugtalanul Hermione.

– Szerintem nekünk is sakkfigurákká kell válnunk.

Ron odalépett az egyik sötét huszárhoz, és megérintette a lovát. A kőszobor nyomban életre kelt. A ló a földet kapálta, lovasa pedig Ron felé fordította sisakos fejét.

– Be kell állnunk közétek, hogy átjussunk a táblán? – A fekete harcos bólintott. Ron barátaihoz fordult.

– Lássuk csak... Gondolom, el kell foglalnunk három sötét bábu helyét... Harry és Hermione nem szóltak, hagyták, hogy Ron végiggondolja a

teendőket.

– Ne sértődjete meg, hogy kézbe veszem a dolgot – szólt a fiú –, de egyikőtök sem valami jó sakkban...

– Nem sértődünk meg – felelte gyorsan Harry. – Csak mondd, hogy mit csináljunk.

– Nos, Harry, te annak a futónak a helyére állj be, te pedig, Hermione a mellette álló bástya leszel.

– És te?

– Én az egyik huszárt váltom fel.

Úgy tűnt, a sakkfigurák hallják, amit mondanak, mert ezekre a szavakra egy huszár, egy futó és egy bástya hátat fordítottak a világos bábuknak, és lesétáltak a tábláról. Harry, Ron és Hermione elfoglalták a helyüket.

– A sakkban mindig a világos kezd – magyarázta Ron a tábla túlsó oldalát fürkészve. – Igen... nézzétek...

Az egyik világos gyalog két kockát előrelépett.

Ron sorban hadba küldte a fekete figurákat, s azok némán teljesítették utasításait. Harrynek remegett a térde. Mi lesz, ha veszítenek?

– Harry, menj négy kockát átlósan jobbra.

Akkor döbbsen meg először igazán, amikor levették a másik huszárukat. A világos vezér egyetlen csapással leterítette a lovast, majd levonszolta a tábláról. A leütött figura arcra borulva, mozdulatlanul hevert a földön.

– Nem volt más választásom – csóválta a fejét Ron. – De így Hermione leveheti azt a futót. Menj, Hermione. Valahányszor védtelenül hagytak egy-egy figurát, a világos bábuk könnyörtelenül leütötték. A megbénult feketék egyre növekvő halomban heverték a fal mentén. Kétszer is előfordult, hogy Ronnak csak az utolsó pillanatban sikerült megmentenie Harryt és Hermionét. Ő maga lóugrásban száguldozott keresztül-kasul a táblán, és szorgalmasan irtotta a világos bábukat.

– Közel vagyunk a célhoz – szólalt meg végül. – Lássuk csak... Hadd gondolkozzam...

A világos vezér feléje fordította üres arcát.

– Hát igen – szólt csendesen Ron. – Nincs más megoldás... Fel kell áldoznom magam.

– NE! – kiáltották kórusban barátai.

– A sakkban nincs kegyelem! – csattant fel Ron. – Valamit valamiért! Odalépek, és ő levesz engem... de te, Harry, akkor mattot adhatsz a királynak!

– De hát...

– Meg akarod állítani Pitont, vagy sem?

– Ron...

– Ha nem sietsz, megszerzi a követ!

Mit volt mit tenni, bele kellett egyezniük.

– Készen álltok? – kérdezte Ron sápadtan, de eltökélten. – Indulok. Ha győztetek, azonnal menjeteK tovább!

Ron lépett egyet, s a világos vezér azonnal odaugrott hozzá. Kőkarjával fejbe suhintotta a fiút, aki nyomban eldőlt, mint egy zsák. Hermione felsikoltott, de nem mozdult a kockájáról. A világos vezér félrevonszolta barátjukat. Úgy tűnt, Ron elvesztette az eszméletét.

Harry remegve elindult, és három kockát lépett átlósan balra.

A világos király nyomban levette koronáját, és Harry lába elé dobta. A csatát megnyerték. A világos figurák meghajoltak és félrevonultak, utat nyitva nekik az ajtó felé. Harry és Hermione egy utolsó aggodó pillantást vetettek Ronra, azután kirohantak az ajtón, ahol újabb folyosó várta őket.

Hermione remegett az aggodalomtól.

– Mi van, ha szegény Ront...

– Magához fog térni – vágott a szavába Harry, és magában fohászkodott, hogy igaza legyen. – Mit gondolsz, mi lesz a következő akadály?

– Túl vagyunk Bimba csapdáján, az volt az ördöghurok. A bűvös kulcsokat bizonyára Flitwick készítette. McGalagony átváltoztatta a sakkfigurákat élő szobrokká... vagyis már csak Mógus és Piton varázsa van hátra...

Újabb ajtó elé érkeztek.

– Mehet? – suttogta Harry.

– Mehet.

Harry kitárta az ajtót.

A helyiségben olyan szörnyű bűz terjengett, hogy az arcuk elé kellett emelniük talárjuk ujját. Mikor könnyező szemmel körülnéztek, egy mozdulatlan, szürke testet pillantottak meg a padlón. Egy hatalmas troll volt az – még nagyobb, mint az, amelyikkel mindenszentek előestéjén megküzdöttek. A szörnyeteg fején jókora, véres púp éktelenkedett.

– Hála istennek ez már nem áll az utunkba – suttogta Harry, miközben átlépett a mostrum lába fölé. – Menjünk innen, mert mindjárt megfulladok.

Azzal kinyitotta a következő ajtót, és óvatosan belesett rajta. Valami szörnyű, még a trollnál is iszonyatosabb dologra számított, de félelme szerencsére alaptalannak bizonyult. A helyiségben nem volt más, csak egy asztal, és rajta hét, különböző alakú kis palack, szépen sorba állítva.

– Ez Piton varázslata. Vajon itt mi a dolgunk?

Besiettek a helyiségbe, de nyomban meg is torpantak, és. hátrafordultak. A küszöbötől bíborszínű tűz csapott ki, lángfüggönnyel zárva el a visszautat. Ugyanabban a pillanatban fekete tűz lobbant a következő terembe vezető ajtó előtt is. Csapdába kerültek.

– Nézd!

Hermione egy papírtekercset fedezett fel az üvegek mellett. Kezébe vette, és olvasni kezdték Harryvel:

Fordulj meg, s menekülj, vagy lépj be a vészbe;
Két üveg megsegít, azokat vedd kézbe.
Az egyik visszaküld, a másik előre:
Átkelhetsz a tűzön, ha iszol belőle.
Hétből két üvegben jámbor csalánbor van,
De három méreg is rejtőzik a sorban.
Válassz! Csak úgy vethetsz rabságodnak véget.
Segítségül kapsz, ím, jó tanácsot, négyet.
Egy: ravasz a méreg, de gondolj csak arra,
Mindkét bor mérget lát, ha elfordul balra.
Kettő: a két szélső más ízt rejt, meglátod,
De ha továbbmennél, egyik sem barátod.
Három: küllemében mindegyik palack más,
Tudd meg, nem rejt mérget se törpe, se óriás.
Négy: a két második balról s jobbról nézve
Hasonló nedűt rejt – védd ezt, vándor, észbe.

Hermione megkönnyebbülten felsóhajtott, s Harry csodálkozva látta, hogy a lány mosolyog.

– Csodás! – lelkesedett Hermione. – Ez nem mágia, hanem logika. Egy egyszerű rejtvény! Sok híres varázsló gyenge matekból, és a logikai feladványokhoz hozzá se tudnak szagolni. Ők aztán itt álldogálnának ítéletnapig!

– Mi is itt fogunk, nem?

– Dehogyan fogunk – méltatlankodott Hermione. – Itt van a papíron minden információ, amire szükségünk van. Hét üveggel van dolgunk – háromban méreg van, kettőben bor; egy átsegít a fekete tűzön, egy pedig szabaddá teszi az utat visszafelé.

– De honnan tudjuk, melyiket kell meginnunk?

– Várj egy percet.

Hermione többször egymás után elolvasta a rímbe szedett sorokat. Fel és alá járkált a palackok mentén, motyogott magában, és időnként rámutatott egy-egy üvegre. Végül összecsapta a tenyerét.

– Megvan! – kiáltott fel izgatottan. – A legkisebb fiola tartalma juttat át minket a fekete tűzön túlra – ahol a követ találjuk.

Harry a parányi üvegre nézett.

– Ez csak egyikünknek elég – szólt. – Alig egy korty van benne.

A két barát egymásra pillantott.

– Melyikkel lehet átmenni a bíborszínű tűzön?

Hermione a sor jobb szélén álló, gömbölyded palackra mutatott.

– Te azt iszod meg – jelentette ki Harry. – Ébreszd fel Ront, és szálljatok fel egy-egy seprűre a repülőkulcsos teremben. Úgy kijutok a csapóajtón, és Bolyhoska sem tud elkapni titeket. Siessetek a bagolyházba, és küldjétek Hedviget Dumbledore után. Szükségünk van rá. Egy ideig talán fel tudom tartóztatni Pitont, de előbb-utóbb elbánik velem.

– De Harry... Lehet, hogy Tudodki is vele van.

– Egyszer már megúsztam – felelte Harry, és a villám alakú sebhelyre mutatott. – Talán ezúttal is szerencsém lesz. Hermione ajka megremegett. Odaugrott Harryhez, és szorosan átölelte.

– Hermione!

– Harry... te nagyon nagy varázsló vagy.

– A nyomodba sem érek – szabadkozott zavartan Harry, miután kibontakozott az ölelésből.

– Ugyan már! – legyintett Hermione. – Könyvek és okoskodás! Ezeknél sokkal, de sokkal fontosabb a barátság és a bátorság meg... Jaj, Harry, nagyon vigyázz magadra!

– Te idd ki először – szólt a fiú. – Biztos, hogy jól választottál?

– Holtbiztos – bólintott Hermione, és ajkához emelte a gömbölyded üveget. Mikor kiitta, megborzongott.

– Ugye nem méreg?

– Nem... de olyan, mint a folyékony jég.

– Indulj gyorsan, nehogy elmúljon a hatása.

– Sok szerencsét... és légy óvatos...

– MENJ!

Hermione sarkon fordult, és átsétált a bíborszínű lángfüggönyön.

Harry nagyot sóhajtott, kezébe vette a legkisebb üveget, és a fekete tűz felé fordult.

– Isten neki – szólt, és egy hajtásra kiitta a fiola tartalmát. Neki is olyan érzése támadt, mintha jég áradna szét a testében. Letette az üveget, és elindult a tűz felé. Ahogy a lángfüggönybe lépett, akaratlanul is összerezsent, látta, hogy a fekete lángok a testét nyalogatják, érezni azonban semmit sem érzett. Egy másodpercig minden oldalról tűz vette körül – azután egyszerre ott találta magát az utolsó teremben.

Már volt ott valaki – de nem Piton. Még csak nem is Voldemort.

Tizenhetedik fejezet **A kétarcú ember**

Mógus állt előtte.

– Tanár úr! – kiáltott fel döbbenten Harry.

Mógus elmosolyodott. Arcán nyoma sem volt a meglepetésnek.

– Bizony, én vagyok az – felelte higgadtan. – Számítottam rá, hogy találkozunk itt, Potter.

– De hát én azt hittem, hogy Piton...

– Perselus? – Mógus felnevetett; nem olyan félénken, mint máskor, hanem hideg, éles kacajjal. – No igen, Perselusról inkább feltételezné az ember... Bevallom, kapóra jött nekem az a nagyra nőtt denevér. Ha ő ott van, ki gyanúsítaná sze-szegény da-dadogós Mógus professzort?

Harry még mindig nem akart hinni a szemének. – De hát Piton meg akart ölni...!

– Nem, nem, tévedés. Én próbáltalak megölni. A barátod, Granger kisasszony véletlenül belém ütközött, amikor a kviddicsmeccsen Piton felé rohant, hogy felgyújtsa a talárját. Elestem, és megszakadt a kapcsolat. Még néhány másodperc, és leráztalak volna arról a seprűről. Már előbb is sikerült volna, ha Piton nem mormol ellenátkot, hogy megmentsen téged.

– Piton meg akart menteni engem!?

– Ahogy mondod – felelte hűvös nyugalommal Mógus. – Mit gondolsz, miért akarta ő vezetni a következő mérkőzéseket? Hogy újból ne próbálkozhassak. Túlzásba vitte az óvatosságot, hiszen Dumbledore jelenlétében úgysem tehettem semmit. Az összes többi tanár azt hitte, hogy Piton csak a Griffendél vereségét akarja. Mi tagadás, gondoskodott róla, hogy senki ne kedvelje... De lám, hiába fáradozott, hiszen most úgyis végzek veled.

Mógus csettintett az ujjával. Egy szempillantás múlva erős kötelek hurkolódtak Harry teste köré.

– A kíváncsiságod az életedbe kerül, Potter. Nem volt szép, hogy a mindenszentek előtti ünnepségen elcsatangoltatok a többiektől. Biztosra vettem, hogy megláttatok, mikor elmentem megnézni, mi őrizi a követ.

– Maga szabadította ránk a trollt?

– Természetesen. Nem titok, hogy értek azokhoz a bestiákhoz – láthattad, hogy elbántam azzal is, ott a szomszédban. Sajnos, amíg mindenki más fejvesztve szaladgált, Piton, aki már akkor is gyanakodott rám, egyenesen a harmadik emeletre sietett, hogy megelőzzön... Bosszantó volt – nem elég, hogy a troll nem végzett veletek, de az a háromfejű kutya sem harapta le tisztességesen Perselus lábát... Most pedig várj, és maradj csendben, Potter. Meg kell vizsgálnom ezt a furfangos tükröt.

Harry csak ekkor nézett körül alaposabban a helyiségben. Mógus háta mögött Edevis tükre állt...

– Ha megfejem a tükör titkát, végre az enyém lesz a kő – mormogta Mógus a díszes keretet tapogatva. – Ez a varázslat Dumbledore-ra vall... de ő most a minisztériumban van... és mire visszatér, már bottal ütheti a nyomomat.

Harry lázasan töprengett. Minél tovább szóval kell tartani Mógust, hogy ne tudjon a tükörré koncentrálni.

– Láttam magát és Pitont az erdőben...

– Áh, igen – bólogatott szórakozottan a professzor, s megkerülte a tükröt, hogy hátulról is szemügyre vegye. – Nagyra becsült kollégám nem hagyott nyugtot nekem. Ki akarta szedni belőlem, mennyit tudok. Gyanús voltam neki, és meg akart félemlíteni. Az ostoba... Engem, akit maga Voldemort mester segít...

Mógus kilépett a tükör mögül, és éhes tekintettel bámult a bűvös üveglapra.

– Látom a követ... Látom, amint átnyújtom a mesternek... De hol lehet?

Harry a béklyóit feszegette. Meg kellett akadályoznia, hogy Mógus a tükörré figyeljen.

– Végig úgy éreztem, hogy Piton gyűlöl engem.

– Hát nem is vagy a kedvence, az biztos – felelte félvállról Mógus. – De még mennyire nem... Együtt járt Roxfortba az apáddal, nem tudtad? Ki nem állhatták egymást. De Piton nem akarta a halálodat.

– Pár napja még azt is hallottam, hogy maga sír... Azt hittem, Piton megfenyegette...

Mógus tekintetében most először félelem csillant.

– Olykor-olykor – felelte szégyenkezve – előfordul, hogy nehezen tudom teljesíteni a mester utasításait... Ő hatalmas és erős, de én gyenge vagyok...

– Úgy érti, hogy ő ott volt magával a tanteremben? – kérdezte Harry döbbenten.

– Velem van mindig, bárhová megyek – sóhajtott Mógus. Akkor találkoztam vele, mikor a világot jártam. Bolond ifjonek voltam, dugig volt a fejem nevetséges eszmékkel a jóról és a rosszról. Voldemort mesternek köszönhetem, hogy észhez tértem. Ő tanított meg rá, hogy nincs jó és rossz, csak hatalom van, és azok, akik túl gyöngéek hozzá, hogy megszerezzék... Azóta hűségesen szolgálom őt, bár sokszor előfordult, hogy csalódást okoztam neki, s ezért szigorúan kellett bánnia velem. – Mógus megborzongott. – A mester nem bocsátja meg egykönnyen a hibákat. Mikor a Gringottsban kudarcot vallottam, nagyon megharagudott. Megbüntetett... Elhatározta, hogy attól fogva a körmömre néz...

Mógus elnémult. Harrynek eszébe jutott az Abszol úton tett kirándulása Hagriddal. Hogy is lehetett ilyen ostoba? Hisz azon a napon találkozott is Mógussal, ott, a Foltozott Üstben!

A professzor halkán szitkozódott.

– Nem értem... Talán benne van a kő a tükörben? Össze kellene törnöm?

Harry kétségbeesetten töprengett. A legesleghőbb kívánságom most az, gondolta, hogy megtaláljam a követ, mielőtt Mógus megkaparintja. Tehát ha belenéznek a tükörbe, azt látnám, amint megtalálom – vagyis megtudnám, hogy hol van elrejtve! De hogyan kerülhetnék a tükör elé, anélkül, hogy Mógus gyanút fogna?

Megpróbált titokban bal felé araszolni, de a bokájára tekeredő béklyó túl szoros volt, megbotlott, és hasra esett. Mógus egy pillantásra se méltatta; zavartalanul folytatta hangos töprengését.

– Vajon mit csinál ez a tükör? Hogy működik? Mester, segíts!

Harry nagy riadalmára egy hang válaszolt neki. Egy hang, mely mintha Mógus testéből szólt volna.

– Használd a fiút... Használd a fiút... – A professzor Harryhez fordult.

– Rendben... Gyere ide, Potter!

Tapsolt egyet, s Harry béklyói egy szempillantás alatt lehullottak. A fiú nagy nehezen feltápáskodott.

– Gyere ide – ismételte Mógus. – Nézz bele a tükörbe, és mondd el, mit láatsz.

Harry elindult a professzor felé.

Hazudnom kell, gondolta. Belenézek a tükörbe, aztán hazudok valamit, és kész.

Mógus odaállt a háta mögé. Harry orrát megcsapta a professzor turbánjából áradó különös szag. Behunyta a szemét, és csak akkor nyitotta ki újra, mikor már a bűvös üveglap előtt állt.

A puszta tükörképét pillantotta meg: sápadt arcát, félelemtől csillogó szemeit. Egy másodperccel később azonban tükörképe elmosolyodott – majd a zsebébe dugta a kezét, és előhúzott belőle egy vérvörös követ. Azt megmutatta Harrynek, aztán ismét zsebre tette – s abban a szempillantásban Harry érezte, egy nehéz tárgy csusszan az igazi zsebébe.

Csodálatos módon, egyszerre nála volt a kő.

– Nos? – faggatta türelmetlenül Mógus. – Mit láatsz? – Harry összeszedte minden bátorságát.

– Látom, amint kezet rázok Dumbledore-ral – füllentette. Megnyertem... megnyertem a Griffendélnek a házkupát. – Mógus dühösen szitkozódott.

– Kotródj innen – förmedt rá Harryre.

A fiú félreállt, a nadrágján át érezte a kő hűvös érintését. Próbáljon meg elszaladni? Még öt lépést sem tett azonban, amikor felcsendült egy magas vékony hang – pedig Mógus ajkai nem mozogtak.

– Hazudik... Hazudik...

– Potter, azonnal gyere vissza! – harsogta Mógus. – Mondd meg az igazat! Mit láttál a tükörben?

A magas hang ismét megszólalt.

– Majd én beszélek vele... szemtől szemben...

– Mester, még túl gyenge vagy hozzá!

– Ehhez van... van elég erőm...

Harry úgy érezte, mintha ördöghurok szögezné a lábát a földhöz. Mógus a turbánjához emelte a kezét, és elkezdte leoldani a fejdíszét. Vajon mire készül? A turbán a földre hullott. Így, fedetlenül a professzor feje nevetségesen kicsinek tűnt. Mógus lépett egyet, és lassan megfordult a tengelye körül.

Harry legszívesebben felkiáltott volna ijedtében, de egy hang se jött ki a torkán. Arról a helyről, ahol Mógus tarkójának kellett volna lennie, egy arc meredt rá – a legszörnyűbb ábrázat, amit valaha látott. Az arc krétafehér volt, apró szemeiben vörös tűz égett, s orr helyett csak orrlyukai voltak, mint egy kígyónak.

– Harry Potter – suttogta.

Harry hátrálni akart, de lába nem engedelmeskedett.

– Látod, mivé lettem? – folytatta az arc. – Árnyék vagyok csupán... Csak akkor ölthetek alakot, ha valaki megosztja velem a testét... de mindig akadnak olyanok, akik befogadnak a szívükbe és az agyukba. Az elmúlt hetekben erőre kaptam az egyszarvú véréből... magad is láttad, mikor a hűséges Mógus megitta helyettem az erdőben. Ha pedig megszerzem az életelixírt, végre saját testet teremthetek magamnak... És most... vedd ki a zsebedből a követ, és add ide szépen.

Szóval tudta. Harry lábaiba egyszerre visszatért az élet. Hátratántorodott.

– Ne légy bolond – vicsorgott az arc. – Mentsd meg az életed, és állj az én oldalamra... Különben ugyanúgy végzed, mint a szüleid... Tudd meg, kegyelemért esedeztek, mielőtt végeztem velük.

– HAZUDSZ! – tört ki a kiáltás Harry torkán.

Mógus hátrálva indult el, hogy Voldemort szemmel tarthassa Harryt. A ördögi arc gonosz mosolyra húzódott.

– Milyen megható – sziszegte. – Én értékelem a bátorságot... Igen, fiam, a szüleid bátrak voltak... Először az apádat öltem meg. Mi tagadás, hősiesen küzdött... Az anyádnak azonban nem kellett volna meghalnia... de ő meg akart védeni téged... Add ide a követ, mert ha nem, bizony hiába halt meg érted.

– SOHA!

Harry a lángfüggöny felé iramodott, de Voldemort felrikoltott: – KAPD EL! –, és a következő másodpercben Harry már a csuklóján érezte Mógus ujjait. Abban a szempillantásban éles fájdalom hasított a homlokába – úgy érezte, a feje is szétreped belé. Felordított, erejét megfeszítve igyekezett kiszabadulni – és nagy meglepetésére Mógus elengedte. A fájdalom nyomban alábbhagyott. Harry gyorsan körülnézett. A professzor nem messze tőle állt, kínok közt görnyedezve. A fájdalomtól eltorzult arccal meredt az ujjaira, melyeken a szeme láttára hólyagosodott fel a bőr.

– Kapd el! KAPD EL! – visított fel újra Voldemort, s Mógus fájdalmát feledve nekiugrott Harrynek. Ledöntötte a lábáról a fiút, közben két kezével elkapta a nyakát, és teljes súlyával rajta landolt. Harrynek káprázott a szeme a homlokában fellángoló fájdalomtól, de azért látta és hallotta, hogy Mógus felüvölt kínjában.

– Nem tudom megfogni, mester! A kezem... A kezem!

A professzor elengedte Harry nyakát – így már csak a térdével szegezte őt a földhöz –, és eszelős tekintettel meredt a kezére. Harry látta, hogy Mógus

tenyerén az eleven húsig átégett a bőr.

– Akkor öld meg, te idióta! – vicsorgott Voldemort. – Végezz vele!

Mógus felemelte a kezét, hogy kimondja a halálos átkot, de Harry ösztönösen előrelelendült, és belemarkolt a professzor arcába.

– ÁÁÁÁÁÁ!

Mógus felhólyagosodott arccal, üvöltve zuhant a földre. Harry végre megértette: a professzor számára iszonyú kín, ha megérinti az ő bőrét. Nem volt hát más választása: fenn kellett tartania az érintést s így a fájdalmat, hogy Mógus ne tudja kimondani az átkot.

Talpra szökkent, megragadta Mógus karját, és teljes erőből belecsimpaszkodott. A professzor felordított, és megpróbálta lerázni őt. Közben Harry homloka is egyre jobban fájt – a szemét már nem is tudta nyitva tartani, de még hallotta Mógus jajgatását, Voldemort üvöltéseit: – ÖLD MEG! ÖLD MEG! – és más, távoli hangokat, amelyek talán csak a fejében csengtek: – Harry! Harry!

Érezte, hogy Mógus karja kiszabadul a markából, és tudta, hogy minden elveszett. Egyre mélyebbre és mélyebbre zuhant a feneketlen sötétségbe...

Aranysárgán fénylő tárgyat látott megcsillanni a szeme előtt. A cikesz! Megpróbálta elkapni, de a karja ólomsúlyúnak tűnt.

Pislogott egyet. Tévedett: nem a cikesz volt az, hanem egy szemüveg. Milyen különös...

Újra pislogott, s ekkor Albus Dumbledore mosolygós arca úszott be a képbe.

– Isten hozott, Harry – szólt a professzor.

Harry rámeredt Dumbledore-ra, és lassan visszatértek az emlékei.

– Igazgató úr! A kő! Mógus volt az! Megszerezte a követ! Siessen...

– Nyugodj meg, kedves fiam – csitította Dumbledore. – Egy kicsit le vagy maradva. A kő nincs Mógusnál.

– Akkor kinél van? Professzor úr, én csak...

– Nagyon kérlek, csillapodj, különben Madam Pomfrey kiharcol engem innen.

Harry nyelt egyet, és körülnézett. Úgy tűnt, a gyengélkedőn van. Fehér lepedők között feküdt, s az ágya mellett egy asztal állt, melyre egy kisebb édességbolt teljes árukészletét rárakodták.

– Ezeket a barátaid és csodálóid küldték – mosolygott Dumbledore. – Ami odalent a kazamatákban történt közted és Mógus professzor között, az hétpecsétes titok, úgyhogy természetesen az egész iskola tud róla. Egy

toalettülőke is érkezett a nevedre, felteszem Fred és George Weasley urak jóvoltából. Bizonyára szórakoztató ajándéknak szánták, de Madam Pomfrey nem tartotta elég higiénikusnak, és elkobozta.

– Mióta vagytok már itt?

– Három napja. Ronald Weasley úr és Granger kisasszony igencsak megkönnyebbülnek majd, ha megtudják, hogy magadhoz tértél. Nagyon aggódtak érted.

– De, professzor úr, a kő...

– Látom, téged csak ez a téma érdekel. Hát jó, beszéljünk a kőről. Mógus professzor nem tudta elvenni tőled. Még épp idejében érkeztem, hogy megakadályozzam – bár te is igen derekasan helytálltál.

– Hát visszaért? Megkapta Hermione baglyát?

– Úgy sejtem, félúton repültünk el egymás mellett. Alighogy leszállt a gépem, rádöbbszem, hogy valójában ott volna a helyem, ahonnan épp eljöttem. Kicsit elkéstem, de azért még maradt annyi feladat a számomra, hogy eltávolítsam rólad Mógust.

– Hát a professzor úr volt...

– Bevallom, féltem, hogy későn érkezem.

– Kevés híja volt. Már nem tudtam volna sokáig távol tartani a kőtől...

– Nem a kő volt veszélyben, hanem te – majdnem belehaltál a nagy erőfeszítésbe. Egy szörnyű pillanatig azt hittem, így is történt. Ami a követ illeti, azt megsemmisítettük.

– Megsemmisítették? – hebegte döbbszem Harry. – De hát a barátja, Nicolas Flamel...

– Áh, szóval Nicolasról is tudsz! – Dumbledore szeme felcsillant. – El kell ismernem, alapos munkát végeztél. Nos, Nicolas meg én elbeszélgettünk a dologról, és arra jutottunk, hogy ez a legjobb megoldás.

– De hát ez azt jelenti, hogy ő és a felesége meg fognak halni, nem?

– Félretettek annyi életelixírt, hogy legyen idejük elrendezni ügyes-bajos dolgaikat. Azután – nos, igen, azután meg fognak halni.

Harry elképedt arca láttán Dumbledore elmosolyodott.

– Egy olyan fiatal embernek, mint te, a halál gondolata rémisztő és döbbszetes lehet. Nicolas és Perenelle viszont úgy gondolnak rá, mint a megérdemelt pihenésre egy hosszú, nagyon-nagyon hosszú nap után. Elvégre a pallérozott elme számára a halál nem más, mint egy új kaland kezdete. Elárulhatom: a kő nem volt olyan csodálatos dolog, mint aminek tűnt. Temérdek pénz és hosszú-hosszú élet, a legtöbb ember – s mi tagadás, néhány varázsló is – erre a két dologra vágyik mindenekfelett. Csak az a

bölkkenő, hogy az emberek hajlamosak éppen azt választani, ami a legrosszabb nekik.

Harry nem tudta, mit feleljen. Dumbledore dudorászni kezdett, és mosolyogva nézegette a mennyezetet.

– Professzor úr – szólalt meg végül Harry –, azon gondolkoztam... Az jutott eszembe, hogy ha nincs már meg a kő, akkor Vol... mármint, Tudjaki...

– Nevezd csak Voldemortnak, Harry. A dolgokat mindig a nevükön kell nevezni. Ha félsz a névtől, félni fogsz magától a dologtól is.

– Értem, uram. Szóval Voldemort ezután más úton-módon próbál majd visszatérni, nem? Úgy értem, biztosan nem tűnt el örökre?

– Nem, Harry, nem tűnt el. A világban ólálkodik valahol, talán épp új szolgát keres, aki megosztja vele a testét... Mivel nem él igazán, nem is lehet megölni. A haldokló Mógust a sorsára hagyta; a híveivel ugyanolyan könyörtelenül bánik, mint az ellenségeivel. Ki tudja, lehet, hogy csak késleltetted a visszatérését... De hidd el, legközelebb is kudarcot vall, ha lesz egy olyan ember, akiben van bátorság megvívni a kilátástalannak tűnő harcot ellene. Ha pedig újra meg újra időt nyerünk, akkor lehet, hogy sose jut többé hatalomra.

Harry bólintott, de rögtön megbánta, mert sajgó fájdalom nyilallt a fejébe.

– Professzor úr, kérem, válaszoljon még néhány kérdésemre. Van egy pár dolog, amiről szeretném megtudni az igazságot.

– Az igazságot? – sóhajtott Dumbledore. – Az igazság csodálatos dolog, de szörnyű is lehet, ezért nagyon óvatosan kell bánni vele. Mindazonáltal válaszolok a kérdéseidre, hacsak nincs jó okom rá, hogy ne tegyem. Ez utóbbi esetben, kérlek, légy elnéző velem. Hazudni természetesen nem fogok.

– Nos... Voldemort azt mondta, hogy csak azért ölte meg az anyámat, mert anyám meg akart védeni engem. De egyáltalán miért akart az életemre törni?

Dumbledore ezúttal nagyon mélyet sóhajtott.

– Fájdalom, máris...máris olyat kérdeztél, amire nem válaszolhatok. Itt és most még nem. Egy napon majd megtudod... De egyelőre felejtsd el, ne törődj vele. Ha már nagyobb leszel... Tudom, hogy nem szívesen hallod ezt, de... ha már felkészültél rá, megtudod.

Harry megértette, hogy nincs értelme tovább firtatnia a dolgot.

– De miért nem tudott Mógus hozzám érni?

– Az édesanyád az életét adta érte, hogy megmentsen téged. Ha van olyan dolog, amit Voldemort nem tud felfogni, az a szeretet. Nem sejtette,

hogy egy olyan mély érzés, mint édesanyádnak az irántad való szeretete örök nyomot hagy maga után. Nem sebhely vagy más látható jel formájában... Akit egyszer ennyire szeretett valaki – aki talán már rég nem is él –, azt a szeretet ereje mindhalálig védelmezi. Ez az erő ott van a bőrödben, Harry. Ezért nem tudott hozzád érni Mógus, akiben nem volt más, csak gyűlölet, kapzsiság és becsvágy... Neki, aki megosztotta a lelkét Voldemorttal, őrzítő kín volt megérinteni egy olyan embert, akit ilyen tiszta jóság védelmez.

Dumbledore most nagy érdeklődéssel fordult az ablakpárkányon ücsörgő madár felé, s így Harrynek alkalma volt megtörölni a szemét a lepedő sarkában. Mikor visszanyerte a hangját, így szólt:

– És a láthatatlanná tévő köpönyeg? Tudja, hogy ki küldte el nekem?

– Oh, igen, a köpönyeg... Apád átadta nekem megőrzésre. Gondoltam, hogy örülni fogsz neki. – Dumbledore kacintott egyet. – Ügyes holmi... Mikor apád a Roxfortba járt, abban csente el a legjobb falatokat a konyháról.

– És volna még valami...

– Ne kímélj.

– Mógus azt mondta, hogy Piton...

– Piton professzor, Harry.

– Igen, ő... Szóval Mógus azt mondta, hogy utál engem, mert az apámat is gyűlölte. Igaz ez?

– Hát igen, tény, hogy erős ellenszenvvel viseltettek egymás iránt. Valahogy úgy, mint te és Malfoy úr. Azután apád olyasmit tett, amit Piton soha nem tudott megbocsátani neki.

– Mit csinált?

– Megmentette Piton életét.

– Micsoda?

– Bizony... – bólogatott révedező arccal Dumbledore. – Furcsán jár az emberek agya, még ha varázslók is, igaz? Piton professzor nem bírta elviselni, hogy apád lekötölte... Úgy hiszem, azért is védelmezett téged olyan elszántan egész évben, hogy kvittek legyenek apáddal... és nyugodt lélekkel utálhassa tovább az emlékét.

Harry eltöprengett a dolgon, de belefájdult a feje, ezért inkább abbahagyta.

– Még egy kérdésem lenne...

– Csak egy?

– Hogyan került hozzám a kő a tükörből?

– Áh, köszönöm, igazán örülök, hogy feltetted ezt a kérdést. Itt legpazarabb ötleteim egyikével van dolgunk, és ez köztünk legyen mondva –

nem csekélység. A lényeg az, hogy csak olyan ember juthatott hozzá a köhöz, aki arra vágyott, hogy megtalálja – nem pedig arra, hogy használja. Aki valamely célra akarta megszerezni, az csak azt láthatta a tükörben, amint aranyat csinál, vagy épp az életelixírt fogyasztja. Néha magam is meglepődöm az eszemen... De most már elég a kérdésekből. Inkább láss hozzá ehhez a rengeteg édességhez. Ah! Bogoly Berti féle Mindenízű Drazsé! Ifjúkoromban az a szerencsétlenség ért, hogy kifogtam egy hm... hányásízű darabot. Azóta, sajna, nem sok kedvem van kísérletezni vele, de ettől a finom tejkaramellától nem kell félnem, igaz-e?

Dumbledore mosolygott, és bekapta az egyik aranybarna drazsét. Nyomban köhögni kezdett tőle.

– Mordizomadta! Fülviasz!

Madam Pomfrey kedves, de szigorú nőszemély volt. – Csak öt percet kérek – könyörgött Harry.

– Szó se lehet róla...

– De hát Dumbledore professzort is be tetszett engedni...

– Az más. Ő az igazgató, persze, hogy beengedtem. De most már pihened kell.

– Pihenek, tessék megnézni, fekszem, meg minden. Jaj, Madam Pomfrey, tessék megengedni...

– Na jó, nem bánom – sóhajtott az asszony –, de csak öt perc, egy másodperccel se több.

Azzal beengedte Ront és Hermionét. – Harry!

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Hermione kitörő örömeiben megint ölelkezni akar, de – a fájós fejű Harry őszinte öröme – végül visszafogta magát.

– Jaj, Harry, tényleg azt hittük, hogy meg fogsz... Dumbledore is nagyon aggódott érted!

– Az egész suliról beszél – mondta Ron. – Mondd már el, mi történt!

Azon ritka esetek egyike volt ez, amikor az igaz történet sokkal izgalmasabb és cifrább, mint a fantázia szülte pletyka. Harry mindenről beszámolt barátainak: Mógusról, a tükörről, a köről és Voldemortról is. Ron és Hermione nagyon jó közönség voltak – a hatásos részeknél elakadt a lélegzetük, s mikor Harry elmondta, mi volt Mógus turbánja alatt, Hermione még fel is sikított.

– Szóval a kő megsemmisült? – kérdezte végül Ron. – Flamel meg fog halni?

– Igen, de Dumbledore úgy gondolja – hogy is mondta? –, „a pallérozott elme számára a halál nem más, mint egy új kaland kezdete”.

– Mindig mondtam, hogy nincs ki mind a négy kereke – csóválta a fejét Ron, és látszott rajta, hogy büszke rá, milyen bolond kedvenc igazgatója.

– Na és veletek mi történt? – kérdezte Harry.

– Hát, először is szerencsésen átjutottam a tűzön – fogott bele a történetbe Hermione. – Magához térítettem Ront – ez eltartott egy darabig. Aztán együtt elindultunk a bagolyházba, hogy üzenjünk Dumbledore-nak, de már az előcsarnokban összefutottunk vele. Tudott a dologról, és csak annyit kérdezett: „Harry utánament, igaz?” Azután rögtön felrohant a harmadikra.

– Talán ő maga akarta, hogy közbeavatkozz – ráncolta a homlokát Ron –, és azért küldte el neked az apád köpönyegét. – Szép dolog! – csattant fel Hermione. – Úgy értem, ha tényleg szándékosan rendezte így a dolgot, az elég szörnyű... Bele is halhattál volna!

– Nem szörnyű – felelte töprengő arccal Harry. – Fura egy ember az a Dumbledore. Azt hiszem, csak meg akarta adni nekem a nagy lehetőséget. Nem hinném, hogy sok minden titokban maradhat előtte, ami az iskolában történik. Szerintem nagyon is jól tudta, hogy miben törjük a fejünket, és ahelyett, hogy megakadályozta volna, mindig egy kicsit segített nekünk. Az sem volt véletlen, hogy elárulta nekem a tükör titkát. Talán úgy gondolta, hogy jogom van szembenézni Voldemorttal, ha tudok...

– Mindig mondtam, hogy Dumbledore nem semmi! – lelkesedett nagy büszkén Ron. – Figyelj, Harry, holnap este lesz az évváró lakoma, addigra pattanj ki az ágyból. A pontversenyben persze a Mardekár győzött – az utolsó kviddicsmeccsen, amit kihagytál, a Hollóhát lesöpört minket a pályáról – de a kaja azért jó lesz.

Váratlanul Madam Pomfrey csörtetett be a betegszobába.

– Majdnem tizenöt percek volt. Most aztán sipirc kifelé!

Másnap reggelre Harry már sokkal jobban érezte magát.

– Szeretnék elmenni a lakomára – mondta Madam Pomfrey-nek, miközben a híres-neves gyógyító rendet rakott a temérdek bonbonosdoboz között. – Elmehetek, ugye?

– Dumbledore professzor úgy rendelkezett, hogy elmehetsz – felelte Madam Pomfrey kissé megvetően, mintha úgy gondolná, hogy Dumbledore nem tudja, milyen szörnyű veszélyeket rejthet egy lakoma. – És látogatód is érkezett.

– Oh, de jó – élénkült fel Harry. – Kicsoda?

Még ki sem mondta a kérdést, már meg is pillantotta az ajtóban Hagridot. Az óriás most is, mint mindig, ha épületekben járt, különösen nagynak tűnt. Leült Harry ágya szélére, rápillantott a fiúra – és sírva fakadt.

– Én tehetek... az egésről...! – zokogta, kezébe temetve arcát. – Tőlem tudta meg az a gazember, hogy mit kell csinálni Bolyhoskával! Én mondtam meg neki! Az volt az egyetlen, amit nem tudott, és én kifecsegttem neki! Meg is halhattál volna! És mindezt egy sárkánytojásért! Egy kortyot se iszom, soha többet! Megérdemelném, hogy a muglik közé száműzzenek!

Harryt megdöbbenette, hogy így kell látnia Hagridot, a bánattól és a szégyentől megtörten, kövér könnyecseppekkel a szakállán.

– Hagrid! – szólt rá az óriásra. – Hagrid, hidd el, mindenképp rájött volna. Ne felejtsd el, hogy Voldemortról van szó, a te segítséged nélkül is megtalálta volna a megoldást.

– Meg is halhattál volna – szipogott Hagrid. – És ne mondd ki a nevet.

– VOLDEMORT! – ordította Harry, s Hagrid úgy megdöbben, hogy még a sírást is abbahagyta. – Szentől szemben álltam vele, és igenis kimondom a nevét! Ne emészd magad, Hagrid, hiszen megmentettük a követ. Már nem is létezik, úgyhogy végképp elmúlt a veszély. Egyél inkább egy csokibékát. Van itt egy egész zsákra való...

Hagrid megtörölte az orrát a kabátujjában.

– Jut eszembe – szólt –, hoztam neked egy ajándékot.

– De nem hermelines szendvicset, ugye? – kérdezte gyanakodva Harry, s ezzel végre sikerült halvány mosolyt csalnia az óriás arcára.

– Nem. Dumbledore-től kaptam egy szabadnapot, hogy összetákolhassam. Pedig inkább ki kellett volna rúgnia... Na mindegy, szóval ezt hoztam neked.

Az ajándék egy szép, bőrkötéses könyvszerűség volt. Harry kíváncsian kinyitotta. Nem könyv volt, hanem album, telis-tele varázsfényképekkel... és minden lapról az édesanyja meg az édesapja mosolygott, integetett felé.

– Baglyokat küldtem a szüleid régi iskolatársainak. Képeket kértem tőlük. Tudtam, hogy neked egy sincs... Örülsz neki?

Harry nem tudott megszólalni, de Hagrid így is értette a választ.

Este Harry egyedül indult el a lakomára. Madam Pomfrey olyan sokáig tartóztatta mindenféle „utolsó vizsgálat” ürügyén, hogy mire megérkezett, a nagyterem már zsúfolásig tele volt. A tágas helyiséget a Mardekár zöld és ezüst zászlói díszítették, annak tiszteletére, hogy a ház hetedszerre is elnyerte

a kupát. A főasztal mögötti falon a Mardekár címerállatát, a kígyót ábrázoló hatalmas zászló díszelgett.

Mikor Harry belépett a terembe, egy másodpercre néma csend lett, azután viszont mindenki egyszerre kezdett el beszélni. Harry a Griffendél-asztalhoz sietett. Leült Ron és Hermione közé, s közben igyekezett úgy tenni, mintha nem venné észre, hogy mindenki őt nézi – pedig sokan még fel is álltak a helyükről, hogy jobban láthassák.

Szerencsére hamarosan megérkezett Dumbledore, és a diákok lassan elcsendesedtek.

– Eltelt egy újabb év! – csendült az igazgató kedélyes hangja. – Sajnos néhány percig még kénytelen vagyok egy öregember szikkadt szavaival untatni a kedves egybegyűlteket, s csak azután mélyeszthetjük sóvár fogainkat az ünnepi asztal ínycsiklandozó csodáiba. Micsoda évünk volt! Remélem, hogy szeptember óta sikerült beletöltenünk ezt-azt a jelenlévő hölgyek és urak fejébe... Ha igen, ne bánják, hiszen önök előtt áll az egész nyár, hogy fejüket ismét szép tisztára és üresre varázsolják...

– Ha nem tévedek – folytatta –, eljött az ideje, hogy ünnepélyesen átadjuk a házkupát. Nos, a pontverseny állása a következő: a negyedik helyen a Griffendél áll háromszáztizenkét ponttal; harmadik a Hugarbug háromszázötvenkettővel; a Hollóhátnak négyszázhuszonhat, a Mardekárnak pedig négyszázhetvenkét pontja van.

A mardekáros asztaltársaság üdvörlésgázba tört ki. Harry megpillantotta közöttük Draco Malfoyt is, aki serlegével vadul csapkodta az asztalt. Émelyítő látvány volt.

– Hát igen, gratulálhatunk a Mardekárnak a szép teljesítményhez – folytatta Dumbledore. – Mindazonáltal nem hagyhatjuk figyelmen kívül a közelmúltban lezajlott eseményeket.

A teremben néma csönd lett. A mardekárosok jókedve kissé lelohadt.

– Ha megengedik – nézett körül Dumbledore –, szeretnék kiosztani néhány kiegészítő pontot. Nos, lássuk csak...

– Először Ronald Weasley urat említeném...

Ron a feje búbjáig elpirult. Úgy festett, mint egy leégett cékla.

– ...aki az utóbbi évek legszebb sakkjátszmájával ajándékozta meg iskolánkat. Teljesítményéért ötven pont jár a Griffendélnek.

A griffendélek ujjongásába a bűvös mennyezeten pislákoló csillagok is beleremegtek. Percy fennhangon büszkélkedett a többi prefektusnak:

– Ő az öcsém, tudátok? A legkisebb öcsém! Ő győzte le McGalagony óriás sakk-készletét!

Lassanként újra csend lett.

– A második Hermione Granger kisasszony... Aki a tűzzel szemben is hideg fejjel tudott gondolkodni. Jóvoltából ötven pont illeti a Griffendélt.

Hermione a karjaiba temette az arcát; Harry gyanította, a lány könnyekbe tört ki. A griffendélek önkívületben tomboltak az asztal körül – néhány perc alatt száz ponttal gazdagodtak!

– A harmadik Harry Potter úr – szólalt meg újra Dumbledore. A teremben néma csend lett. – Az ő lélekjelenléte és bátorsága hatvan pontot ér a Griffendélnek.

A griffendéles diákok ujjongása most már egyenesen fülsiketítő volt. Azok, akik képesek voltak egyszerre számolni és rekedtre ordítani a torkukat, tudták, hogy ezzel a Griffendélnek négyszázhetvenkét pontja lett – pontosan annyi, mint a Mardekárnak. Holtverseny alakult ki a házkupáért – jaj, csak adott volna Dumbledore egyetlenegy ponttal többet Harrynek!

Az igazgató felemelte a kezét, és a diákok lassan elcsendesedtek.

– Sokféle bátorság van – szólt mosolyogva Dumbledore. – Nem kevés kurázszi kell hozzá, hogy szembeszálljunk az ellenségeinkkel, de ahhoz sem kell kevesebb, hogy a sarkunkra álljunk a barátainkkal szemben. Ezért tíz ponttal jutalmazom Neville Longbottom urat.

Ha valaki kívülről hallgatta az eseményeket, azt hihette, hogy a nagyteremben bomba robbant. A Griffendél asztalánál a hangulat tetőfokára hágott. Harry, Ron és Hermione felállva ünnepelték a holtápadt Neville-t, aki lassan eltűnt a gratulálók gyűrűjében. A fiú még soha nem nyert egyetlen pontot sem Griffendélnek. Harry könyökével megbökte Ront, és Malfoyra mutatott. A mardekáros fiú olyan arcot vágott, mintha kimondták volna rá a sóbálványátkot.

– Ez azt jelenti... – harsogta bele Dumbledore az általános hangzavarba (hiszen a hugarbugos és hollóhátas diákok is ujjongtak, a Mardekár vereségét ünnepelve) –, ez azt jelenti, hogy ideje változtatnunk a dekoráción.

Az igazgató tapsolt egyet, mire a zöld díszek nyomban skarlátvörössé, az ezüst pedig arannyá változott. A hatalmas Mardekár-kígyó köddé vált, s helyén a Griffendél oroszlánja tűnt fel. Piton vicsorgásszerű mosollyal az arcán kezét rázott McGalagony professzorral, majd tekintete találkozott Harryével. A fiú nyomban látta, hogy Piton iránta táplált érzései jótányit sem változtak, de cseppet nem búsult emiatt. Ez is csak azt mutatta, hogy az iskolában az élet visszazökkent a rendes kerékvágásba – ha ugyan a Roxfortban bármit is rendesnek lehetett nevezni.

Ez volt Harry életének legszebb estéje – még a kviddicsgyőzelem, a karácsony és a troll legyőzése is elhomályosult mögötte... Tudta, hogy erre a napra élete végéig emlékezni fog.

A nagy öröm közepette Harry el is felejtette, hogy még hátra van a vizsgaeredmények kihirdetése. Végül a bizonyítványosztás is kellemes élménynek bizonyult: ő és Ron (őszinte csodálkozásukra) jó jegyeket kaptak, míg Hermione – természetesen – évfolyamelső lett. Még Neville is vette az akadályt – elfogadható gyógynövénytan jegye ellensúlyozta a bájitalórákon nyújtott szánalmas teljesítményét. Remélte, hogy kidobják Monstrót, aki majdnem olyan buta volt, mint amilyen gonosz, de a nagydarab fiú is átment valahogy. Ez nem volt túl jó hír, de – ahogy Ron mondta – nem lehet minden fenékig tejfel.

Ezután egy csapásra kiürültek a szekrények, és megteltek az utazóládák. Neville varangyára a vécében találtak rá – a szabadságszerető állat ott lapított az egyik sarokban. Minden tanuló kapott egy elbocsátó levelet, amiben figyelmeztették, hogy otthon ne varázsoljon („Azt hittem, az idén végre megfélekedeznek erről” – szomorkodott Fred Weasley). Hagrid lekísérte őket a csónakokhoz, melyek aztán sebesen átszelték velük a tavat. Nem tellett bele sok idő, és már a Roxfort Expresszen ültek. Az utazás vidám beszélgetéssel telt. Lassan megváltozott a táj arculata: a zord erdőket zöld mezők váltották fel, s miközben ők Bogoly Berti Mindenízű Drazséit rágszálták, muglivárosok suhantak el mellettük. Ideje volt átöltözni: levették varázslótárlárgaikat, és mire a vonat befutott a kilenc és háromnegyedik vágányra, már dzsekiben, kabátban feszítettek.

Jó darabig eltartott, mire az utolsó diák is kijutott a peronról. A kapunál álló tapasztalt öreg vasúti őr kettes-hármas csoportokban engedte ki őket, nehogy a kőfalból kitódulva megriasszák a muglikat.

– El kell jönnötök hozzánk valamikor – invitálta barátait Ron. – Majd küldök baglyot.

– Kösz – bólintott Harry. – Legalább valami jó is vár rám a nyáron.

A diákok lökdösődve araszoltak a muglivilágba vezető kapu felé.

– Szia, Harry! – kiáltották többen. – Viszlát jövőre, Potter!

– Te vagy a nagy kedvenc – jegyezte meg vigyorogva Ron.

– Ott nem, ahova megyek, abban biztos lehetsz – felelte Harry. Ő, Ron és Hermione együtt lépték át a falat.

– Ott van, anya, ott van, nézd!

A kiabáló Ginny Weasley volt, Ron legfiatalabb húga, de lelkesedése nem a bátyjának szólt.

– Harry Potter! – sikongatott. – Anya, nézd! Látom...

– Maradj már csöndben, Ginny, és ne mutogass, mert illetlenség.

Mrs Weasley a három gyerekre mosolygott. – Nehéz évetek volt? – kérdezte.

– Nagyon – válaszolt Harry. – Köszönöm a karamellát és a pulóvert, Mrs Weasley.

– Ugyan, nincs mit, drágám.

– Mehetünk végre?

Vernon bácsi lépett oda hozzájuk. Bajszos arca szokás szerint paprikapiros volt, és – ugyancsak szokás szerint majd megpukkadt a dühtől, látva, hogy Harry egy kalickába zárt bagollyal mászkál a sok normális ember szeme láttára. Mögötte ott állt Petunia néni és Dudley. Arc kifejezésük elárulta, hogy Harry pusztán látványától is halálra rémültek.

– Áh, szóval maguk Harry rokonai? – szólt Mrs Weasley.

– Bizonyos mértékig – felelte mogorván Vernon bácsi. – Gyerünk, fiam, siess! Nem fogunk estig várni rád!

Azzal elvonult. Harry a barátaihoz fordult, és elbúcsúzott tőlük.

– Akkor hát látjuk még egymást a nyáron.

– Remélem, hogy... öhm... kellemesen telik majd a vakációd – szólt Hermione, és bizonytalanul nézett Vernon bácsi után. Fel sem tudta fogni, hogy lehet valaki ilyen goromba pokróc.

– Oh, biztos vagyok benne – felelte Harry, és széles vigyor terült el az arcán. – Ők nem tudják, hogy itthon nem szabad varázsolnunk. Az idei nyár Dudleyval roppant szórakoztató lesz...